

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

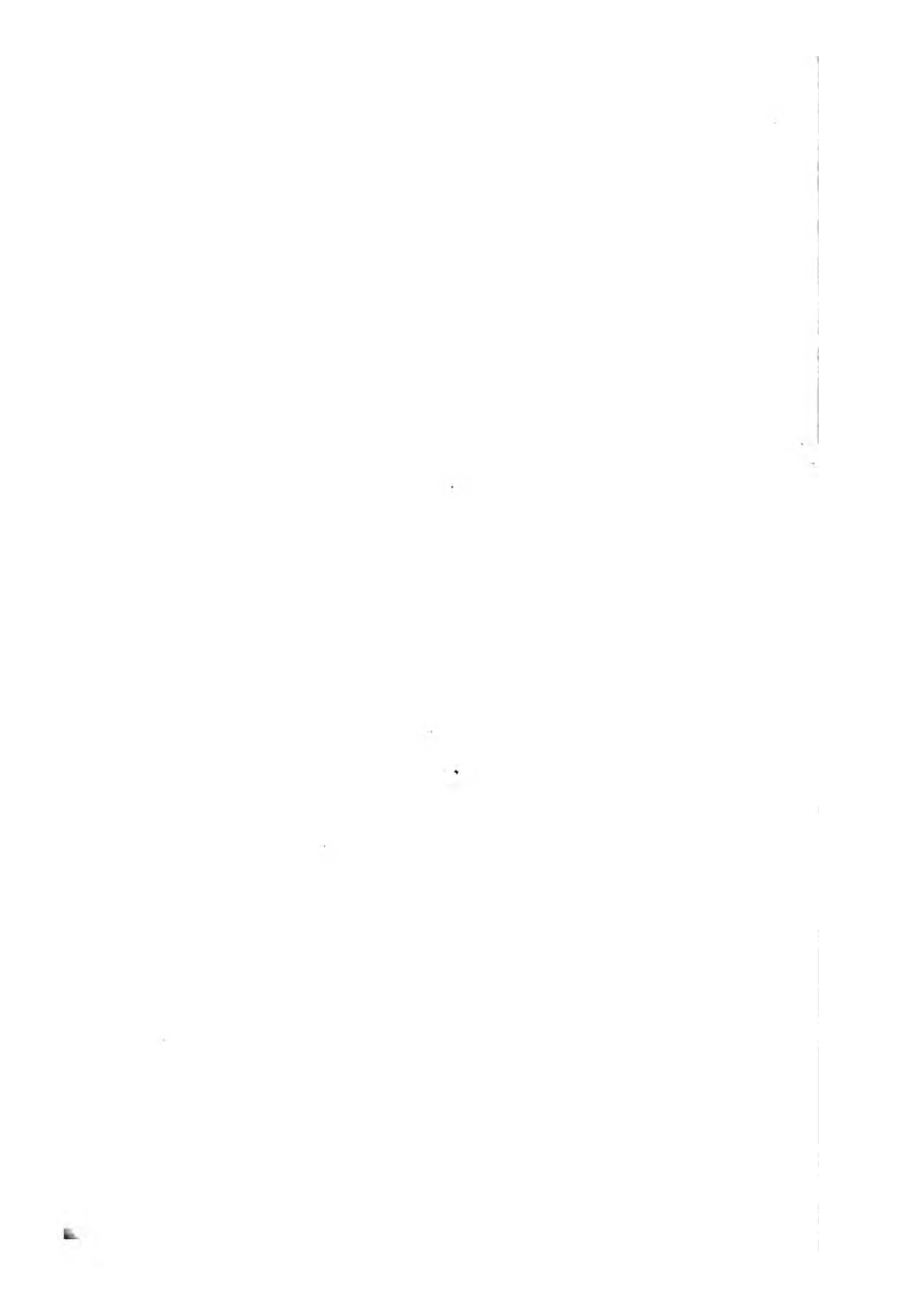

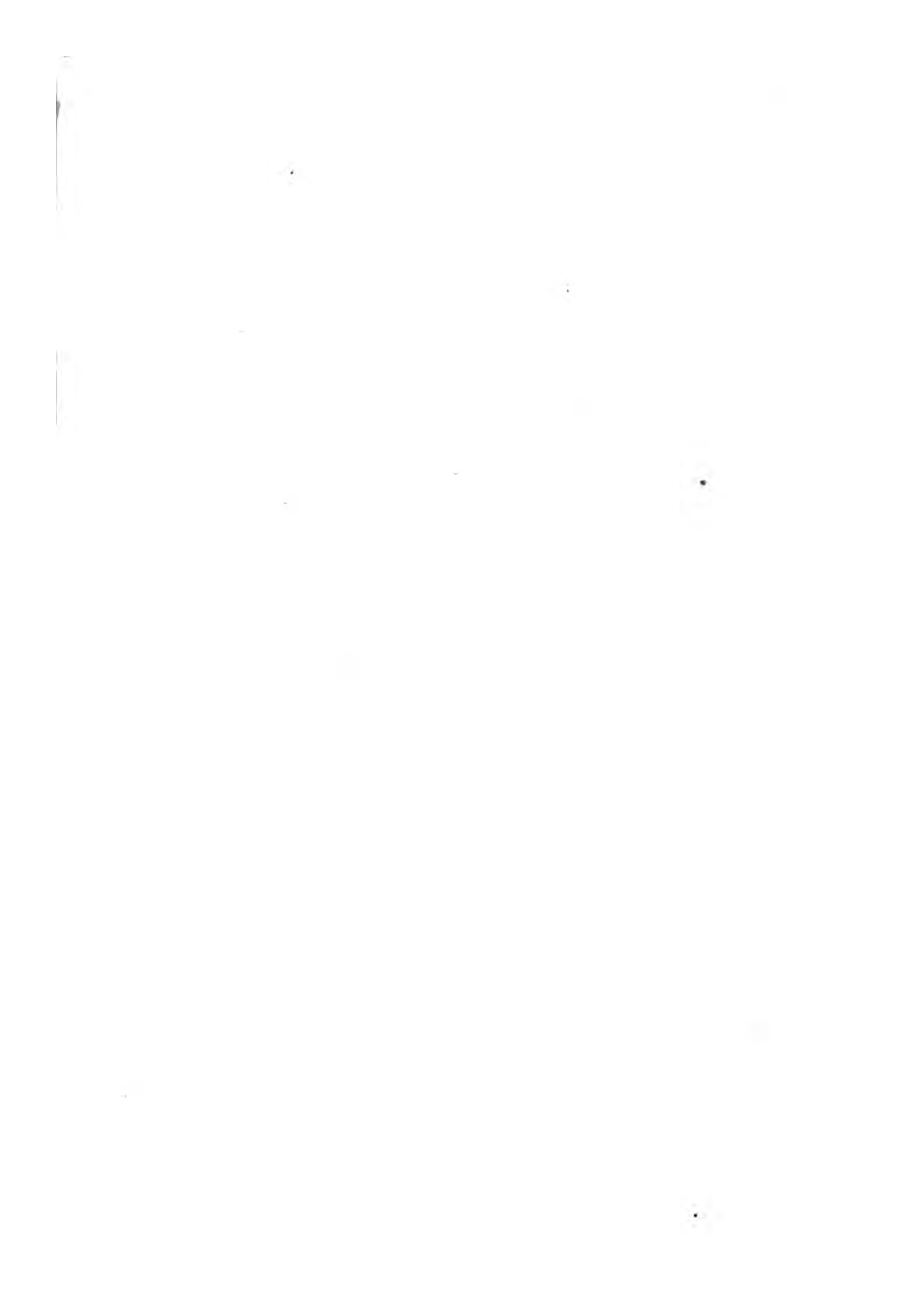
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

109.c.25

Tre nye Skuespil

af

Henrik Hertz.

Tre Dage i Padua.
Paschaens Datter.
Et Herrefelskab.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1869.

109 2. 23.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved S. S. Muhl.

Indhold.

	Pag.
Tre Dage i Padua	1.
Paschaers Datter	123.
Et Herreselskab	239.

Henrik Hertz's
Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syttende Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Syttende Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1869.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhlé.

Tre Dage i Padua,

romantisk Skuespil i tre Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 5te Februar 1869.

Personerne.

Alessandro della Scala, Marchese.

Serena, hans Gemalinde.

Chiaretta, hendes Søster.

Gasparrino, deres Onkel.

Fortunio, Marchesens Broder.

Lorenzo.

Fra Doménico, Munk.

Første Raadsherre.

Anden Raadsherre.

Peppo.

Anselmo, Huushovmester hos Marchesen.

Battista, Tjener hos samme.

Flere Tjenere hos Marchesen.

Handlingen, der foregaaer i Padua i Middelalderen, begynder ved Middagstid og varer til den tredie Dags Aften.

Første Act.

Første Scene.

Et Værelse hos Gasparrino. Han sidder ved et Bord til-
venstre, læsende i en stor Foliant; tilhøire sidder ved et andet
Bord Serena, med Hovedet støttet til Haanden. Chiaretta staaer
ved Siden af hende.

Chiaretta.

Serena, lille Søster, vær nu god!
See blot iveiret! See paa mig! Maaffee
Mit Ansigt, der endnu er uberørt af
De slemme Træk, der skyldes Sorg og Modgang,
Kan muntre dig en Smule.

Serena.

Min Chiaretta!

Jeg veed, du mener det saa godt.

Chiaretta.

Men du,

Du mener det kun daarligt med dig selv.

Hvor kan det være godt, at du har holdt dig
En Uge næsten inden lukte Døre?

Serena.

Jeg har jo været ude, igaarastes,
Dg i det smukke Maaneskin.

Chiaretta.

Du trænger

Til Solen, til dens lyse, varme Skin.
Maanen er god nok, men den er tungsindig
Dg ikke sund for dig. Gaae ud idag!
Dg see paa Byen; Padua er smuk.
Jeg sørger for din Klædning; jeg skal hulle
Dig ind saa godt, at Ingen, troe mig kun,
Skal kjende dig.

Serena.

Af, Ingen kjende mig!

Men der er En, jeg frygter for at kjende.
Ifald jeg mødte ham, som let kan ssee,
Bed dette Syn mit Hjerte vilde briste
Af Sorg og Stræk.

Chiaretta (affides).

Ja, hvad er her at gjøre!

Gasparino

(seer op fra sin Bog og reiser sig).

Hør, Børn, naar vi endnu en Stund skal føre
Et saadant Stueliv, saa bliver jeg
Belæst og lærd som . . . som —

Chiaretta (smilende).

Det var jo rart!

For hidtil har din Lærdom, lille Onkel,
 Nok ikke trykket dig.

Gasparrino.

Men nu begynder
 Den smaat at trykke mig. Jeg bliver lærd
 Af lutter Kjedsomhed.

Chiaretta.

Naa, trøst dig, Onkel!
 Vi vente jo Lorenzo; han, jeg haaber,
 Han viser os en Udvei.

Serena.

Ak, men hvilken!
 Hvad kan han bringe!

Chiaretta.

Uds i dette Mørke!
 Og dermed er alt Meget vundet for os.
 Det er nu min Natur, at haabe Godt
 Og vente mig det Bedste.

Gasparrino.

Det er rigtigt!
 Jeg selv vil ogsaa vente mig det Bedste,
 Men ikke her, imellem fire Bægge.
 Jeg vil gaae ud — maaskee jeg seer Lorenzo.

(Gaaer.)

Han kom tilbage fra Venedig, ligner
 Han ikke meer sig selv. Han seer kun nødig,
 At man besøger ham, og kommer ikke
 Til Een i hele Byen.

Serena.

Af, hvor er han
 Forandret i den korte Tid!

Lorenzo.

Dg naar han
 Engang af Nød gaaer ud, er der en Sværm
 Af Tjenere, der spærrer Afgang til ham.

Serena.

Det pleiede han aldrig i Venedig.
 Hvad skal det til?

Lorenzo.

Det vil jeg ikke sige.
 Han er en anseet Mand, han er Marchese,
 Dg om hans Rigdom taler hele Byen.
 I disse Dage, kan I vide, har man
 Valgt ham til Præsident i Raadet. — Altsaa
 Er det begribeligt, han viser sig
 Saaledes som det sømmer sig hans Rang.

Gasparrino.

Ja, naar han har forskandset sig paa den Viis,
 Saa finde vi nok neppe Veien til ham.

Hvad er der da at gjøre? Vi har været
 I otte Dage her, blot for at føre
 Det til en mundtlig Underhandling, tvinge
 Ham til et aabent Svar paa vore Spørgsmaal.
 Og hvilket Liv har vi saa ført! Chiaretta,
 Som Ingen her kan kjende, da hun kommer
 Først nu fra Klofret, hvor hun fik sin Lærdom,
 Hun er den Eneste, der tør gaae ud,
 Naar og hvorhen hun vil; hun har da rigtig
 Saaledes slaaet sig løs, at jeg, der holdes
 For hendes Ægtemand, er angst derover.
 — Hun dér, den Stakkel! (peger paa Serena) gaaer kun
 ud i Mørket.

Naar jeg gaaer ud, saa maa jeg være varsom.
 Jeg pleier at gaae hurtig, for at Ingen
 Skal kjende mig paa mine Hjulbeen. — Sidder
 Jeg paa et offentligt Beværningssted,
 Saa holder jeg mig ganske taus, af Frygt for,
 Man kjender mig paa mine Bittigheder.

Lorenzo.

Ah — hahaha! det har vel ingen Fare.

Gasparino.

Du seer da, gamle Ven, at det staaer snabs.
 — Er der da Ingen, der har Udgang til
 Marchesen, og i vort Navn kunde virke?

Lorenzo.

Jo, der er En, og det er netop ham
Jeg vilde nævne nu: hans Broder.

Serena.

Broder?

Fortunio?

Lorenzo.

Ja, ganske rigtigt.

Serena.

Han

Er sikkert udenlands. Jeg selv har aldrig
Seet noget til ham; men jeg mindes godt,
At Alessandro tidt har omtalt ham
Med Kjærlighed og Omhed.

Lorenzo.

Nu, der seer I!

I Byen er han. Han er vendt tilbage
For fem, sex Uger siden. — Man har sagt mig,
At der er Ingen, til hvis Ord Marchesen
Ta'er Hensyn som til hans. Der er hos os,
I Klostret nær herved, en gammel Munk,
Domenico, der er hans Skriftefader.
Fortunio har megen Omgang med ham,
Og ynder ham, da han er jevn og munter.
Nu, denne Pater sagde nylig til mig:
„Naar der er Noget, som jeg vil Marchesen,

Saa gaaer jeg til Fortunio. Ham selv
 Kan Ingen komme nær; men denne Broder,
 For ham har han Respect."

Gasparrino.

Hvor boer den Broder?

Lorenzo.

Hvor kan han boe undtagen hos Marchesen,
 I hans Palais?

Gasparrino.

Dér tør jeg ikke komme.

Desuden, En maa virke for os først.

Er du bekjendt med ham?

Lorenzo.

Desværre, nei!

Gasparrino.

Men kan du ikke skaffe dig Bekjendtskab?

Lorenzo.

Ja, seer du, det er ikke let at komme
 I Kast med Folk, der er saa høit paa Straa.
 Jeg sætter blot, han spørger, hvem I er,
 Og hvad I vil ham, hvad skal jeg saa svare?

Gasparrino.

Nu, at vi ønske selv at tale med ham.

Huff blot, jeg kaldes her for Agostino.

Lorenzo.

Bah, Agostino! Troer du, at han kommer,

Fordi den første bedste Agostino
Gjør ham den Ære og vil tale med ham? —

Gasparrino.

Saa er' vi lige nær.

Lorenzo.

Giv blot lidt Tid.

Jeg tænker nok, at en af mine Venner
Kan skaffe mig en anbefaling. — Men,
Tilgiv mig nu et Spørgsmaal. Jeg maa bede
Om lidt meer Lys i hele dette Forhold.
Thi jeg forstaaer det ikke.

Gasparrino.

Gamle Ven!

Troer du, at vi forstaae det? Men, lad gaae!
Jeg skal fortælle dig Alt hvad vi veed.
Saa Meget har du hørt, at min Nièce
Serena for et Aar tilbage blev
Gift med Marchesen. Hun var uden Midler,
Og vor Familie kan paa ingen Maade
I Velde, i Anseelse naae op til
Familien della Scala. Men Marchesen
Brød sig kun lidt derom. Han var forelsket —
Forelsket? Nei, det Udtryk er for svagt.
Bogstaveligt, han tilbød hende. Synet
Af hende var for ham saa uundværligt
Som Luft og Lys for os —

Serena.

Åt, Onkel, tie!

Gasparino.

Nu, fort og godt, et halvt År var de gifte,
Et halvt År lykkelige —

Serena.

Ja, i Sandhed!

O, dette halve År, af ingen Sky,
Ei af den letteste fordunklet! Aldrig
Lød nogen Klage; sikkert ei fra mine,
Og heller ei fra Alessandros Læber.

Lorenzo (til Gasparino).

Nu, kjære Ven?

Gasparino.

Ja, saa kom Carnevalet.

Marchesen og Serena med Chiaretta,
Der var paa den Tid i Besøg fra Klostret,
De var en Aften budne til en Fest,
Et Maffebal, hvor nok Venedigs Adels,
Dens Pragt og Rigdom skulde give Møde.
Alt var i Orden, Alle klædte paa,
Man ventede' kun Marchesen. Men hvor var han?
Klokken blev ni og ti — man sendte Bud —
Og endelig erfoer man, han var reist,
Reist uden Afsted, seent paa Aftenen taget
Med en Gondol og Tjenere til Fusina.

Først efter tvende Dage fik Serena
 Af Fremmede at vide, han var taget
 Til sit Palais i Padua. Hun skrev da
 Et ydmygt, kjærligt Brev — men hun fik Brevet
 Tilbage synderrevet. Ja, nu saae man,
 At Noget maatte være galt, men hvad?
 Paa den Tid kom jeg sjelden til Venedig.
 Nu blev jeg hentet, blev bekjendt med Sagen,
 Og nu skrev jeg, tre Gange, kan du vide.
 Men mig blev ei engang den *Gré* viist,
 At Brevet gif Retour i lutter Stumper.
 Da nu Serena skrev igjen, saa kom der
 Tilsidst et Svar, men fra hans Huushovmester.

Lorenzo.

Hans Huushovmester!

Serena.

Ja, det faldt jo tungt.

Men dog bør det erindres, at Anselmo,
 Som gammelt Thynde, er høitbetroet
 Og nyder uindskrænket Tillid.

Lorenzo (til Gasparrino).

Nu da,

Hvad Godt stod der i Brevet?

Gasparrino.

Intet Godt,

En Trusel: „Hvis Serena skrev igjen,

Hvis hun forlod Benedig for at søge
 Ham op i Padua, da var hun vis paa
 At sættes fast, at stevnes ind for Retten,
 Til Straf for sine Gjerninger."

Lorenzo.

Til Straf!

Hvad skulde det betyde?

Gasparino.

Det veed Ingen.

Vi veed det ikke.

Serena.

Himlen er mit Vidne,
 At jeg har Intet at bebreide mig;
 Og Alt hvad jeg forlanger, er kun dette,
 At man skal nævne mig med rene Ord
 De Gjerninger, der tales om. Thi jeg
 Er sandelig mig intet Ondt bevidst.

Gasparino (til Lorenzo).

Du seer da, kjære Ben, at der er Fare
 Forbunden med vort Ophold her. Af den Grund
 Forlod vi hemmeligt Benedig. Jeg
 Er neppe kjendt af Andre her i Byen
 End af Marchesen; hvorimod Serena
 Maa holdes skjult. Og for nu strax at lede
 Opmærksomheden bort fra hende, gjælder

Min lystige Chiaretta for min Hustru.

— Her har du Gøt og Alt, vi veed om Sagen.

Lorenzo.

Den er forunderlig, det maa man tilstaae.

Marchesen skulde handle saa tyrannisk,

Og uden Grund —!

Gasparrino.

Ja, jeg har ogsaa tænkt,

At en af Hjernens Struer er gaaet løs.

Lorenzo.

Nei, nei! En Mand, som Raadet ganske nylig

Har valgt til Præsident . . .

Gasparrino (leer).

Ja, derfor, Kjære!

Lorenzo (til Serena).

Tilgiv mig, naadige Signora! Ingen

Kan nære meer Ærbødighed for Eder

End jeg. Men ligesuldt, var det ei muligt,

At en . . . en Uforsigtighed, en Glemsel

Af Det, man skyldig er Marchesens Rang,

Et eller Andet, som I ei har agtet,

Men som for ham kan have stor Betydning —

Serena.

Det samme Spørgsmaal har jeg gjort mig selv,

Men uden at jeg kan erindre Noget.

Desuden, Den, der kjender Alessandro,

Vil ikke troe, at han af ringe Grund
Kan vise sig saa streng og ubarmhjertig.

Lorenzo.

J har vel Ret.

Gasparrino.

For hende staaer jeg inde.

Hun var som Hustru Alt hvad man kan forbre.
Ifald det var Chiaretta — skjøndt hun kommer
Directe fra den strenge Klostertugt —
Saa vilde jeg betænke mig.

Chiaretta.

Hvad, Onkel!

Betænke dig? Det raaber høit om Hævn!

Lorenzo.

Ei hvad! J veed, det er hans Lyst at skjemte.

Chiaretta.

Nu, jeg vil ikke tænke paa mig selv.

Men siig mig, er det virkelig nødvendigt,
Vi er' saa ængstlige? Har en Marchese
En saadan Magt i Padua, at vi
Skal gaae i Frygt for, han, naar han har Lyst,
Tør kaste os i Fængsel, ja endog
Berøve os vor Smule Rest af Liv —?

Gasparrino.

Seer du, mit Barn! det kommer meget an paa
Hvad Slags der tales om. Vi har Marcheser,
Som Alle, naar de træde ind, staae op for,

Dg strabe ud. Men saa har vi jo Andre,
 Naar En af disse meldes i et Selskab,
 Saa kan man næsten troe, han har den Evne
 At gjøre sig usynlig. Ingen seer ham,
 Enhver bli'er siddende, og Ingen hilser.
 Sagen er den, at man har her Marcheser,
 Der neppe har det tørre Brød, og andre,
 Hvis Godsar, sammenlagte, næsten udgjør
 Et lille Hertugdømme; og af det Slags
 Er netop vor Marchese. — Du, Serena,
 Naar just du vilde vælge dig en fornem
 Og anseet Mand, hvorfor da En med hans
 Uhyre Rigdom? Var hans Midler smaa,
 Vi skulde hurtig blive færdig med ham.

Serena.

Alt, jeg har aldrig spurgt, om han var rig.

Lorenzo (til Gasparino).

Ja, jeg maa bryde op. — Vær nu forvisset,
 At jeg med al min Flid skal see at skaffe
 Der Afgang til Marchesens Broder.

Gasparino.

Gjør det!

Ehi, Alt om Alt, det er vort sidste Haab.

Chiaretta

(Der har staaet nær ved Vinduet, hurtig til Serena).

Der er han!

Serena.

Hvem?

Chiaretta.

Han, du har spurgt mig om,
Han, der har hilst mig. — Men gaae du fra Vinduet.
Han standser og seer ind . . . han vender om —

Serena.

Tag dig iagt — træk Jaloufiet for.

Lorenzo

(opmærksom ved disse Repliker).

Hvem siger I der gaaer? (Træder hen til Vinduet.) Ja,
det er ham!

(Til Chiaretta.)

I kjender ham?

Chiaretta (lidt forvirret).

Han gaaer saa tidt forbi.

Lorenzo.

Ja, han benytter Klosterbibliotheket;
Det er jo nær herved.

Chiaretta.

Hvem er det da?

Lorenzo.

Ih, det er just Fortunio, en Broder
Til vor Marchese.

Serena.

Messandros Broder!

Chiaretta (til Lorenzo).

Og I er vis derpaa?

Lorenzo.

Om jeg er vis!

Ham har jeg kjendt fra den Tid han var Dreng,
Vil sige, af Anseelse.

Chiaretta (affbes).

Hans Broder!

Lorenzo.

Nu, kjære Venner, til vi sees igjen!

(Gaaer, ledsaget af Gasparino og Serena.)

Chiaretta (ene).

Det var Fortunio! den Eneste,
Der end kan være Talsmand for min Søster.
— Hans Dine have hidtil søgt mig. Bistnok
Er han tilbageholdende, besfeden.
Men der er Noget, der mig siger: turde
Jeg tale til ham, som min Sjæl mig indgav,
Jeg vandt ham for os. Men hvordan? hvordan?
En Mellemand, der gaaer til ham, er Intet.
Os maa han tale med, os maa han høre.
Vor Smertes Skrig maa naae ham, maa befrugte
Hans Tanker og hans Ord, naar han igjen
Skal stedes for sin Broder som vor Talsmand.
Men hvem skal bringe ham dertil? Lorenzo?
Han er som ægte Paduaner fuld af
Uerbødighed for della Scalas Slægt
Og Magt og Fornemhed; han vover Intet.

Og Onkel, stakkels Onkel, han er ængstlig.
 Hvis jeg blot turde! Men hvad tør, hvad kan
 Et Fruentimmer, der paa alle Kanter
 Er spærret inde, tænke paa at vove!
 Ak, Nøden er for Døren — Lad dog see!
 Lorenzo sagde jo, den gamle Munk,
 Domenico, der er hans Skriftefader,
 Var yndet af ham og har Omgang med ham.
 Hvis jeg fik ham bevæget til at hjælpe —?
 Ja, men hvorledes? Det maa skee med Kløgt
 Og ad en Omvei; thi paa anden Maade
 Man kommer ingen Vej med vore Munk.
 Han maatte fra sit eget Standpunkt lokkes
 Til Interesse for os. Om jeg nu —
 (Afbrydes, da Peppo træder ind.)

Tredie Scene.

Chiaretta. Peppo.

Peppo
 (med en Palle i Papir).

See her, Signora, der er den Palle, I bad mig hente hos Kræmmeren.

Chiaretta.

Tak, Peppo! læg den derhen. (Da han vil gaae.)
 Vent lidt! Jeg saae dig igaar tale herudensfor med
 en gammel Munk. Hvem var det?

Peppo.

Det var Fra Domenico fra Klostret her henne. Jeg gaaer undertiden til Skrifte hos ham.

Chiaretta.

Det er vist en skikkelig Mand.

Peppo.

So, man kan komme ganske godt tilrette med ham. Har Signora Lyst til at tage ham til Skriftefader?

Chiaretta.

Maaskee. Jeg har endnu ikke bestemt mig.

Peppo.

Ja, det kan I godt. Naar I paa Høitiderne stiller ham Noget i Haanden, saa ta'er han det ikke saa nøie.

Chiaretta.

Hvor kan man bedst træffe ham?

Peppo.

Han sidder hver Dag paa en af Bænkene ved Prato, og holder Siesta. Der kan man godt skrifte for ham, naar der just Ingen er i Nærheden. Men en fin Dame som I vil sagtens heller gaae til Klosterkirken. Der kan I spørge Portneren Tommaso.

Chiaretta (affides).

Nei, det har jeg ikke Lyst til. (Høit.) Er han taus?

Peppo.

(trækker paa Skulderne).

Han er saa taus som vore Munkes pleie. Naar
Jeg betaler ham godt, er han taus.

Chiaretta (affbes).

Jeg vil betale ham for at han ikke skal være taus.

Peppo.

Er der saa Mere Signora vil mig?

Chiaretta.

Nei, gode Peppo, nu kan du gjerne gaae.

(Peppo gaaer.)

Chiaretta (ene).

Ja, denne Munk, ifald mig skuffer ei
Hans Mine, saa enfoldig i sin Fromhed,
Han kunde hjælpe mig; ved ham maaskee
Jeg fandt et Middel, — var det ei saa dristigt,
Og al! saa farligt! Hvis Fortunio nu
Sik ringe Tanker om mig, hvis jeg stødte
Ham fra mig — det var slemt, var meget slemt!
— O, hellige Guds Moder i vort Kloster!
Oplys mig du, og raad mig! Jeg skal daglig
Med mine Søstre smykke ud dit Alter,
Tænde for dig et dobbelt Antal Børlys.
Hjælp mig! Mit Diemed er godt, og Midlet,
Jeg ønsker at benytte, er ei ondt.
Du veed, at reent og skyldfrit er mit Hjerte,

Du veed, at hvis min stakkels Søster ikke
 Læge Dag og Nat i mine Tanker, aldrig
 Jeg falden var paa en saa dristig Udvei.
 Giv mig nu Mod dertil, og led det til det Bedste!
 (Gaaer ind.)

Fjerde Scene.

Den store, offentlige Plads i Padua (Prato della
 valle). I Baggrunden Træer, Billedstøtter og Bænke, til Si-
 derne pragtfulde Bygninger. *)

Marchesen og Fortunio, fulgte af sex rigklædte Tjenere, komme
 ind med to Raadsherrer.

Første Raadsherre.

Her vil vi efter Eccellenzas Onske

I al Ærbødighed os anbefale.

Den Dag, da I for første Gang tog Sæde

Som Præsident i Raadet, den vil skrives

Med gylden Skrift i Paduas Aarbog.

Anden Raadsherre.

Raadet

Erkjender dybt, hvor Meget det har vundet

I Magt og i Betydning fra den Dag

I styrer det med Eders høiere Visdom.

Marchesen.

Alt nok, I ædle Herrer! Ikkun Tiden

*) En noiagtig Gjengivelse af Den, Kanalen og de mangfoldige
 Billedstøtter af berømte Mænd omkring Kanalen, er natur-
 ligvis ikke paatænkt.

Tør vise, om jeg værdig er den Post,
Som Eders Godhed har betroet mig.

Første Raadsherre.

Balget

Har støttet sig til Eccellenzas Fortid;
Den borger os for Tiden, der vil komme.

Anden Raadsherre.

Vi anbefale os i Eders Gunst.

(Raads herrerne gaae.)

Fortunio.

Min kjære Alessandro! som mig synes
Du skjønner just ei overvættes paa
Den Ære, der er viist dig.

Marchesen.

Nei, tilvisse!

Fortunio.

Og dog er denne Post omtrent den største
Æresbeviisning, Byen kan forunde
En af dens Borgere.

Marchesen.

Vel sandt; men veed du,
Hvorfor man valgte mig? Baagrund af mine
Fortjenester, min Viisdom? Ingenlunde!
Men vor Familie regnes for den første
I Padua. Man haaber, vi skal støtte
Med vor Anseelse den Magt, som Raadet

Imellemstunder seer at vakle. Andet
 Betyder ei den Ære, mig bevises.
 — Gaaer du nu hjem med mig?

Fortunio.

Nei, jeg vil hen

I Klosterbibliotheket; dér er Skatte,
 Som Ingen kjender, vore Munke mindst;
 Og man har tilladt mig at gjennemgaae dem.
 En Munk, Domenico, der nu er Klosters
 Bibliothekar, ham har jeg vundet for mig.
 Han la'er mig støve op i alle Kroge.

Marchesen.

Jeg priser dig, min Broder, at din Lyst
 Har ført dig alt saa tidlig denne Vei.
 Den Skjønhed og den Sandhed, Bøger skjænte,
 Er trofast, uforanderlig, bedrager
 Os ikke med et hykkelsf, løiet Skin.

Fortunio (smilende).

Er uforanderlig? Det gjælder ikke
 Om alle Bøger. Mangen Bog, der engang
 Beundret blev, betragtes nu som smagløs.

Marchesen.

Saa er det ikke Bogens Skyld, men vor.
 Den giver altid hvad den eengang gav.
 Blev den beundret uden skjellig Grund,
 Saa var det Tidens Skyld; thi Modesmagen

Beundrer tidt en Bog, som Ingen ændser.
 Men, hvis et Bærf ved Skjønhed, indre Sandhed
 Henriver dig, fordyb dig kun deri!
 Hvad du har eengang fundet staaer der altid
 Med samme rene, tydelige Træk.
 Et gammelt Ordsprog siger: „Literæ
 Non erubescunt.“ Der er stor Betydning
 I disse Ord, skjøndt ei som man forstaaer dem.
 Det trykte Bogstav rødmer ikke, seer ei
 Med Brødens Stempel paa dig; hvad det er
 Det giver heelt, uforbeholdent, vil ei
 For Noget synes Andet end det er.
 Læs vor Boccaccio! Hans kaade Skjemt
 Staaer med de samme faste Træk i Bogen
 Som hine Skildringer, Enhver beundrer.
 — Med Mennesket er det heelt anderledes.
 Vi rødme, vorde blege, Brøden giver
 Saa godt som Ufkyld vore Miner Studsmaal.
 Det skal vi agte nøie paa; hiin Rødme
 Er ikke altid Ufkylds, Blegghed stammer
 Kun altfor ofte fra en ureen Kilde.
 Det er en Skrift, der verler, mens vi læse,
 Og verler, mens den skuffer og bedrager.
 Læs i hiin unge Piges Afsyn! Skriften
 — Ei sandt? — er reen og tydelig. Men vogt dig!
 Fæst ikke Lid dertil! Den Skrift er falsk,

Den rødmer — literæ, quæ erubescunt —
Den er sig selv bevidst sin skjulte Brøde.

Fortunio.

Men, Alessandro!

Marchesen.

Tilgiv — jeg vil gaae.

Var mine Ord end tusind Gange Sandhed,
Vil du, og vil Enhver endnu som hidtil
See med et henrykt Sind den falske Skrift,
Vil stirre Diet blindt paa Purpurrødmen,
Der farver Kindernes Oval, og vaagne,
Vaagne, bedragen af din egen Blindhed.

(Gaaer, fulgt af Tjenerne.)

Fortunio.

Beständig dette melancholske Sprog!
Hvad feiler dog min Broder? Han er gift,
Og med en Hustru, der af Alle prises
For hendes Skjønhed. Hun er i Venedig,
Og han er her, fordybet i sin Grublen.
Jeg har ei villet spurgt ham, og han selv,
Det troer jeg næsten, stjer at røre ved det.
Naar blot — (vender sig, med et Udbrud.) Der kommer
hun, den unge Frue,
Der boer paa Hjørnet, og idag med Manden.
Et unaturligt Ægteffab, og dog
Ei uden særskilt Ynde; thi hun ligner

En nysubsprungen Blomstergren, der helder
 Sin Rigdom til en skjør, forvittret Muur,
 Som for at styrke den og kun af Medynk.

(Chiaretta, med Gasparino under Armen, gaaer
 over Scenen i Baggrunden.)

Hvor let er hendes Gang! Hvor kjæft er Diet,
 Og dog med hiin jomfruelige Sky,
 Der ængstes, mens den søger. Ak, og Munden!
 Hvor mild igjen, hvor frisk og fuld af Sødme!
 Forsføreriske Syn, som jeg maa fløe!
 Thi hendes Nærhed, mærker jeg, er farlig.

Femte Scene.

Fortunio. — Munken fra Domenico.

Fra Domenico.

Der har vi jo min unge, lærde Ven!
 Gaaer I nu hen til os?

Fortunio.

Ja, netop. Siig mig,
 Har Klostret Noget af Lactantius?

Fra Domenico.

Lactantius? Lactantius? Bent lidt!
 I mener vel Reliquier, hans Klædning,
 Hans Hjerneskål, en Finger . . .

Fortunio.

Oh, nei, nei!

Fra Domenico.

Hvad da? Var han da ikke Martyr?

Fortunio.

Nei,

Han var en lærd Stribent.

Fra Domenico.

Han var Stribent —

Nu husker jeg — Stribent. — Hvad har han skrevet?

Fortunio.

En Mængde Bøger. Men han læses meest,
Fordi han var en ypperlig Latiner.

Fra Domenico.

Rigtig, han var Latiner. — Nu, vort Kloster
Har sikkert Noget af ham. See kun efter.

Naar jeg er ude, har Simone Nøglen.

— Men siig mig, hvem var det, der nys gif fra Jer?
Marchesen, Evers Broder? Ikke sandt?

Det er en prægtig Mand, og nylig valgt
Til Præsident i Raadet. — Men fortæl mig,

Hvorfor han lever her. Han er jo gift,

Og i Benedig, troer jeg; er han ikke?

Er det en gammel Kjærlighed, der holder

Ham her i Byen, eller — hahaha —

Maasse en ny? (Da Fortunio gjør en uvillig Bevægelse.)

Nu, nu, naar det kun ikke

Er værre, og især, naar det ei giver

Skandal, saa trykker jeg et Die til.
Men jeg gad gjerne vidst det — jeg er taus,
Dg det gaaer ikke videre fra mig.

Fortunio.

J spørger mig om Meer end selv jeg veed.
Kun et Par Uger har jeg været hjemme,
Dg kjender Lidet til min Broders Forhold.

Fra Domenico.

Men J, hvorledes staaer det til hos Eder?
Slet Intet paa Samvittigheden, Intet,
J vil betroe til Eders Sjælesørger?

Fortunio.

Nei, kjære Pater, jeg har nylig skriftet,
Dg J har givet mig Absolution.

Fra Domenico.

Ja, rigtig, rigtig!

Fortunio.

Undskyld nu — Farvel!
(Gaaer.)

Fra Domenico.

Jeg troer, at jeg vil sætte mig derhenne
Paa en af Bænkene. Maaskee man faaer sig
En Luur; det er saa godt paa Middagsmaden.
(Sætter sig paa en af Bænkene i Baggrunden.)

Sjette Scene.

Fra Domenico i Baggrunden. — Gasparino og Chiaretta, der
komme ind fra Siden i Forgrunden.

Chiaretta.

Hør, kjære Onkel, gaae nu hjem alene.
Jeg har et Grinde hos — hos en Kræmmer.

Gasparino.

Jeg gaaer. Men du gjør Misbrug af din Ret
Som min — nu, som min temporaire Hustru.
Du trækker om med mig fra Sted til Sted,
Dg gaaer tilfidsst dog dine egne Veie.
Nu da, Farvel! Men naar jeg nu gaaer fra dig,
Saa husk, at du skal passe paa dig selv,
Dg vogte vel din Egteherres Tre. (Gaaer.)

Chiaretta (leende).

Det er jo netop det, jeg har ifinde.
— O, maatte det nu lykkes mig! og maatte
Vor kjære Munk Domenico kun være
Halv saa lettroende, og saa enfoldig,
Som jeg vil troe og haabe, at han er.
— Der sidder han. Nu har han spist i Klostret,
Dg udentviol spist godt. Maaskee gjør dette
Ham meer modtagelig for min Fortælling,
Dg mindre skicket til at see, jeg lyver.
Thi lyve maa jeg, dersom Ret og Sandhed
Skal føre Sagen for min stakkels Søster.

Det er mit Haab, ifald Fortunio
 Er klog og god og ædel som jeg troer,
 Da vil han see den Sandhed, der er skjult i
 Min Usandhed, og ikke misforstaae mig.

(Gaaer nærmere hen til Fra Domenico, men stand-
 ser, da hun seer Peppo komme.)

Der kommer Peppo. Hvad vil han? Lad høre!

(Skjuler sig til Siden.)

Syvende Scene.

Fra Domenico. — Peppo. Chiaretta (skjult).

Peppo

(gaaer hen til Munken og rykker i ham).

Fra Domenico! Sover I?

Fra Domenico (vaagner).

Nei, vist gjør jeg ikke! — Naa, er det dig!
 Hvad er det for et Spectakel du gjør! Hvad vil
 du mig?

(Kommer frem med ham.)

Peppo.

Jeg vil Jer Ingenting. Men da jeg skriftede
 for Jer igaar Aftes, bad I mig huske Jer paa, at
 I vilde spørge mig om Noget.

Fra Domenico.

Hvad var det?

Peppo.

Et net Spørgsmaal. Hvor skal jeg vide det!

Fra Domenico.

Naa, nu husker jeg. Hvad er det for Folk, der nylig er kommen her til Byen og boer hos Jer?

Peppo.

Det er skikkelige Folk.

Fra Domenico.

Staaer de dem godt?

Peppo.

Det gjør de rigtignok. De prutter aldrig, kjober Alt hvad man tilbyder dem, om det ogsaa er dyrt. Det er fine Folk.

Fra Domenico.

Manden er gammel? ikke sandt? Og gift med en ganske ung Kone?

Peppo.

Jo.

Fra Domenico.

Er hun smuk?

Peppo.

Om hun er? Det kan I sige to Gange. Man bliver vel tilmode, naar man seer paa hende.

Fra Domenico.

Naa, det var det! — Men sig mig engang, da du igaar gif fra mig, faldt det mig ind, at der har været Tale om et Knivstik, du har givet en Karl udenfor Byen. Hvorfor sprang du det over?

Peppo.

Fordi jeg tænkte, at det behøvede jeg ikke at tale om. Naar han ikke vil lade den Pige i Fred, jeg holder af, og ikke vil lade sig sige, saa bruger jeg Kniven. Hvem gjør Ophævelser derover? Og skal det skriftes?

Fra Domenico.

Savist, skriftes maa det.

Peppo.

Men I siger altid, vi skal fortryde hvad vi har gjort; ellers vil I ikke absolvere os. Hvor kan jeg fortryde den Sag?

Fra Domenico.

Naa, fortryd den ikke! Men skrifte den maa du, og sige dine Ave og give dine Børløs. Det er det Mindste, jeg kan dømme dig i.

Peppo.

Det har jeg heller ikke hørt før! Det er noget ganske Nyt, I dér indfører.

Fra Domenico.

Hvad er det for en Snak? Noget Nyt! Det har vi gjort saa længe vort Kloster staaer.

Peppo.

Men det er alligevel ikke smukt af Jer. Der er Andre, der ikke tage det saa nøie.

Fra Domenico.

Andre? Ja, jeg veed nok hvad du mener. Der

er Jesuiterne derovre, de prale af, at der er Ingen, der gjør Veien til Himmerig saa let som de. Men det er ikke sandt, siger jeg. Ingen kan være mere langmodig og overbærende end vi ere. Derfor strømmer Folk til vort Kloster.

Peppo.

Men jeg synes dog —

Fra Domenico.

Hør, Peppo, nu skal du gaae din Bei. Jeg vil ikke høre et Ord mere. Kom til mig iaften; saa vil jeg betænke, om jeg overhovedet kan afslovere saadan en paastaaelig Snægt som du er. Pas dig!

(Peppo gaaer brummende bort.)

Den dumme Dreng! Har jeg ikke ordentlig ærgret mig over ham! Og min Middagshvile har han ogsaa forstyrret. Naa, jeg vil dog sætte mig hen igjen.

(Sætter sig igjen paa Bænken i Baggrunden; Chiaretta træder frem.)

Chiaretta.

Ja, denne Munk er ganske som jeg ønsker, Og det er godt, han har lagt Mærke til os. — Nu maa jeg tale til ham, før han falder Isøvn paany. (Nærmer sig ham.) Hr. Pater!

Fra Domenico

(der har blundet lidt, reiser sig).

Ah, Signora!

J vil nok tale med mig. Er der Noget,
J har paa Hjertet?

(Træder frem med hende.)

Chiaretta (i nedstemt Tone, som en Skristende).

Ja, ærværdige Fader!

Jeg har en Sorg, jeg gjerne vil betroer Jer.
Af Eders Viisdom vil jeg hente Trøst,
Af Eders Fromhed Bistand i min Dvide.

Fra Domenico.

Tael J kun frit! J kan betroer Jer til mig.
Men sig mig — thi jeg kjender Eder ikke —
Er J fra Byen her?

Chiaretta.

Jeg har kun været
En Uge her. Jeg boer paa Hjørnet hisset i
Den lyse Bygning . . .

Fra Domenico.

Hos Francesco Neri?

Chiaretta.

Hos ham.

Fra Domenico (affides).

Der har vi jo den unge Frue.

(Svit.)

Nu godt, lad mig da høre hvad J vil mig.

Chiaretta.

Først maa jeg sige Jer, at jeg er gift med
En Mand tilaars, saa gammel, at han godt

Kan holdes for min Bedstefader. Men
 Vi lever enigt sammen; jeg er altid
 Tilfreds med mine Kaar, og han til Gjengjæld
 Har største Kjærlighed til mig — og aldrig
 Har mine Tanker havt et andet Ønske
 End at behage ham. Naar blot jeg peger
 Paa Et og Andet, kjøber han det strax.
 Han er formuende, og sparer ikke.

Fra Domenico.

Nu, hvad saa Meer?

Chiaretta.

Ja, seer I nu, Hr. Pater!

I al den Tid, vi har vort Ophold her,
 Bli'er dette fredelige Liv forstyrret.
 Her er i denne By en fornem Herre,
 Der lader til at finde stor Behag i
 Den Smule Skjønhed, Himlen har mig givet.
 Thi hvor jeg staaer og gaaer, der maa jeg see ham.
 Ti Gange daglig gaaer han op og ned
 Forbi mit Vindue, og hilser ind
 Med Haandkys, ja han nikker til mig, lader
 Som var vi ret fortrolige Bekjendte.
 I Kirken, selv i Kirken vil han ikke
 Forunde mig den No, min Andagt ønsker.

Fra Domenico.

Saa? Vil han ikke? Hm!

Chiaretta.

Dg nu for nyhlig
— Hvad synes I, Hr. Pater! — har han sendt mig
En Kone, et af disse stygge Bæsnere,
Der gaae i Grinder for Cavallerer.
Hun bringer Blomster, Frugter, Alting udsøgt —

Fra Domenico.

Dg I har taget det?

Chiaretta.

Hvad skal jeg gjøre?

Tog jeg det ikke, tog hun det nok selv,
Dg bildte ham vist ind, jeg sagde Tak.
Dg endelig idag hun hilste fra ham,
Han vil ved Solens Nedgang komme til mig.
Hvoraf han veed, at jeg paa denne Tid
Er ene hjemme, det maa Himlen vide!

Fra Domenico.

Hm! Hm! Men hvem er denne Cavalleer?

Chiaretta.

I kjender ham; I omgaaes meget med ham.

Fra Domenico.

Hans Navn?

Chiaretta.

Ja, det har Bærtens Datter sagt mig,
Fortunio della Scala.

Fra Domenico (farer op).

Er I klog?

Fortunio? En Broder til Marchesen?

Chiaretta.

Ja, ganske rigtigt.

Fra Domenico.

Men jeg siger Nei!

Saa har man narret Jer. Det er umuligt!

Chiaretta.

Umuligt eller ikke — det er ham.

Jeg møder ham saa ofte, at jeg sagtens
Maa kunne kjende ham. Hans Dragt er altid
Af Fløil; hans Bams er gjerne sort, besat
Med Silkesløifer, og om Halsen har han
En gylden Kjede, og et Kors i Kjeden
Af ædle Stene. Er det ham, Hr. Pater?

Fra Domenico.

Jo, det er ham. Men jeg forstaaer det ikke.
— Og I har aldrig givet ham et Bink?

Chiaretta.

Et Bink? Hvor kan I troe? Jeg er jo glad,
Naar ikkun han vil lade mig i Fred.
Men han berøver mig min Fred; han vækker
En Tanke hos mig, som jeg helst vil undflye.
At, jeg er svag, det tør jeg ikke nægte.
Men var jeg fri for Fristelser, saa troer jeg,
At Intet skulde siges paa mit Levnet.

Fra Domenico.

Nu nu! Giv Jer tilfreds! Hold Jer kun altid
Tilbage, naar I seer ham; — og forresten

Styrk Jer ved gode Gjæringer, jeg mener
Almisse til de Fattige.

Chiaretta.

Ja, rigtigt!

Det har jeg tænkt paa. Her er to Dubloner.
Giv dem til Fattigfolk i Eders Sogn.

Fra Domenico.

Det skal jeg; det er smukt.

Chiaretta.

Og dér, Hr. Pater!

Er fem Dubloner til. Jeg ønsker meget,
At I, der sikkert staaer Jer godt med Himlen,
Vil daglig læse Sjælemesser over
En Slægting af mig; derved vil han slippe
I kortere Tid fra Skjærsilds bittre Pine.

Fra Domenico (ivrig).

Signora, ja det skal jeg! Jeg kan mærke,
At Eders Sind er fromt. Stol kun paa mig!
Fortunio skal jeg snakke med, alvorligt!
Han skal herefter lade Jer i Fred.

Chiaretta.

Ja, Tak, Hr. Pater! Eders Bissdom er det,
Jeg sætter Tillid til. (Meier og gaaer, men vender strax
om.) Men glem kun ikke,
At jeg er rigtignok alene hjemme
I dag ved Solens Nedgang; men jeg ønsker,

At han forstaaer mig for sit Besøg.

(Affides.)

Nu faaer jeg see, hvad Hjælp vi kan os vente
Af Fra Domenico. (Svit.) Farvel, Hr. Pater!
(Gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Nette Cavallerer disse fornemme Folk! For mig gjør han sig saa hellig; han har nylig skriftet, han har Ingenting paa Samvittigheden — og saa faaer jeg disse Historier at vide! — Fortunio! jeg havde ikke troet det om ham! Men i det Capitel kan man Ingen troe, ikke engang sig selv. Slippe mig skal han ikke. Nu er han i Klostret; dér kan jeg træffe ham. (Vil gaae.) Der kommer han! Naa, ham har den hellige Jomfru sendt til mig just i det rette Dieblif.

Ottende Scene.

Fra Domenico. — Fortunio.

Fra Domenico.

Alerede tilbage?

Fortunio.

For kjære Fra Simone var gaaet ud og havde taget Nøglen til Bibliotheket med sig.

Fra Domenico.

Naa, saa kan I faae Eders Saltantius imorgen; det har vel ikke saa stor Hast.

Fortunio (rettende).

Lactantius.

Fra Domenico.

Lactantius — rigtig. Disse græffe Navne løbe surr for mig. — Men hør! fortæl mig dog, om I kjender noget til den unge Frue, der boer derhenne paa Hjørnet hos Francesco Meri.

Fortunio (forvirret).

Nei — uden for saa vidt, at jeg undertiden møder hende.

Fra Domenico.

Naa, I møder hende. Og saa hilser I hende? Ikke sandt?

Fortunio.

Da jeg mødte hende flere Gange, saa kom jeg tilsidst til at hilse hende, jeg veed selv ikke, hvorfor.

Fra Domenico.

I har altsaa ikke havt Hensigter med at hilse hende?

Fortunio.

Nei. Det kom af sig selv, af Høflighed, af Beundring for hendes Skjønhed, af en Følelse, man som ungt Menneske let kommer til. Men nogen Hensigt dermed havde jeg ikke.

Fra Domenico.

Saa? Ikke? Men I gif dog efter hende?

Fortunio.

Nei, det har jeg aldrig gjort.

Fra Domenico.

Ikke? Og I er heller ikke gaaet ti Gange om Dagen forbi hendes Vinduer, har ikke seet ind og kysset paa Fingrene?

Fortunio (leende).

Nei — hvor falder I paa det?

Fra Domenico.

Og I har ikke sendt hende Foræringer af fine Frugter og andre gode Sager?

Fortunio.

Aldrig.

Fra Domenico

(Der efterhaanden er kommen i Sæde og har hævet Stemmen).

Og I har heller ikke ladet en gammel Mellemhandler ske gaae til hende? har ikke sagt, at I vilde besøge hende i aften ved Solens Nedgang, da I vidste, at hun var alene hjemme?

Fortunio.

Men hvad er det I dér spørger mig om? Alt dette har jeg ikke engang drømt om.

Fra Domenico.

Har I ikke? Og det tør I sige til mig, Ederes Sjælesørger, som I veed kan see ind i Menneskernes skjulteste Tanker!

Fortunio.

Men her seer I feil.

Fra Domenico.

Gjør jeg? Har da ikke den unge Frue i dette Dieblif været hos mig og sagt just det Samme, som jeg siger til Eder?

Fortunio.

Har hun? Det er jo ikke muligt!

Fra Domenico.

Ikke muligt? Nu har jeg hørt det før! Skal det siges til mig? Farer da jeg med Usandhed? En Mand af vort Klosters hellige Orden, skal I ikke troe ham?

Fortunio (affdes).

Ja, hvem kan komme nogen Bei med Fra Domenico, naar han er i det Hjørne! (Sott.) Kjære Pater! I og jeg pleie jo altid at enes godt. Jeg vil tilstaae Jer, at denne unge Dame har gjort Indtryk paa mig, at jeg har ondt ved at faae hende ud af Tankerne. Men hun er gift; og det alene er nok for mig til at afholde mig fra enhver utillabelig Hensigt. Deri kan I troe mig.

Fra Domenico.

Nei, det troer jeg ikke. Konen er smuk, og I er ung; saa fristes man, det kan ikke være anderledes. — Naa, naa! Det veed jeg af min egen Erfaring.

Fortunio.

Beed I?

Fra Domenico.

Nu ja, Fristelser er man ikke fri for under Munkelappen. Hvis Konen ikke var saa skikkelig, skulde jeg ikke spille et Ord derpaa. Jeg havde paalagt Jer en Bød og absolveret Jer. Hvad hjælper Strengheden til? Kan man forandre Verden? Bliver Menneſterne anderledes? Er den hellige Jomfru ikke fuld af Medynk, og saa skulde vi ikke være det? Det kan jeg ikke forstaae. Men her er det en anden Sag. Den unge Frue er desuden af god og formuende Familie; med hende kan man ikke handle som I har gjort. (Da Fortunio vil afbryde ham.) Nei — tael ikke! — jeg bliver vred. Hvad er det for Anſtalter! Skal I ikke høre hvad jeg som Eders Skriftefader siger? Og saa vil I ovenikjøbet nægte. Naar I endda tilstod og skriftede Eders Synd, saa kunde vi tales ved.

Fortunio.

Endnu engang, kjære Pater! her maa finde en Feiltagelse Sted; derom er jeg overbevist. Men for at berolige Jer, saa lover jeg herved med Haand og Mund, at jeg hverken med Ord eller Gjerning skal forstyrre den unge Dames Fred. Skulde I gribe mig deri, saa kan I paalægge mig hvad Bød I vil.
(Gilser og gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Jeg har dog gjort ham tammere; det var godt at mærke. Men jeg talte ogsaa til ham saa eftertrykkeligt, at det ikke kunde Andet end virke. Jeg er fornøiet med mig selv.

Efter vore Klosterregler skulde jeg nu egentlig raadsføre mig med vor Abbed, eftersom denne Sag angaaer en saa fornem Familie som Marchesens. Men det vil jeg ikke. Hvorfor skulde jeg det? Saa blander han sig deri, og jeg bliver skudt tilside. Men jeg vil raadsføre mig med Pater Guardianen. Han er min gamle Ven, og han pleier at sige Ja til Alt hvad jeg foreslaaer. (Gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

Et rigt decoreret Værelse hos Marchesen.

Marchesen og Fortunio træde ind. — Siden en Tjener.

Marchesen.

See disse Dokumenter efter. Siig mig,
Om du kan blive klog derpaa. De handle
Om det Palads, vi eier i Venedig.
Jeg er tilfjnds at stille mig derved.

Fortunio.

Den herlige Gaard, der ligger ved den store
Kanal, den vil du sælge? Huff dog paa,
Hvor glad du var, dengang det Kjøb blev sluttet.

Marchesen.

Ja, dengang, dengang! Nu —! (Afbrydende.) Jeg
tænker ikke

At tage Ophold i Venedig mere.

Fortunio.

Er det dit Alvor?

Marchesen.

Ja, det er mit Alvor.

Men lad os ikke tale meer om den Sag.

(Til en Tjener, der kommer ind.)

Hvad vil du?

Tjeneren.

Eccellenzas Huushovmester,

Anselmo, er berude. Han er kommen

i dette Dieblig fra Reisen.

Marchesen (greben).

Er han!

Ja, jeg vil tale med ham — Nei . . . jo, strax.

(Tjeneren luffer op for Anselmo og gaaer.)

Anden Scene.

De Forrige. — Anselmo.

Marchesen

(gaaende urolig op og ned).

Anselmo!

Anselmo.

Eccellenza!

Marchesen.

Vent! — Nei, stig mig,

Du kommer fra Benedig? Nu, hvad veed du?

Anselmo.

Kæben var tom, og Fuglen var alt fløien.

Marchesen.

Hvordan? Hvad mener du?

Anselmo.

En Uge førend

Jeg ankom, var hun reist fra Byen.

Marchesen.

Var hun!

Anselmo.

Det hed sig, med en Onkel. Har hun ogsaa
En Onkel?

Marchesen.

Jo, den gamle Gasparrino.

Anselmo.

Ham har jeg aldrig seet. Jeg antog ellers,
At hun var taget bort med Cavalleren,
Vi traf hos hende.

Marchesen.

Taget bort med ham

Saa fræk hun skulde være! Hvem kan vide!
— Erfoer du ikke, hvor hun da tog hen?

Anselmo.

Desværre, nei! Hun var reist bort i Stilhed,
Og Ingen fulgte med af Eders Folk.

Marchesen.

Men hvis hun nu tog hertil?

Anselmo.

Jeg maa tilstaae,
At det var strax min hemmelige Frygt.

Marchesen.

Ja, hvis hun vover det, ifald hun kommer
Til Padua, da holder jeg mit Ord,
Da skal hun gives til sin egen Skjændsel!
Af Byen skal hun føres, hvis jeg ikke
Anklager hende —

Fortunio

(der forundret har hørt til).

Men om hvem er Taleren?

Anselmo.

Om Eccellenzas forrige Gemalinde.

Fortunio (til Marchesen).

Din forrige? Hvad kan han mene dermed?

Marchesen.

Gaae nu kun ind, Anselmo! Hvis du kommer
Paa Spor om Noget —

Anselmo.

Melder jeg det strax.

Marchesen.

Ja, meld mig det, men — oppebie min Ordre.

(Anselmo gaaer.)

Fortunio.

Min Alessandro! løs mig denne Gaade!

Din unge Hustru, som jeg veed du tilbød,

Om hvem du skrev mig Breve, alle fulde
 Af Kjærlighed, af ubegrændset Omhed,
 Hun er nu tabt for dig? Er dette Grunden
 Til din Tungfindighed, og er det derfor
 Du lever her, fjernt fra Venedigs Skjønhed?
 Dengang jeg kom tilbage fra mit vilde
 Omflakkerliv, da ventede' jeg at see dig
 Lyksalig ved dit Balg, var forud glad ved
 At være Vidne til min Broders Lykke.
 Og nu — har du isandhed seet dig skuffet?

Marchesen.

Fortunio, tilgiv mig! Det var Uret,
 At jeg fortiede for dig mit Vanheld.
 Men Modet svigtede' mig. Ak, det er tungt
 At mane Sorger op, man helst vil glemme.
 — Ja, jeg har seet mig skuffet, bittert skuffet!
 Min unge Hustru — selv i denne Stund
 Er det mig vanskeligt at troe derpaa —
 Har hyllet Omhed for mig, skjændig misbrugt
 Den Tillid, jeg til hver Tid viste hende.

Fortunio.

Hun var dig utro!

Marchesen.

Ja, hun var mig utro!
 Et halvt Aar var mit Liv et Eden, smykket,
 Saaledes syntes jeg, med et saa yndigt,

Saa elsket Bæfens Kjærlighed og Trofskab.
 Min gamle Huushovmester, min Anselmo,
 Der er vort Huus hengiven, som du veed,
 Han paaftod vel, Serena var lidt flygtig,
 Var altfor fri mod Andre; at hun ikke
 Tog noksom Hensyn til min Stilling eller
 Familiens Bærdighed. Jeg agted' ikke
 Paa hvad han sagde, fandt ei Grund dertil.
 Nu traf det sig i Carnevalets Tid,
 At en af vore Venner, Grev Pisani,
 Indbød os til en Fest hos ham i Maffer.
 Da Tiden nærmed' sig, lod jeg Anselmo
 Gaae over til Serena, for at spørge,
 Om hun var færdig til at tage med;
 Han kom tilbage, aandeløs og bleg.
 Fra Galleriet, fra et Vindue,
 Der aabned Udsigt til en Sal, men oftest
 Var spærret med en Lem, fra dette saae han
 Serena sidde hos en fremmed Herre,
 Og i fortrolig Stilling. Jeg gik med ham,
 Uvillig, tvivlende. Jeg saae det Samme.

Fortunio.

Hvem var det da?

Marchesen.

Han var mig ubekjendt,
 Var meget ung og, jeg kan ikke nægte,

Af sjelden Skjønhed. Han som hun var paaklædt
 Til Carnevalet. Under Massen vilde
 Formodentlig de mødes med hinanden.
 Han laae paa Knæ for hende. Mens hun skilte
 Hans Loffer ad med Haanden, trykte hun
 Et Kys paa Panden, løstede ham iveiret,
 Og han — slog Armene om hendes Hals!
 O, hvilket kvalfuldt Syn! Jeg stod en Tidlang
 Maaløs og som forstenet, uden Tøne
 Til en Beslutning. Og selv nu jeg neppe
 Er mig bevidst, om det var Stræk, der greb mig,
 Om Afsky, eller Medynk med et Bæsen,
 Der var saa ungt og sjønt, og dog et Offer
 For Menneffets forkrænkelige Raar.
 — Jeg gif tilbage, lod mig ufortøvet
 Koe bort fra Huset, ene med Anselmo,
 Og tog til Padua den samme Nat.
 — Der har du min Historie. Du seer,
 Den er bedrøvelig.

Fortunio.

Min Alessandro!

Jeg tager Deel af Hjertet i dit Vanheld.
 Men har du virkelig ei fundet ud,
 Hvem han var, han, den Skjændige, der voved
 At sætte Foden i dit Huus, at krænke
 Dets Hellighed? Har du ei tænkt paa Hævn?

Marchesen.

Paa Hævn? Jeg skulde hævne mig paa ham?
 Har han da krænket mig? Har han forstyrret
 Min Fred, min Lykke? Kan jeg undres over,
 At han, at Nogen fandt Serena skjøn,
 At han for hendes Skyld har vovet Livet?
 — Jeg veed ei hvem det var. Der blev paa den Tid
 Talt meget om en Rjebmands søn, hans Skjønhed,
 Hans Pragt i Klæder. Muligt var det ham.
 Han kan ei være Gjenstand for min Hævn.
 — Men hun! af hun! Her traf mig Pilens Braad!
 Du skulde kjende hende, skulde see,
 Hvordan det syntes som Blufærbigheden
 Med Helgenstin om hendes Pande hvilte;
 Hvorledes hun ved Talens milde Belyd,
 Ved Diets Straaler og ved Mundens Udtryk
 Fortrylled', henrev Hver, der hende saae —
 Og Alt bedragerisk! Et hyllet Skin!
 Intet at bygge paa! En aaben Himmel,
 Kun aaben for des dybere at styrte
 Mig i en Afgrund uden Haab og Frelse!
 Dog — lad mig holde op. Jeg taaler ikke
 At kalde dette Billede tilbage.

(Gaaer ind.)

Fortunio.

Det var det altsaa! Derfor har der ligget

En Sky omkring hans Bænde! Derfor flyer han
 Sin Bolig i Venedig, denne By,
 Han før har sat saa høit. — Men nu den Anden,
 Den Fremmede, der sneg sig i hans Huus,
 Og pletted' hans og vor Families Ære —
 Saa let han skulde slippe? Nei, ved Himlen,
 Ifald jeg træffer ham, hans Død er vis!

Tredie Scene.

Fortunio. — Anselmo.

Anselmo.

Signor, Eders Broder haaber, I har ham
 undskyldt. Han vil siden lade Eder vide, naar han
 ønsker at tale med Eder. (Vil gaae.)

Fortunio.

Bent lidt. Du var jo Vidne til, at der var
 en ung Herre hos min Broders Hustru. Kjendte du
 ham ikke?

Anselmo.

Nei, Signor.

Fortunio.

Kan man antage, at det var den unge Kjøb-
 mandssøn?

Anselmo.

Nei, bestemt ikke. Jeg har nu, mens jeg var
 i Venedig, seet ham. Det var ikke ham.

Fortunio.

Men hiin Aften — var der ikke en Feiltagelse mulig? Saavidt jeg veed, har min Svigerinde altid været omtalt som en hæderlig Dame, der var agtet høit af Alle.

Anselmo.

Det kan gjerne være. Jeg selv har neppe talt ti Ord med hende.

Fortunio.

Saa? Hvoraf kom det? Var hun stolt?

Anselmo (spottende).

Nei, det var Synd at sige. Tværtimod, hun var altfor nedladende. Hun forstod ikke, hvad der nu, da hun var Marchesens Gemalinde, blev fordret af hende. Hun huffede ikke paa, at han havde løftet hende op fra en ringe Stand —

Fortunio.

Hvor kan du sige det? Hun er jo af en gammel, adelig Familie.

Anselmo.

Ja, en god Præker-Familie. Kan den maale sig med Eders berømte Slægt? Eders Broder — hvem han havde peget paa, om det saa var en Hertugdatter, det var ikke blevet nægtet ham. I kan troe mig, Signor, dersom Eders Fader havde levet, det Ægteffab var aldrig blevet taalt. Det kunde

umuligt gaae godt dermed; det har jeg tænkt fra det første Dieblif. Og nu har Udfaldet viist, at jeg havde Ret.

Fortunio (affibes).

Ja, det lader jo næsten til det. (Høtt.) Siig til min Broder, at jeg nu gaaer ud. Men iaften skal jeg indfinde mig hos ham.

(De gaae, hver til sin Side.)

Fjerde Scene.

Den offentlige Plads.

Chiaretta. — Siden Gasparino og Lorenzo.

Chiaretta

(kommer ind og seer sig om).

Her er min Pater ikke. Det var slemt.
 Ak, jeg maa gjøre nok engang Forsøg;
 Og ene Himlen veed, med hvilket Held.
 Fortunio kom ikke. Har da Munken
 Ei sagt ham Alting som jeg ønsked', eller
 Har andre Grunde gjort, at han blev ude?
 Har han forstaaet mig, eller misforstaaet mig?
 — Jeg mødte ham paa Veien. Hvis jeg nu
 Var consequent, saa havde jeg vel sendt ham
 Et lille Sideblik, et Smil med Blikket.
 Men nei, jeg er kun dristig, naar jeg gaaer

Min Søsters Grinde; gaaer jeg mit eget,
 Da er jeg frygtfom. — Herregud, der kommer
 Min Onkel, og jeg haabede saa vist,
 At jeg var sluppen fra ham.

(Gasparrino og Lorenzo træde ind.)

Gasparrino.

Men, Chiaretta!

Du maa dog huske paa, jeg er din Mand,
 Og du min Halvdeel. Naar du render fra mig,
 Saa mangler jeg det Halve til mit Liv,
 Og gaaer omkring som han i Eventyret —
 Jeg vil just ikke sige, som en Halvmand,
 Men altid som det Halve af en Mand.

Chiaretta.

Jeg skal besørge Noget.

Gasparrino.

For dit Kloster?

Chiaretta.

Na nei!

Lorenzo.

Ja, er Signora ikke bleven
 Opdragen i et Kloster?

Gasparrino.

Om hun er!

Jo, det er godt at mærke. Hvad de lære
 I Klostrene!

Lorenzo.

Det har jeg ogsaa hørt,
Som nu brodere, kniple, sye . . .

Gasparino.

Saamænd!

Men ellers faae de dér en Mængde andre
Kunstkaber, der kan gavne dem særdeles,
Som nu Diplomatie —

Lorenzo.

Diplomatie?

Gasparino.

Smaa Kunstgreb, og Beltalenhed. Hun dér
Hun har en Tunge! Dersom hun var gift med
Marchesen, saa var al vor Nød forbi.

Chiaretta.

Hør, Onkel, jeg maa gaae, maa see at træffe
Min Skriftefader.

Gasparino.

Nu, det gjør du Net i,

Det er et nyttigt Meubel i et Huus.
Din rette Fader gav dig Livet, satte
Dig ind i Verden. Verden gav dig Synden,
Og Skriftefaderen igjen, han giver
Dig Syndsforladelsen. — Men siig mig ellers,
Er der da Noget, du partout maa skrifte?
Du kommer næsten lige fra dit Kloster . . .

Chiaretta.

Dér er' vi vant' dertil.

Gasparrino.

Naa, I er vante!

Men er man vant at skrifte sine Synder,
Saa maa man ogsaa være vant at synde.
Hvorfor vil ellers Nogen skrifte.

Lorenzo.

Stop!

Den Slutning duer ikke. Man kan skrifte
En Tvivl, en Frygt, en egen Angst for Synden . . .

Chiaretta.

Javist, det kan man.

Gasparrino.

Er du da i Angst?

Strengt taget burde jeg, der er din Mand,
Saae lidt at vide om deslige Sager.
Den Fyr, der gjør dit Hjerte saa uroligt,
Er han en yngre Cavalleer?

Lorenzo (leer).

Ahaa!

Det skulde hun fortælle dig! Jo, pyt!

Chiaretta (affbeds).

Derhenne kommer Munkene! (Svit.) Gaae nu, Dufel!
Jeg beder dig!

Gasparrino

(kysker paa Fingeren).

Saa lev da vel, min Halvdeel!

Gaae til din Skriftefader. Men naar han
Har absolveret dig for dine Synder,
Saa husk, at du alligevel skal være
Din Egteherre tro.

(Han og Lorenzo gaae ud tilvenstre, Chiaretta tilhoire, Alle hen-
imod Baggrunden.)

Femte Scene.

Fortunio. — Siden Chiaretta og Fra Domenico.

Fortunio

(kommer fra en af Siderne i Forgrunden).

Mig driver Noget,

Jeg veed ei rigtigt hvad, til det Dvarteer,
Hvor hun, den gaadefulde Dame, boer.
Var det da hende, der har talt med Munken?
Og var det mig, hun sigted' til? Umuligt!
Nu nylig saae jeg hende. Var det hende,
Jeg havde mærket det. Men nu, hvor tugtig,
Og hvor jomfruelig gif hun forbi mig,
Slog Diet ned og — Himmel! men der er hun!
Hun gaaer med Munken, taler ivrig med ham . . .

— Hun kommer . . . jeg vil blive nær herved.
Maaskee kan jeg erfare Sammenhængen.

(Skjuler sig ved en af Siderne. — Fra Domenico og
Chiaretta træde ind fra høire Sides Baggrund.)

Fra Domenico.

Han har igjen forfulgt Jer? Jeg skal lære
Ham at forfølge Jer! — Han sender Bud
Og siger, han vil komme? Kan man troe det!

Chiaretta.

Det har han sagt. Paa samme Tid som sidst,
Idag ved Solens Nedgang. Jeg er altid
Paa den Tid ene hjemme. Han maa lønne
Spioner, der har meldt ham det.

Fra Domenico.

Spioner?

Ja, jeg skal lære ham at spionere,
Skal vise ham, han skylder mig Respect.

Chiaretta.

Men, kjære Pater, har I ogsaa sagt ham
Alt hvad jeg bad Jer om?

Fra Domenico.

Nu, om jeg har!

Signora, jeg har talt — jeg siger Jer,
Naar jeg for Alvor taler, gaaer det ind
Til Marv og Been.

Chiaretta.

Men see, hvad han har sendt mig.
(Giver ham en Medaille, indsvøbt i Papir.)

Fra Domenico.

En Medaille!

Chiaretta.

Den bragte mig hans Bud
Og bad mig fra ham, ikke at forsmæde den.

Fra Domenico.

Den er jo kostbar!

Chiaretta.

Ja, kun altfor kostbar!

— Vær nu saa god at give ham den fra mig,
Og hils ham endelig, jeg tager ikke
Imod hans Gaver. Lov mig det, Hr. Pater!

Fra Domenico.

Det skal jeg, vær forjækket!

Chiaretta.

Hvad der meest

Fortryder mig, det er at han vil komme
Idag, paa Sanct Basilus=Dag; thi denne
Bli'er altid helligholdt af vor Familie.
Og nu forstyrres mine fromme Tanker.

Fra Domenico.

Giv Jer tilfreds, Signora! Dv Jer flittig
I Bønner og i gode Gjæringer.

Chiaretta.

Det har jeg ogsaa tænkt paa. Hør, Hr. Pater,
 En anden afdød Slægtning viste sig
 Inat i Drømme for mig, bad saa bønlig
 Om snar Forløsning. Her er ti Dubloner.
 Læs for hans arme Sjæl de fyrgetyve
 Gregorius=Messer.

Fra Domenico.

Det skal punktlig skee.

Og desforuden skal jeg bede Himlen
 Bevare Jer for Fristelsernes Fare.

Chiaretta (suffer).

Ja, jeg kan trænge til det. — Undskyld nu,
 Ifald jeg har uleiliget —

Fra Domenico.

Nei, nei!

Chiaretta.

Og glem for Alting ikke, at jeg ønsker
 At være fri for hans Besøg iaften.

(Gaaer.)

Fra Domenico (ene).

Nei, den Fortunio! Ifald han ikke
 Var Den, han er, og var Marchesens Broder,
 Fortjente han — nok sagt!

(Fortunio kommer frem.)

Fortunio (affedes).

Ja, det var hende.

Men hvad var hendes Grinde?

Fra Domenico.

Der er han!

Han kommer jo som kaldet!

Fortunio.

Kjære Pater!

Vil I vel sige mig —

Fra Domenico.

Hvad skal jeg sige?

Hvad troer I vel, at jeg kan sige til Jer?

Jo, I har agtet smukt paa min Formaning!

Man skulde troe, at Nar og Dag var gaaet

Fra den Tid, da jeg talte sidst med Eder.

Fortunio.

Men, kjære Pater, hvad er der paafærde?

Fra Domenico.

Det tør I spørge om? Nu har jeg hørt!

Fremturer I da ikke med at plage

Den stakkels Frue? har paany erklæret,

I vil besøge hende, nu iaften

Bed Solens Nedgang, naar hun er alene —?

Fortunio.

Det har hun sagt?

Fra Domenico.

I dette Dieblif.

Fortunio.

Men er I vis paa, at hun mener mig?

Fra Domenico.

Hun har beskrevet Jer fra Top til Taa,
 Hvorledes I gaaer klædt, og indtil Kjeden
 Med Eders Diamantfors. — Men desuden,
 Hvem sendte hende denne Medaillon?

(Giver ham Medaillonen.)

Fortunio

(idet han seer paa den).

Det veed jeg ikke. Jeg har ikke sendt den.

Fra Domenico

(vreb og med noget komisk Værdighed).

Signor, jeg er en gammel Mand. Min Pligt
 Og mine Ordensregler fordre strengt,
 At jeg er uden Forskjel eens mod Alle.
 Jeg venter samme Lydighed af Eder
 Som af den Ringeste, der kommer til mig.
 Naar jeg har sagt, at det er Jer, der sendte
 Den unge Frue denne Medaillon,
 Saa har I sendt den; og naar jeg forlanger,
 At I skal tage den tilbage, strax,
 Saa gaaer det ikke an at sige Nei.

Fortunio

(der under denne Tiltale har betragtet Medaillonen nøiere;
 affides).

Bagsiden har en Indskrift, ridset fiint.

Had see, om jeg kan læse den. Der staaer:
 „Miskjend mig ikke, men hav Tillid til
 mig!“

— Det er dog mærkeligt! (Kænde.) Jeg seer af Alt,
 Jeg maa besøge hende.

Fra Domenico.

Nu, Signor,
 Jeg venter, I vil svare mig. Jeg tænker,
 At det er vel det Mindste, jeg fortjener.

Fortunio.

Min kjære Pater, jeg vil gjerne tilstaae,
 At jeg . . . at denne Medaillon er min,
 Og jeg — nu jeg vil tage den tilbage.
 Men her er ikke Stedet til Forklaring.
 Paa Fredag Aften kommer jeg til Jer
 I Eders Celle, og mit Skriftemaal
 Skal da oprigtig tilstaae Eder Alt.

Fra Domenico.

Naar, endelig! Nu seer jeg dog, at I
 Er kommen til Fornuft, at mine Ord
 Har frugtet og er trængt i Eders Hjerte.
 Nu vel, saa vil jeg vente. Naar jeg seer,
 At I bekjender Gæt og Alt oprigtigt,
 Saa skal jeg ogsaa dømmes Jer lemfældigt.
 Paa Fredag altsaa? Godt! Nu — pax vobiscum!

(Affides, fornøiet.)

Ham har jeg tæmmet, faaet ham som jeg vilde.
Hvad? har jeg ikke? Jo, jeg skulde troe det.

(Gaar.)

Fortunto (ene).

Nei, jeg kan ikke længer nære Tvivl.
Hvad hun har jagt til Munken gjælder mig.
Hvad er da hendes Mening? Uden Spørgsmaal,
At jeg skal netop komme paa den Tid,
Da hun er ene hjemme — og det vil jeg.
Bed Solens Nedgang? Det er jo om Tidt.
Saa faaer jeg Gaaden opløst, og tør skue
Den unge, skjønne Dame nærvæd, lytte
Til hendes Ord og — Ja, hvad vil jeg Mere?
Hun er jo gift. Min kjære Pater burde
Ei frygte for mig; hos mig selv jeg finder
Det rette Værn. Er hendes Hensigt den,
Man næsten maa formode, at, da synker
Hun dybt i mine Dine! Dette Skjær
Af Keenhed og af Blufærd, der mig henrev,
Det vil forsvinde. Men det er ei muligt!
Saaledes kan ei dette Ansyn lyve.
Og disse Ord, der her er ridset ind:
„Mistkjend mig ikke, men hav Tillid til mig!“
Der ligger et Mysterium deri,
Der er af anden Art. Det er en Lykke

At faae det tolket af saa ffjønne Læber.
 — Mei, jeg vil troe paa hende til det Sidste!
 (Gaaer.)

Sjette Scene.

Bærelset hos Gasparino.

Chiaretta. — Siden Serena.

Chiaretta

(Kommer ind og gaaer hurtig hen til Vinduet).

Endnu jeg seer ham ikke. Gaden ligger
 Forladt af alle Menneſter foran mig.
 Paa den Tid pleier han jo ellers daglig
 At gaae forbi os. Munken har han talt med,
 Det er jeg sikker paa. Og dog han tøver!
 Har jeg forregnet mig? Maa jeg befrygte,
 Han vil ei komme? at det Skridt, jeg Staffel
 Har gjort, er ham imod, har vaft hans Mishag?
 Ja, saa var Alting tabt! Men Gud forbyde —
 (Utaalmodig.)

O, det er ſtygt at vente!

(Serena kommer ind.)

Serena.

Men Chiaretta!

Hvad er der egentlig iveien med dig?
 Faſtes og idag, især dog nu
 Er der en Uro over dig —

Chiaretta.

At Uro!

Vi har jo Allesammen Grund til Uro.

Serena.

Desværre, det er altfor sandt. Men du
 Var ellers Den, der gav os Andre Mod.
 Dit muntre Sind har ofte bragt mig Trøst,
 Har adspredt mig, naar ei jeg kunde trøstes.
 Men nu — hvorfor er du med Gæt forandret?
 (Da Chiaretta igjen er gaaet hen til Vinduet.)
 Hvad seer du efter?

Chiaretta

(der kommer tilbage).

Hvad jeg seer —? Jeg venter,
 Om ikke Himlen sender ned fra Skyen
 En Engel til vor Bistand.

Serena.

Vær alvorlig

Og siig mig hvad du venter paa.

Chiaretta.

Jeg venter —

(Gaaer igjen hen til Vinduet.)

Der er han! D, han kommer!

Serena

Hvem! Forklar mig

Chiaretta.

Den Engel, Himlen sender til vor Bistand.
Fortunio kommer!

Serena.

Kommer han til os?

Ham har du ventet paa? Men saa fortæl mig,
Hvordan det kunde lykkes dig —

Chiaretta.

Forskaan mig!

Nu kan jeg Intet sige dig. Og du,
Min søde, lille Søster, maa gaae ind.
Jeg selv maa tale først alene med ham.
Men bliv derinde, lad kun Døren staae
Paaklem, og mærk dig nøie hvad vi tale.
— Der kommer Nogen — gaae nu!

Serena.

Ja, Chiaretta!

Men vær forsigtig! Handler du for min Skyld,
Saa glem dig ikke selv! Brug din Fornuft!

Chiaretta.

Al den Fornuft, jeg har, den værker i mig,
Som vilde den med Eet sig rive løs
Og vende sig imod ham til dit Forsvar.
Men gaae nu, gaae!

Serena.

Nu, jeg vil stole paa dig.
(Gaaer ind.)

Chiaretta.

Naar jeg blot ikke — o, den Angst er taasjet!

Syvende Scene.

Chiaretta. Peppo. — Siden Fortunio.

Peppo.

Der er en Herre derude, som spørger om Signora.

Chiaretta.

En Herre, der spørger om mig? Saa?

Peppo.

Det er en fornem Herre. Jeg kender ham godt. Det er en Broder til den rige Marchese della Scala, den fornemste Mand i Padua. — Signora vil tale med ham — ikke sandt? En saadan Cavalleer kan man ikke vise bort. Maa jeg ikke nok lukke op for ham?

Chiaretta.

Som du mener, er jeg vel nødt dertil. Siig, han skal være velkommen.

Peppo.

Det kan jeg lide; det skal jeg.

(Gaaer.)

Chiaretta.

Nu er da Timen kommen — men min Angst!
 Her vil jeg staae og holde mig ved Bordet.
 (Hun bliver, da Fortunio træder ind, staaende uden at vende
 sig om og tage imod ham.)

Fortunio

(efter en ærbødig Hilsen).

Jeg er ei vis paa, om jeg kommer her
 Med eller mod Signoras Billie. Men
 En Hændelse, der er af egen Art,
 Har ført mig hid; tilgiv, om jeg gaaer feil.
 — I gav fornylig Fra Domenico
 En Medaillon. Var den bestemt til mig?

Chiaretta

(uden at forandre sin Stilling).

Den var bestemt til Eder.

Fortunio.

Men tillad —

Dg vær forsikkert forud, at mit Spørgsmaal
 Skal ei fornægte den Ærbødighed,
 Jeg skulder Eders Kjøn som Eders Skjønhed —
 I har beklaget Jer hos Munken, omtalt
 Mig som en altfor hensynsløs Beundrer.
 Ja, jeg vil tilstaae, jeg har høit beundret
 Og inderst glædet mig ved al den Gude,
 Der Eder givet blev, og at mit Hjerte

Slog med et raskere Slag saa tidt jeg saae Jer.
Men viste jeg mig hensynsløs?

Chiaretta.

Nei, nei!

Fortunio.

Var Eders Mening da en anden?

Chiaretta.

Ja,

Min Mening var en anden.

Fortunio.

Var den —

Men o! det er for dristigt til at tænkes! —

Var Eders Mening, at jeg netop skulde

Indfinde mig paa den Tid, der blev omtalt?

Chiaretta.

Det var min Mening.

Fortunio

(griber hendes Haand).

Var det? Tør jeg troe det?

Hvad kan jeg takke for en Gunst, jeg aldrig

Har drømt om, aldrig vovet har at haabe?

Chiaretta.

J feiler — tael ei meer! Jeg seer med Smerte,

J misforstaaer mig. Ja, det var mit Onske,

At J, Signor, betraadte denne Tærffel;

Med Længsel har jeg ventet Eders Komme.

Det Middel, jeg har anvendt, det kan badles,
 Maaskee nedfætte mig i Eders Dine.
 Men saa elendig var min Stilling til Jer,
 Saa fremmed her og saa forladte var vi
 I denne By, saaledes udfat for
 En skammelig Behandling, og af Den,
 Der burde være nærmest til vort Forsvar,
 At jeg var nødt at gribe denne Udvei.
 Der var kun Een, der kunde staae os bi,
 Kun Een, der turde virke som vor Talsmand
 Og havde Ret og Myndighed dertil,
 Og denne Eneste var I, Signor,
 Den sidste Hjælp for os, de Hjælpeløse.
 Men hvis jeg ligefrem, og som det sømmed'
 Sig for mit Røn, mig havde vendt til Eder,
 Da var jeg høist sandsynlig bleven afviist.

Fortunio.

Min ædle Dame, jeg forstaaer Jer ikke.

Chiaretta.

Al, jeg begriber det! I har vel tænkt
 At komme til en munter Underholdning,
 Og drager ind til kummerfulde Hjerter.
 I aner ikke, hvo der huses her
 I denne Bolig, aner ei, at Den,
 Der skjuler sine Lidelser herinde,
 Har Ret at vente Hjælp af Eders Høimod.

Fortunio.

Men I forbauser mig! Hvad mener I?

Chiaretta.

I skal erfare det. (Åbner Sidedøren.) Serena, kom!
O, kom!

Ottende Scene.

Chiaretta. Fortunio. — Serena.

Chiaretta (forestillende).

Min Søster, Eders Broders Hustru!

Fortunio.

Min Gud, I er hans Hustru! I er altsaa
Serena d' Aguilar!

Chiaretta.

Nei, della Scala.

Hun bærer dette Navn med Gud og Rette,
Og ingen Magt skal vriste det fra hende.

Serena.

Ja, Eders Broders Hustru, men forskudt,
Forladt af ham og overgivet til
En uvis, piinlig Fremtid. Ofte har jeg
I bedre Dage talt med ham om Eder,
Har glædet mig med ham til Eders Hjemkomst.
Nu mødes vi; I staaer for mig som Fremmed,
Jeg selv er sorgbetyngt, alt mit Haab

Den Bistand, Eders Medhuk vil mig skjænke.
 Det er utænkeligt, men det er Sandhed,
 Han, min Gemal, har truet mig paa Livet,
 Hvis jeg ham søgte her; og faa Skridt fra ham
 Er nu jeg nødt at leve skjult, som om jeg
 Var en Forbryderste. Hvad har jeg gjort ham?
 Kan han, der er af mild Natur og giver
 Endog den Ringeste Gehør, kan han
 Mod mig alene synes uretfærdig?
 Og hvad forlanger jeg? I mine Breve
 Jeg bønfaaldt ham at nævne mig min Brøde,
 Jeg vilde tilstaae den, hvis jeg var skyldig.
 Men Gud og alle Helgene skal være
 Mit Vidne, at som Hustru er jeg skyldfri,
 At jeg med Intet, ikke med en Tanke
 Har svigtet Tro og Pligt. Min Hu forvirres
 I Gissninger, hvis Ugrund jeg kan indsee;
 Og under denne frugtesløse Grublen
 Maa jeg befrygte, min Forstand kan lide.

Fortunio.

Fat Eder, ædle Frue!

Serena.

At, jeg maa vel,
 Hvis jeg endnu vil nære Haab om Frelse.
 Men siig os nu, Signor, vil I ei være
 En Midler mellem min Gemal og mig?

Fortunio.

Hvor gjerne vilde jeg! Hvor gjerne bidrog
 Jeg til at skaffe Lys i denne Sag!
 Det blotte Syn af Eder, Eders Ord,
 Med Sandheds ubedragelige Mærke,
 For mig er overtydende, og freidig
 Jeg skulde træde frem til Eders Forsvar.
 Men troe mig, skal min Broder bringes fra
 Den Mening, han har dannet sig om Eder,
 Mistanken, der hos ham har sat sig fast,
 Da kan kun Een formaae det, kun I selv.

Serena.

Mistanken? Af, hvad mener I?

Chiaretta.

Ja, hvilken?

Fortunio (forvirret).

Nu, jeg har tænkt, I havde vel Formodning . . .

Serena.

Nei, ingen — jeg forsikrer Eder. Siig det!
 Veed I, hvad der bebreides mig?

Fortunio.

Jeg veed det.

Serena.

Og jeg tør haabe, at jeg faaer det meddeelt?

Fortunio.

Skald I ønske det. Men jeg befrygter,
 At I — at jeg —

Serena.

Jeg beder Jer, tael ud!

Fortunio.

Min ædle Frue, jeg har ikke Mod til
At give den Beskyldning Ord, min Broder
Har udtalt for mig.

Serena.

Tael kun! Tael! Hvert Ord,
Der siger mig, hvori jeg har forbrudt mig,
Er en Belgjerning for mig, vil befrie mig
For Uvishedens Plage. Tael kun frit!

Fortunio.

Nu, som I vil. I mindes vel den Aften,
Da under Carnevalet I var indbudt
Med Alessandro til en Fest i Maffer —

Serena.

Åh, om jeg mindes den! Det var den Aften,
Da han forlod mig, og jeg sad bedrøvet
Og vented' saa forgjæves!

Fortunio.

Men Anselmo,
Vor gamle Huushovmester, blev sendt til Jer,
For at erfare, om I var beredt —

Serena.

Vi saae ham ikke.

Fortunio.

Nei, men fra et Vindue
Paa Galleriet saae Anselmo Eder
Ved Siden af en fremmed Cavalleer —

Serena og Chiaretta
(udbrydende).

Hvordan!

Fortunio.

Han gif tilbage til min Broder,
Der fulgte med ham og nu saae det Samme.
Den unge Herre laae paa Knæ for Eder,
Og I — (standser.)

Serena

(der spændt hører efter).

Tael ud, jeg beder!

Chiaretta.

Ja, bliv ved!

Fortunio.

I løftede ham op, og paa hans Pande
Et Kys I trykte, og han slynged' Armen,
Han, den Elendige, om Eders Hals.

Serena (forbausset).

Har Alessandro meddeelt Eder dette?

Fortunio.

Hvert Ord.

Chiaretta.

Og Andet har han ikke talt om?

Fortunio.

Mig synes dog, det kunde ret godt bringe
En Mand i Harnisk.

Chiaretta.

Det er jo mærkværdigt!
Det er det Hele!

Serena.

Altsaa derfor har jeg
Lidt saa uendeligt, og derfor blev jeg
Saa medynksløst forskudt og mistjendt af ham,
Alt for et Blændværk!

Fortunio.

Jeg har selv formodet,
Det var ei Eder, men en anden Dame,
Der sad i Bærelset.

Serena.

Og jæt nu ogsaa,
At det var mig, fortjente jeg da ikke
At allerførst man undersøgte Sagen?
Men hør mig nu og døm saa om min Brøde!
Lad mig fortælle Jer —

Chiaretta (afbrydende hende).

Serena, nei!

Siiig Intet!

Serena (forundret).

Skal jeg Intet sige?

Chiaretta.

Nei,

Tjen mig deri. Som Alessandro nu
 Er stemt imod dig, fæster han ei Lid
 Til dine Ord, men holder dem for Døspind.
 Hvis han skal troe dig, maa han see det Sande
 Saa klart og saa haandgribeligt, at Intet
 Kan svække det.

Fortunio.

J har vel Ret deri.

Men mener J, at ogsaa jeg bør være
 Uvidende — ?

Chiaretta.

For Eders egen Skyld,
 For ei at fristes over Eders Evne.
 Et Ord, en let Hentydning kunde muligt
 Undslippe Jer; og det er bedst, det undgaaes.
 Det kommer ikkun an paa, om J selv
 Vil stole paa vort Ord og vor Forsikkring.

Fortunio (til Chiaretta).

Tvivl ikke paa det! Jeg har troet paa Eder,
 Dengang jeg antog, at J var mig fremmed.

Chiaretta.

Og J vil virke for os?

Fortunio.

Meer end gjerne.

Chiaretta.

Saa tael hos Eder's Broder ei vor Sag,
Siig Intet til vort Forsvar, lad ham troe,
Hans Hustru har forraadt, bedraget ham.
Ja, hvis I vil, bestyrk ham selv deri —

Fortunio.

Signora skjemter sikkert —

Serena.

Men Chiaretta —!

Chiaretta (vedblivende).

Nævn ikke med et Ord, at I os kjender,
Dg allermindst, at vi er her i Byen.
Men er det nogenledes Eder muligt,
Da søg et Paaskud, før ham hen til os,
Dg uden at han veed, at vi boe her.

Fortunio.

I al Fald skal jeg prøve det.

Chiaretta.

Bær takket!

— Men ei for snart — vi maae os forberede
Helst paa den samme Tid imorgen Aften.

Serena.

Nu troer jeg næsten, jeg forstaaer din Hensigt.

Fortunio.

Jeg tvivler ikke paa, at Det, Signora
Har nu for Die, føre vil til Maalet;

Dg jeg skal villig rette mig derefter.
 Saa bliver det vel bedst, at jeg erholder
 Et Bud, naar I formaaer at tage mod os.

Chiaretta.

Et Bud? Ja, hvem?

Fortunio.

Han Eders Egtefælle — ?

Chiaretta (leende).

Min Egtefælle!

Serena.

Hun er ikke gift.

Fortunio (overrasket).

Er ikke gift! Men nu den ældre Herre,
 I gaaer med —

Serena.

Det er Onkel Gasparrino.

Han paastod, at hun maatte følge med os
 Som om hun var hans Hustru, for desbedre
 At lede dem, vi frygted' for, paa Bildspor.
 Det var i grunden kun et lystigt Indfald.
 Han er en Ven af Skjemt.

Fortunio (til Chiaretta).

I er ei gift!

Det overrasker mig — det er mig kjær . . .
 Jeg mener, nu forstaaer jeg først, at I

Har ogsaa blandet Skjemt i Eders Tale,
Da I forklaged' mig for Munken.

Serena.

Munken?

Hvad mener I med Munken?

Chiaretta (hurtig).

Vent til siden —

Jeg skal forklare dig . . . Nu maae vi tænke
Paa En, vi kunde sende. Hvem troer du?

Serena.

Maaskee Lorenzo.

Chiaretta.

Det er sandt, Lorenzo!

(Til Fortunio.)

I kjender ham?

Fortunio.

Lorenzo fra Verona?

Chiaretta.

Ja, rigtigt! — Altsaa han tør komme til Jer.

Fortunio.

Men det kan hændes, at Lorenzo træffer
Mig i min Broders Selskab.

Serena (til Chiaretta).

Jeg skal give

Ham med din Medaillon. (Til Fortunio.) Den lukkes op
Blot ved et Tryk. I den vi kunne lægge
En lille Seddel med en Underretning.

Lorenzo kan jo lade, som han ønsked,
 I skulde kjøbe den.

Fortunio.

Ja, det gaaer an.

Serena.

Nu skal jeg hente den, at I kan see,
 Hvordan den lukkes op.

(Gaaer ind.)

Fortunio.

Mon Eders Søster

Ei meente denne Medaillon? (Tager den frem.)

Claretta (lidt sty).

Ja, denne.

Fortunio.

Saa er jeg alt bekjendt med Mechanismen.

Tag den igjen, skjøndt nødig jeg den mister.

Fra denne Medaillon er mig alt eengang

Sendt Bud fra Eder. Disse Ord den talte:

„Miskjend mig ikke, men hav Tillid til mig.“

Jeg har ei miskjendt Eder; jeg har næret

Den Tillid, Eders Aasyns Adel indgjød.

Jeg holdt mig fjern, skjøndt stadig dragen til Jer.

Først ved et Bink af Eder kom jeg hid —

Jeg veed ei selv, med hvilket Haab. Men henrykt

Jeg inderst var, lykkelig ved den Tanke,

At sole mig i Eders Skjønheds Straaler,

At stifte Ord med Eder og — ja, lad mig

Kun aabent sige det — at findes værdig
 Til Eders Gunst og Yndest. Men nu seer jeg,
 At Eders Tankegang gif andre Veie,
 At Eders Maal var et, jeg mindst formoded'.
 Var dette Maal det eneste? og var der
 Hos Eder intet Rum for andre Tanker?
 Nu tør jeg spørge; hidtil har jeg troet,
 At I var bunden. Men I er jo fri.
 Saa siig mig nu, om I til mig har Tillid.
 Giv mig et Vink, fortolk den lette Rødme,
 Der som et Morgenrødt gaaer yndigt op
 Og farver Eders Afsyn. Har jeg Haab?

Chiaretta (tøvende).

Skald det lykkes Eder at forsone
 Min Søster med Marchesen, Eders Broder,
 Da skal jeg — (standser.)

Fortunio.

Tael!

Chiaretta.

Besvare dette Spørgsmaal.

(Serena kommer ind igjen.)

Serena.

Jeg kan ei finde den.

Chiaretta.

Nei, den er her —

Jeg saae den ikke strax. Fortunio
 Beed nu, hvordan man aabner den.

Serena (til Fortunio).

Nu vel,

Saa bliver det derved, som vi har aftalt:
 I understøtter venligst hvad Chiaretta
 Har udtænkt —

Fortunio.

O, det gjør jeg vist med Glæde!
 Vel veed jeg ikke hvad hun har isinde,
 Og Gaadens Løsning er mig ogsaa nægtet.
 Men I har kaaret mig til Eders Ridder,
 Betroet til mig den Sag, der skal forfægtes;
 Og efter Ridderpligt jeg handler blindt,
 Med fuld Fortrøstning, at i Eders Navn,
 Paa Eders Ansvar kan jeg ifkun stride
 For Ret og Pligt og efter Vrens Love.

(Gilser og gaaer. Damerne gaae gjennem Sidedøren.)

Tiende Scene.

Bærelset hos Marchesen.

Anselmo og Battista komme ind.

Anselmo.

Men hvad er det du fortæller, Menneſke? Har
 du ſeet her, her i Padua, den gamle — hvad er
 det nu han hedder?

Battista.

Gasparrino.

Anselmo.

Gasparino — rigtig. Er han ikke en Onkel til —

Battista.

Til Eccellenzas Gemalinde.

Anselmo.

Men er du ogsaa ganske vis paa, det var ham?

Battista.

Det skulde jeg nok mene! Har jeg ikke, inden jeg kom her, været i hans Tjeneste i tre Aar?

Anselmo.

Og du har seet ham idag?

Battista.

Jeg har i det Hele seet ham to Gange, men uden at han saae mig. Den første Gang var han alene; idag gik han med en ung Dame under Armen.

Anselmo.

En ung Dame! (Affides.) Der har vi det! Det er hende! Det er bestemt hende! (Søtt.) Kunde du ikke see, hvem det var?

Battista.

Hun havde Slør paa. Men der er kun eet Menneske, der har den Gang som hun.

Anselmo.

Nu da, hvem troer du?

Battista.

Huffer du ikke, naar Marchesens Gemalinde gik

over Gulvet? Det var slet ikke som vi Andre gaae; det var som om hun ikke rørte ved Gulvet.

Anselmo.

Ja, jeg har aldrig brudt mig om at lægge Mærke til hende, enten hun gif eller sad. — Saa du troer, det var hende?

Battista.

Det vil jeg bde paa. Hun havde samme Høide, samme Figur, og da hun gjorde en Bevægelse med Haanden, saa var det ligesom jeg saae hende for mine Dine.

Anselmo (affides).

Der kan ingen Tvivl være. Men er det ikke en mageløs Driftighed! Ja, var jeg saa sandt i Marchesens Sted —

Tiende Scene.

De forrige. — Marchesen. — Siden Fortunio.

Marchesen.

Hvad er der skeet? Hvi tales her saa høit?

Anselmo.

Det er Battista, Eccellenza, han —

(til Battista.)

Ja, gaae kun ud og bliv derude. (Battista gaaer.)

Fortæller mig, at han har seet idag

Den gamle Gasparrino her i Byen,

Det var jo ham, der reiste fra Benedig
Med Eccellenzas forrige Gemalinde.

Marchesen.

Var han alene?

Anselmo.

Nei, det er just Tingen.

En Dame fulgte med ham, og Battista
Paaftaaer bestemt, at det var hende.

Marchesen.

Hende!

Det vover hun! Hvad har hun da isinde?
Vil hun forfølge mig? Vil hun mig søge
Her i mit Huus?

Anselmo.

Det vil hun ganske sikkert.

(Her træder Fortunio ind.)

Marchesen.

Det gaaer for vidt. Min Taalmod er til Ende.
Hun maa igjen fra Byen. Hun og jeg
Kan ikke trives i den samme Luft.
Der maa paa Diebliffet træffes Anstalt,
At hun kan fjernes, og saa snart som muligt.

Fortunio (affides).

Han veed, at hun er her!

Marchesen (til Anselmo).

Hvor har hun Ophold?

Anselmo.

Det veed vi ei; men jeg skal ikke hvile
Før jeg er kommen efter, hvor hun boer.

Marchesen.

Ja, før du gaaer herfra, vil jeg dig give
Et Brev til Archibaldo; han er Medlem
Af Raadet, han skal handle med min Fuldmagt.
Det er det Bedste — ja, det vil jeg gjøre.

(Anselmo gaaer.)

Fortunio

(til Marchesen, da han vil gaae ind).

Min Alessandro, overil dig ikke!
Jeg kan forstaae, her tales om din Hustru.
Men glem dog ikke, at endnu hun bærer
Bort Navn; giv ikke det til Priis med hende.
Det er jo ikke sagt, hun kommer til dig.
Maaskee hun sender dig et Brev, et Bud,
Dg venter ydmyg paa dit Svar. Giv Tid,
Dg overvei hvad der er bedst at gjøre.
Men lyd mig, kjære Broder! lad Anselmo
Heelt holdes udenfor. Saavidt jeg mærker,
Saa var han altid fjendtlig stemt mod hende.

Marchesen

(der er bleven staaende, forbybet i sig selv).

Alt hvad du siger har jeg sagt mig selv.
Om nu af Medynk eller . . . gammel Godhed,

Der rører sig hos mig imod min Billie
 En Røst til hendes Forsvar. Altfor gjerne
 Jeg lytted' til den. Men igjen at see,
 At være nær ved hende, denne Tante
 Er mig en Rædsel. (Monologist.) Dette Mafyns Træl,
 Der eengang var mit Alt, men nu forfølge
 Og martre mig, hiin Stemme, der forstod
 At finde Veie til Sjælens Underste,
 Hvad vil det mig, imens mit Bryst er fuldt
 Af bittre Følelser! Jeg veed det jo,
 Det er i Graven sænket.

Fortunio.

Alessandro,

Du veed det ei, endnu du elsker hende.

Marchesen.

Jeg hader, affkyer hende! Hvis hun kommer,
 Jeg støder hende fra mig med min Fod.
 Men jeg kan ikke frie mig for en kvalfuld
 Erindring; de forsvundne Tider træde
 I mine Drømme frem, og gjøgle for mig,
 Bedaare mig, indtil mig atter vækker
 Det Birkeliges klamme Haand. — Nei, troe mig,
 Der er ei anden Frelse: hun maa bort
 Fra Padua, maa fjernes fra mit Mafyn.

(Gaaer ind.)

Fortunio (ene).

Det seer kun mørkt ud for de stakkels Damer.
 Anselmo, kjender jeg ham ellers ret,
 Vil snart opspørge Huset hvor de boe.
 Dér kan de ikke blive, seer jeg nok.
 Men hvor de saa vil flytte hen, kan altid
 Den Sporhund finde dem. — Dog jo! nu veed jeg,
 Hvor de kan tage Ophold uden Fare.
 Bort forrige Palais, der nu skal sættes
 I bedre Stand for mig, dér er jo alt
 En Fløi beboelig og fuldt meubleret.
 Dér vil Anselmo allerlidst dem søge.
 Ja, den Idee er god; det vil jeg gjøre
 Og skrive til dem strax; thi der maa hastes.
 — Saavidt det staaer til mig, skal ingen Raahed
 Forgribe sig paa dem. Serena, nei!
 Hvor kan jeg tænke mig, at hun er skyldig!
 Fra hendes, fra Chiarettas Miner lyser
 Et aabent Udtryk, ubekjendt med Svig.
 Jeg holder Ord. Jeg gaaer i Stranken for dem,
 Hvad end det saa skal gjælde. O, den Løn,
 Der venter mig, er herlig, værd at vinde!

(Gaaer.)

Tredie Act.

Første Scene.

Bærelset hos Marchesen.

Lorenzo kommer ind med en Tjener, som han ved Indtrædelsen ærbødig bukker for. — Siden Fortunio.

Tjeneren.

Behag at vente her imidlertid.

Jeg skal paa Diebliffet kalde Herren.

Lorenzo.

Ja, undskyld — men jeg mener ei Marchesen,
Men kun Signor' Fortunio, hans Broder.

Tjeneren.

Jeg veed, jeg veed! (Gaaer.)

Lorenzo (seende sig om).

Ja, dette Huus, det kan man
Min Sandten kalde pragtfuldt. Gud bevares!
Paa Trappegangen alle Vægge, alle
Af fiint, poleret Marmor; Trappen selv

Belagt med Tæpper! Og den lange Række
 Af Bærelser, jeg kom igjennem, alle
 Udstryede saa kostbart, alle Gulve
 Saa glatte som man gif paa lutter Speilglas.
 Og nu den Mængde Tjenere, den Ene
 Sveien for den Anden! Her, ja her
 Er Rigdom, er den ægte, den solide.
 — Der kommer Nogen. Det er sikkert ham.
 (Fortunio træder ind.)

Fortunio.

Nu, kjære Ven, hvorledes gaaer det? Alt
 I Orden, vil jeg haabe?

Lorenzo.

Alt i Orden.

Vi har os meget fiffigt ad iafes.
 Til Værten blev der sagt, som I os raaded',
 At Gasparrino og de tvende Damer
 Forlode Byen, at de reiste bort.

Fortunio.

Og til Verona?

Lorenzo.

Rigtig til Verona.

Og saa blev Bognen, vi fik sendt af Eder,
 Bepakket som de skulde gaae til Frankrig.
 Den stakkels Peppo, Værtens Søn, der sagtens
 Har nydt lidt Godt af vore kjære Damer,

Han stod i Døren næsten grædesfærdig,
 Og spurgte, om de aldrig kom igjen.
 Saa tog de bort, ud af den ene Port,
 Ind af den anden — hahaha!

Fortunio.

Men dér,

Hvor de har Ophold nu, fandt vore Damer
 Alt efter Dnsse?

Lorenzo.

Alt er efter Dnsse,
 Fortræffeligt, kan ikke være bedre.

Fortunio.

Men al den Uro, vil den ikke hindre
 Det Møde med min Broder, vi har tænkt paa?

Lorenzo.

Aldeles ikke. Jeg har Bud til Eder,
 Jeg troer, et Brev. Behag!

(Giver ham Medaillonen.)

Fortunio.

Ah, Medaillonen!

Det blev jo aftalt . . . (aabner den.) Ja, der er
 et Brev.

Lorenzo

(affædes, mens Fortunio læser Brevet).

Naar jeg nu bare vidste, om Chiaretta
 Har skrevet til ham, hvad de har ifinde,

Hvad vi har havt saa travlt med hele Dagen.
Det er nok bedst, jeg føler mig lidt for.

(Sitt.)

Ja, Damerne har sagtens meddeelt Eder
Et eller Andet om den Plan, de har . . .

Fortunio.

Ja, Noget staaer i Brevet, men ei Meget.
Dog har jeg faaet et Bink om den Idee,
Man agter at gaae ud fra; og mig synes,
At den er velbetænkt. Men Hr. Lorenzo
Veed sagtens nøiere Bessed end jeg.

Lorenzo.

Men jeg har hellig maattet love Tausshed.

Fortunio.

Jeg frister Eder ei. Hvad jeg behøver
At vide, og den Rolle jeg skal spille,
Det veed jeg nu. Naar blot min Broder ikke
I sin Forblindelse vil sønderrive
Det fine Bævd af vore Damer's Kløgt.
Naar Lidensskaben kommer med i Spillet,
Saa veed jeg, er han ikke god at styre.

Lorenzo (angstlig).

Men mener I da ei, Signor, at I
Kan holde Styr paa Eccellenzen — ja,
Jeg mener — Gud bevares! — at Marchesen,

At Eccellenzen villig rækker Dre
Til hvad I siger ham?

Fortunio (smilende).

Na ja, jeg haaber,
At han vil lystre mig. Det Bærste bliver
At faae ham til at følge med derhen.
Jeg veed forud, at det vil holde haardt.
Naar dette lykkes mig, da skal jeg sende
Et Bud til Damerne. Vil I dem melde,
At de maae oppebie dette Bud?

Lorenzo.

Det skal jeg; det er bedst, jeg strax gaaer hen.
— Jeg anbefaler mig i Eders Gunst. (Gaaer.)

Fortunio.

Ja, dette Brev er fra Chiaretta, klogt
Og fiint og skjønt som Alt hos hende. Navnet
Behøves ikke under det. (Kysser Brevet.) Velsignet
Mig være denne Skrift! Velsignet Haanden,
Der nedskrev den, og trefold høit velsignet
Det yndige Bæsen, hun, der førte Haanden.
Imens hun skrev, hun tænkte paa mig. Skriften
Er som en let og luftig Bro, der fører
I Frastand mig igjen til hende. (Gjemmer Brevet.) Altsaa,
Skald det lykkes mig at faae min stemme,
Min stridige Broder hen til dem iasten,

Saa har jeg Haab. Saaledes i det Mindste
 Fortolked' jeg de Ord, hun sagde til mig.
 — Lad see! Det kunde komme mig til Nytte,
 At de beboe Balai'et. Jeg kan bede
 Min Broder at gaae med mig, for at see
 Hvad der er nu istandsat, hvad fremdeles
 Vi har betænkt, og spørge ham tilraads.
 Men, hvis han ogsaa gjør det, det kan vare
 En Stund før han beqvemmer sig dertil;
 Og Alle længes efter Resultatet.
 Der er ei Andet for — jeg maa forsøge.

Anden Scene.

Fortunio. — En Tjener (der gaaer over Scenen i Baggrunden).

Fortunio.

Na hör! Mon der er Nogen hos min Broder?

Tjeneren.

Jo, Fra Domenico, den gamle Munk.

Fortunio (forundret).

Er han —?

Tjeneren.

Men han har været der en Stund.

Han gaaer vist snart.

Fortunio.

Nu vel, naar han er gaaet,
Saa siig min Broder, jeg er her.

(Tjeneren gaaer.)

Den Munk,

Hvad kan han ville hos min Broder? Hidtil
Har jeg bestandig maattet tale for ham,
Saa tidt han havde Noget paa sit Hjerte.
For Intet er det ikke, at han kommer.
For min Skyld? Men jeg fik ham jo forsonet.
Beed han maaskee, hvem vore Damer er,
Og kommer nu for at forraade dem?
Ja, hvem kan vide det! De Fandens Munke,
De spionere jo i alle Kroge.
— Der er min Broder — ja, nu faae vi see!

Tredie Scene.

Fortunio. — Marchesen.

Fortunio.

Forsthyrer jeg?

Marchesen.

Nei, nei! Domenico,
Den Munk, du kjender, gif nu nylig fra mig.

Fortunio.

Ja, han var her! Hvad vilde han?

Marchesen.

Nei, derom har han Intet yttret for mig.

Fortunio (affides).

Saa vil jeg haabe, det har ingen Fare.

Marchesen.

Hvis jeg tør raade dig, min kjære Broder!
 — Dg Andet end et Raad jeg ikke giver —
 Saa opgiv den Forbindelse; den fører
 Bist ikke til det Gode. Næsten altid
 Man har Fortred af Sligt. Dg nu især,
 Da denne Munk har blandet sig deri,
 Vil Enden neppe blive god. En flygtig
 Inclination — og Meer er det vel ikke —
 Bør ei forstyrre dig, bør ei formørke
 Dit Ungdomsliv.

Fortunio (affides).

Men her er jo en Udvei,
 At faae min stridige Broder med iaften.

(Hemmeligt leende.)

Den brave Munk! Det kan jeg takke ham for.

Marchesen.

Hvad mener du, om du gif nu til Munken
 Dg meldte ham, den hele Sag var sluttet?

Fortunio.

Men Fra Domenico er reent paa Bildspor.
 Om den Sag vil jeg netop tale med dig.

Det er mit Alvor, det er ingen flygtig
Inclination; thi denne unge Dame
Har gjort et Indtryk paa mig, jeg forgjæves
Vil undertrykke. Hvad jeg høiest attraaer
Er just en varig og en fast Forening.

Marchesen.

Hun er jo gift.

Fortunio.

Ik nei! Det Mellembud,
Jeg har betjent mig af, er Skyld i denne
Forverling; hendes Søster, der er gift,
Har sagtens meent, jeg sigtede til hende.
Dog, det er Biting. Hvad mig ligger Magt paa
Er ikkun dette: Tør jeg haabe, du
Vil staae mig bi med Raad, med din Erfaring,
Med din Anseelse? Og vil du følge
Derhen med mig iaften?

Marchesen.

Sa, forinden
Bør jeg dog vide noget Meer om hende.
Er hun af god Familie?

Fortunio.

Det er hun.
I dette Punkt, det skal du selv bekjende,
Er Intet at erindre.

Marchesen.

Hendes Navn?

Fortunio.

Det tør jeg ikke nævne, ikke nu.
 Og jeg vil tilstaae dig, at Et og Andet
 Er mig endnu lidt uklart. Men jeg har
 Betænkt og kjølig overveiet Alt,
 Og nærer ingen Tvivl. Jeg troer paa hende,
 Saasandt jeg troer paa Keenhed og paa Ustyld.
 Dog — først naar du har seet og talt med hende
 Og skjænket os dit Bifald, vil de Skranker,
 Der er' iveien for os, falde bort.
 Følg da derhen med mig! Siig ikke Nei!

Marchesen.

Nu ja, engang i disse Dage.

Fortunio.

Nei —

Iaften, nu om Lidt. Hvor kan du mene,
 At Den, der elsker ømt og længselfuldt,
 Kan vente til engang i disse Dage?
 Nei, Alessandro, du maa gaae iaften.

Marchesen.

Jeg faaer vel føie dig. Du er forelsket.
 Endnu er du henreven af et Syn,
 Der siden — dog, jeg vil ei spaae dig ilde.

Fortunio.

Henreven, siger du? Ja, gaae kun med mig,
 Du selv skal rives hen, du skal fortrylles
 Af dette Syn, der alt har mig fortryllet.
 Gaae med mig, og jeg lover dig, dit Hjerte
 Igjen skal stemmes mildere, igjen
 Skal troe paa den Lyksalighed, der strømmer
 Til Manden fra en ædel Qvindes Aashn.
 — Men hav nu Tak! Jeg henter dig om Lidt.
 (Gaaer.)

Marchesen (ene).

Han er forloftet, det er nok det Sande;
 Og Himlen vide maa, af hvilken falsk
 Og listig Fristerinde. Vi faae see!
 — Hvad sagde han? Igjen jeg skulde troe paa
 En Qvindes Kjærlighed? Forgjæves Haab!
 Een har jeg troet paa, og for hende skulde
 Jeg dengang have borget med mit Liv.
 Naar hun bedrog mig, hvem kan jeg saa troe paa?

Fjerde Scene.

Marchesen. — Anselmo.

Marchesen

(Bliver Anselmo vaer, der er traadt ind og venter ved Indgangen).

Vil du mig Noget?

Anselmo.

Eccellenza bad mig

See til at finde Huset, hvor hun boer —
 Jeg mener Eders forrige Gemalinde.
 Det har jeg med Battista gjort idag,
 Men først for nylig fandt vi det.

Marchesen.

J fandt det!

J fandt det, siger du? (Fattende sig.) Nu da, hvor
 er det?

Anselmo.

Det er et Hjørnesteð, ei langt fra Prato.
 Vi spurgte først om Onklen, Gasparrino,
 Men deres Huusbært svared' os, af det Navn
 Var Ingen tagen ind til ham, men tilstod,
 At alt tilforn en Anden havde spurgt
 Om En af samme Navn, og strax bemærket,
 At han tog feil, han meente Agostino.

Marchesen.

Saa har han, for at være skjult, forandret
 Sit Navn.

Anselmo.

Det har han vist; thi da Battista
 Beskrev ham, fik vi ud, at det var ham.
 Han boede der med Eders Gemalinde
 Og med sin Hustru —

Marchesen.

Ja, han er jo gift.
Og du . . . har altsaa truffet hende?

Anselmo.

Nei.

Hun var reist bort igjen iastes silde,
Hun selv med Onklen og med dennes Hustru.

Marchesen.

Hun er reist bort igjen! Det veed du vist?

Anselmo.

Ja, jeg har spurgt mig for i Nabolavet.
Der kan ei være Tvivl om.

Marchesen.

Men hvorhen

Er de da reiste?

Anselmo.

Til Verona.

Marchesen.

Dér

Er deres Hjem. Nu, godt — lad mig alene.

(Anselmo gaaer.)

Marchesen.

Hun er da reist igjen! Det var mit Onske.
Jeg tænkte ved mig selv, naar hun tog bort,
Da blev jeg fri for strenge Forholdsregler.
Og dog — jeg er ei rigtig glad derover.

Af, Hjertets Svingninger er' gaadefulde.
 Den korte Tid, jeg vidste hun var her,
 Kom hemmelig et Indtryk mig imøde
 Af hendes Nærhed. Veed jeg ikke, Luften
 Antog et mildere Skjær, naar hun sig viste,
 Hver lille Gjenstand vandt Betydning, Alting
 Blev som forherliget hvor hun gik frem.

Man øver sin Hukommelse, man plages
 Fra Barnsbeen med at mindes gamle Aarstal,
 Og Kongerækker og berømte Navne.
 Men Ingen lærer os den Kunst at glemme.
 Jeg kan den ikke. Hvor jeg staaer og gaaer
 Og midt i Sjælens Bitterhed og Døde,
 Forfølge Tanker mig fra ældre Tider, —
 Som Alpeblomsterne, der skyde frem
 Naturnødvendigt af den øde Jordbund.
 Ja, hvis jeg kunde glemme, glemme Alt hvad
 Hun eengang var for mig! Jeg kan det ikke!
 (Gaaer langsomt ind.)

Femte Scene.

Et smukt udstyret Værelse i Fortunios Palais. Døre
 til begge Sider. I Baggrunden en bred Indgang eller Abning
 med Portièrre for. Fra Loftet hænger en tændt Lampe ned.

Gasparino og Lorenzo træde ind fra venstre Side.

Gasparino.

Du siger, at han kommer?

Lorenzo.

Ja, han kommer!

Gasparrino.

Marchesen? Kommer han? Han selv?

Lorenzo.

Han selv.

Gasparrino.

Jeg troer det ikke. Tager du ei feil?

Det er Fortunio --

Lorenzo.

Ja, og med ham

Marchesen. Eller har jeg ikke læst
Fortunios Billet? „Jeg kommer snart —
Saaledes skriver han — og med min Broder.“

Gasparrino.

Saa maa det være rigtigt. Den Chiaretta!
Hvad hun har sat igjennem! Er det ikke
Som jeg bestandig siger: det er Kloster=
Opdragelsen, der gjør de Underværker.
Nu er vi flyttet til Fortunios Bopæl;
Det er jo alt et Fremskridt. Men imorgen
Hun flytter i en Haandevending os
Ind i Marchesens.

Lorenzo.

Gid det var saa vel!

Men det er dog lidt mere vanskeligt.

Gasparrino.

Men nu, hvad sagde vore Fruentimmer,
Da Brevet blev dem bragt med dette Budskab?

Lorenzo.

Ja, de fik travlt med Get, det kan du troe.
Vi har jo hele denne Dag gjort Indkjøb
Af flere Ting — ja, Noget fik jeg laant.
Nu, mens de forbereder al den Anstalt,
Nu tør da Ingen komme ind til dem.
Men ellers blev Serena næsten angst
Og udbrød flere Gange: „Naar det blot
Gaaer an, Chiaretta!“ — men blev hver Gang
atter
Beroliget og trøstet af sin Søster.

Gasparrino.

Det kan jeg tænke mig. — Men siig mig nu,
Hvad var det du begyndte før? Anselmo —?

Lorenzo.

Han kommer med Marchesen.

Gasparrino.

Med Marchesen?

Men hvad skal det til?

Lorenzo.

Begge vore Damer

Har ønsket det udtrykkeligt.

Gasparrino.

Ja saa!

Dg Get endnu: Hvem skal da blive her
Dg gjøre Reverents, naar de nu komme?

Lorenzo.

Det maa vel jeg. Men rart er det just ikke.
Endog Fortunio frygter, at Marchesen
Er ikke god at styre.

Gasparrino.

Troer du ikke,

At han kan magte ham?

Lorenzo.

Det maa man haabe,

I al Fald er da ogsaa jeg tilstede.

Gasparrino.

Ja, det er sandt, det huskede jeg ikke.
Dig putter vor Marchese ned i Lommen.

Lorenzo.

Na, naa naa naa! Det frygter jeg dog ikke.

(Man hører en Klokke.)

Gasparrino.

Det ringer.

Lorenzo (ængstelig).

Det er dem.

Gasparrino.

Vist er det dem.

Lorenzo

(med urolig Trippen).

Saa maa jeg vist gaae ned og tage mod dem.

Gasparino.

Det maa du.

Lorenzo.

Men hvordan complimenterer

Man en saa fornem Mand?

Gasparino.

Med et Strabud

Dg ved hvert andet Ord med Eccellenza.

Lorenzo.

Ja, det skal hjælpe stort. Men gaae nu ind
Dg siig til vore Damer, at de komme.

(Gaaer, Døren tilhøire.)

Gasparino.

Min Sandten, nu er det jo ganske heldigt,
At jeg tør ikke blive, da Marchesen
Til Lykke kjender mig. Thi dette Møde,
Det seer lidt farligt ud, og helst jeg hytter
Mit gamle Skind. — Men er det ogsaa ham?

(Lytter ved Døren tilhøire.)

Jo, det er ham — jeg kjender ham paa Stemmen.
Saa er det bedst, jeg retirerer strax.

(Stynder sig ind tilvenstre.)

Sjette Scene.

Marchesen, Fortunio og Anselmo træde ind, idet Lorenzo aabner
Døren og gaaer foran under Bufninger.

Lorenzo.

Behager Eccellenza! Vi skal herind.

Marchesen (til Fortunio).

Hvor fører du mig hen? I denne Bygning?
Det er jo den, der er bestemt for dig.
Boer Damen her?

Fortunio.

Her har jeg indført hende.

Jeg skal en anden Gang dig sige Grunden.
Nu vil jeg bede dig, min Alessandro,
At have uindsfrænket Tillid til mig,
At see, men ei at lade dig forvirre
Af Det, du seer, af Det, du troer at see.
Thi vil du kjende nærmere den Dame,
Der er mig dyrebar, og der vil worde
Dig dyrebar som mig, da maa det skee
En Stund i Frastand som et Drømmeshyn.
Men Drømmè, veed du, pleier at bedaare.
Lad dig nu ei bedaare, mens du seer.

Marchesen.

Du spender min Nysgjerrighed.

Fortunio.

Og dernæst,

Rør ikke dig af Stedet, men bliv her!
Tag mig i Haanden —

Marchesen.

Jeg vil føie dig,
Stjøndt denne Fordring synes mig lidt selsom.

Fortunio.

Hest nu dit Die fast paa dette Forhæng!
— Vil I nu, Hr. Lorenzo?

(Lorenzo gaaer hurtig hen og trækker Forhænget i Baggrunden tilside. I det Rum, der nu viser sig, sees i stærk Belysning Serena sidende i rig Carnevalsdragt og Chiaretta, klædt, men noget phantastisk, som venetiansk Mabile, knælende og seende op til hende, begge med Masser i Hænderne. Chiarettas Stilling er saaledes, at hun vender Ansigtet mod dem, der ere foran paa Scenen. Af disse staaer Marchesen forrest, nærmest mod Tilskuerne, dernæst Fortunio og saa Anselmo; noget mod Baggrunden Lorenzo.)

Marchesen.

Ha! Serena!

Og han —!

Anselmo.

Ja, Eccellenza, det er ham!

Ham er det!

Marchesen.

O, forfærdelige Syn!

(Serena løfter Chiaretta op og trykker et Kys paa hendes Pande. Chiaretta synger Armene om hendes Hals.)

Marchesen

(der som forstenet har stirret paa dem, vil nu rive sig løs fra Fortunio.

Bort! Bort herfra! Forbandelse skal ramme
Dig og Enhver, der drister sig at lege
Med mine Følelser!

Fortunio.

Hvor kan du troe —!

Marchesen.

Er det en Fælde, der er sat mig? eller
Er du i Pagt med onde Mander!

Fortunio.

Hør mig!

Marchesen.

Hvad? skal jeg gennemleve denne Dval
Engang endnu? Nei, slip mig! Bort herfra!

Fortunio.

Saa sandt jeg er dig kjær, min Broder, bliv!

Er Synet dig imod, saa vend dig fra det.

Men jeg besværges dig, gaae ikke bort!

(Under de foregaaende Repliker har Serena og Chiaretta pantomimisk tilkjendegivet deres Skræk over Marchesens lidenskabelige Ord. Serena strækker bønlig Hænderne imod ham, og vil i sin Forvirring gaae frem og nærme sig ham, men hindres deri af Chiaretta. Intet af dette bemærkes af Marchesen, da han har vendt sig fra dem.)

Marchesen

(med noget mere Selvbeherstelse).

Fortunio! hvad har jeg gjort dig? Kan du Berede mig den Smerte!

Fortunio.

Den skal svinde,

Som lette Skyer gaae for Morgenvinde.

— Men stille! de vil træde frem — hør efter!

(Vender sig til Baggrunden og siger i høitidelig Tone:)

J tausse Skikkelser, der ere stegne

Op af en Strøm af Taarer, og med Frygt,
Miskjendte, viser Eder, træder frem!

Dg giver atter os et Billed af

En Stund, der var usfyldig, god og munter,
Men blev en Kilbe til utalte Smertes!

(Serena og Chiaretta træde frem, saa meget Scene-Ordnin-
gen tillader.)

Chiaretta.

Serena! Hør mig! Giv dog efter for mig!

Vær god og kjærlig som du altid var!
 Du veed, jeg kommer lige fra mit Kloster.
 Der anseer man et Carneval for Synd.
 Jeg Stakkell, der har aldrig nydt dets Glæder,
 Vil nu jeg være med, saa maa jeg skjule
 Mit Kjønn saa godt, at Ingen kan mig kjende.

Serena.

Min kjære, lille Søster! har dit Kloster
 Ei helbredt dig for en saa verdslig Lyst?

Marchesen

(der har lyttet, vender sig hurtig om til dem; affbes).
 Hvorledes? Hendes Søster?

Chiaretta.

Verdslig Lyst!

Ja, Verden er saa skjøn og lys og munter,
 Og Klosteret saa trist. Vi stakkels Piger
 Er indesluttede som fangne Fugle,
 Der sidde sammen paa en Bind i Buret.
 Nu er jeg fløiet ud, jeg ankom her
 For tvende Timer siden. Lad mig nyde
 Min unge Frihed, fri, ubunden selv.
 Din Ægtefælle har endnu ei seet mig.
 Som Adelsmand, i denne skjønne Dragt
 Vil jeg iaften gjøre hans Bekjendtskab.

Marchesen (affbes).

O, nu er Alt mig klart!

Chiaretta.

Dg ubekjendt,
Dg dristig under Massen skal jeg plage,
Forvirre ham —

Serena.

Hvor er du dog et Barn!

Chiaretta.

Jeg skal fortælle ham, jeg er din Elsker,
Skal gjøre ham saa skinsyg . . .

Serena.

Nei, Chiaretta!

For Himlens Skyld, det maa du ikke. Troer du,
Jeg kunde nænne, selv et kort Minut,
At vække hos ham Bitterhed og Tvivl?
O, hvis du kjendte ham, blot havde seet ham,
Da vilde du som jeg beundre, elske
Hans ædle, mandige Natur. — Nei, skinsyg,
Utaalelig er denne Tanke! Han,
Der er mit Liv, min Lyst, mit Alt!

Marchesen

(styrter hen og kaster sig paa Knæ for hende).

Serena

Min Elskede! min Hustru! O, tilgiv mig
Den Sorg, jeg har forboldet dig. Jeg Daare!
Ufsindige, jeg var, der kunde fatte
Mistanke til en Sjæl saa reen som din

See mig i Støvet for dig, kjend min Anger,
Dg glem hvad der er skeet!

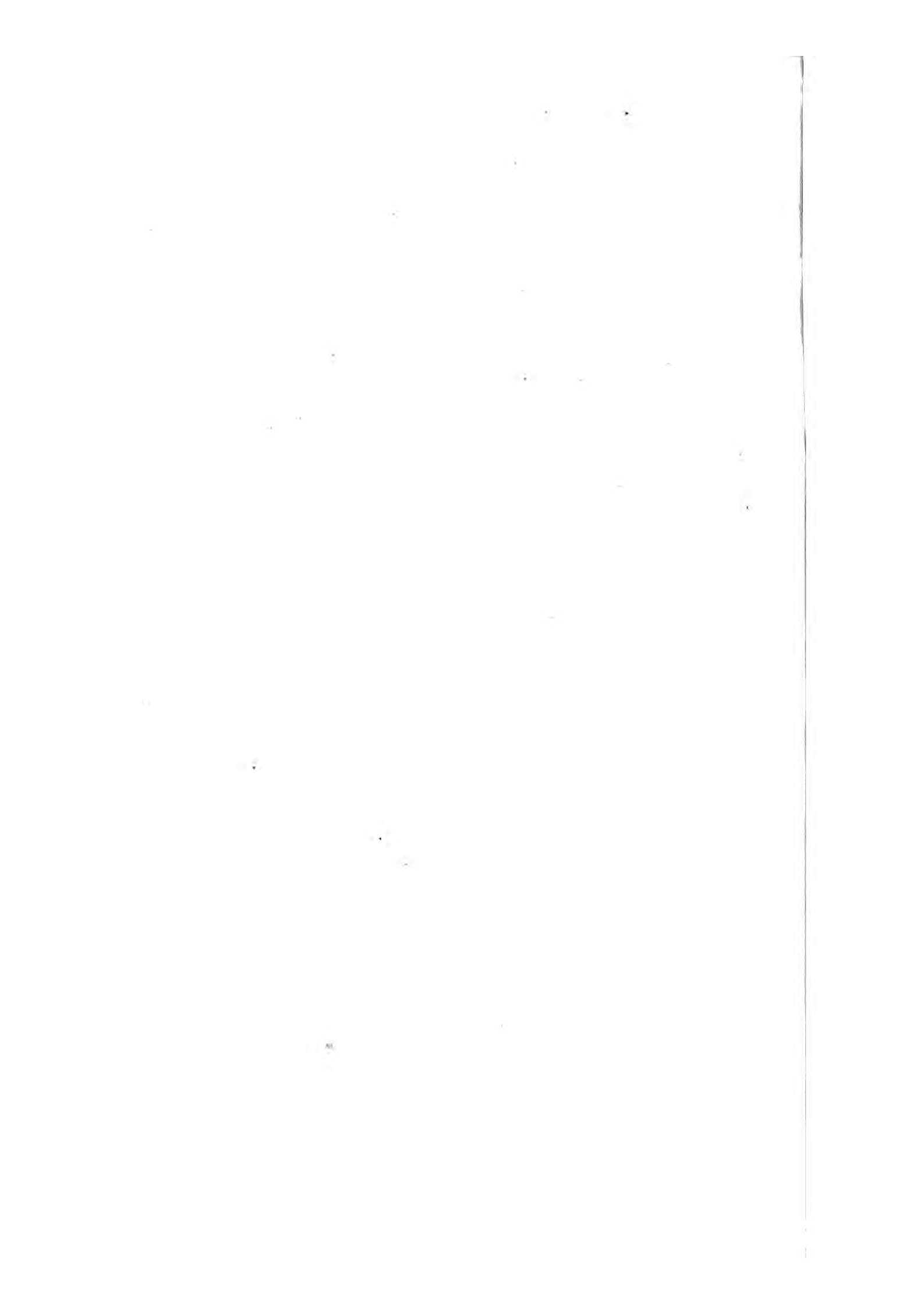
Serena

(løfter ham op).

Min Alessandro!

Mit Liv, min Lyst, mit Alt!

(Under deres Omfavnelse nærmer Chiaretta sig til Fortunio og rækker ham Haanden, som han henrykt trykker et Kys paa. Gasparrino træder forstigt ind fra Venstre, og han og de Omstaaende udtrykke deres Deeltagelse, Anselmo ved en ydmyg Bøining. — Tæppet falder.)

Paschaens Datter,

Syngestykke i fire Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 30te September 1869.

Personerne.

Osman Pascha.
Leila, hans Datter.
Abdul Henkar, Sultanens Livlæge.
Mahmud Alkeslan.
Mustapha, hans Skriver.
Selim, Lastdrager.
Jusuf, en kurbist Anfører.
Badig, i Paschaens Tjeneste.
Fatme, Seyfars Lyende.
Sand, Udraaber.
Mirjam.
En gammel Kjøbmand.
En Slave hos Paschaen.
Tre Qvinder i anden Act.

Paschaens Lyende, Slaver og Slavinder. Mahmuds bevæbnede Følge. Folk af begge Kjøen i Galata. Indiske Dandsere. Kurdere. Udraabere. Qvinder fra en Landsby.

Handlingen foregaaer i første Act i Galata, en af Constantinopels Forstæder; i anden Act nogle Mil herfra; i tredje Act udenfor et stort Karanvanseerai; i fjerde Act hos Paschaen.

Mærk. Musikknummerne ere i den følgende Text trykte med større Typer, for at adskille dem fra Dialogen.

Første Act.

Første Scene.

En Bazar i Galata, en af Constantinopels Forstæder. I Baggrunden Boutiquer, ved hvilke Kjøbmændene sidde, nogle rygende af lange Piber. Foran en stor Plads, med Bygninger og Træer paa Siderne. Bag Bazaren presenterer sig en deel af Byen, Moskeernes Kupler og Minareter.

Naar Tæppet gaaer op, sees en Mængde Personer af begge Kjøn (Fruentimmerne med tildeels bedækkede Ansigter) gaae frem og tilbage forbi Boutiquerne. Ved hver af disse staae een eller flere Udraabere. — Siden Mahmud Alkeslan, Selim, Jusuf, Kasdragere og Kurdere.

Chor af Udraaberne

(mens de vinke ad de Forbigaaende eller søge at drage dem hen til Boutiquerne).

Kommer og kjøber! Her kan I faae
 Alt hvad Hjertet begjærer:
 Indiske Perler — seer kun derpaa! —
 Silke, som Sultanen bærer.

Kommer til os! Hos Ingen I finder
 Slige Ofsenser for Haremets Qvinder.
 Perfiste Shawler,
 Alt kan erholdes, naar kun I betaler.

Chor af de Forbigaaende.

O, hvilke Sager! dem kan vi faae,
 Bar de kun ei saa skammelig dyre.
 Men jeg vil hen og see derpaa.
 Kjøbe dem — nei, den Uyst maa jeg styre.

(Mahmud Alkeslan, med Selim, Kurderen Jusuf og flere Dragere, der bære svære Byrder, gaae over Scenen og begive sig ind i en Sidebygning. Endeel Mænd af en omstreifende, kurdisk Horde og af et krigerisk, vildt Udseende, der hidtil enkeltviis ere seete blandt de Forbigaaende, klynge sig nu til en af Siderne.)

Chor af Kurberne.

Der er Jusuf! Han er dristig!
 See ham! I en Bærers Dragt
 Han til Alt har Mærke lagt!
 Hahaha! Ja, han er listig!

(Jusuf kommer ud og nærmer sig dem.)

Jusuf.

Stille! Tager Jer iagt!

Kurberne

(dæmpet).

Er han os vis? Veed du Bested?

Susuf.

Ja, Alt jeg veed!

Jeg kjender Veien, han vil tage.

Skjnd Eder bort! Foran vi ville drage.

Chor

af Susuf og Kurberne.

Vi drage foran!

I Baghold lure vi op vor Mand.

Smorgen Aften, før Nat er omme,

Vi over ham som en Stormvind komme!

Tilhest! Vi drage foran!

(Susuf gaaer igjen ind i Huset, de andre Kurdere forlade Scenen.)

Chor af Udraaberne.

Kommer og kjøber o. s. v. ad libitum.

Chor af Forbigaaende.

O, hvilke Sager! o. s. v.

(En Flok indiske Dandsere træde ind.)

Chor

(af de Omstaaende, mens der danses).

Det er Dandserne, de berømte,

Der fra Indien drog herhen,

Skjønne Qvinder og unge Mænd.
 Naar i Dansen de svæve hen,
 Det er et Syn som om man drømte!
 See, hvor hurtige, see, hvor lette
 Hen de fare, et flygtigt Syn!
 Nei, vi kan aldrig blive trætte
 Af et saa skjønt og saa ædelt Syn.

Bag det tynde,

Bølgende Slør

Bugger sig som et viftende Rør
 Det smækkre Liv, o saa fuldt af Døde!
 Naar tilbage de Legemet bøie,
 Naar de standse og atter ile,
 Da sender det dunkle, smægtende Døie
 Til vore Hjerter brændende Pile.

See, hvor hurtige, see, hvor lette

Hen de fare, et flygtigt Syn!

Nei, vi kan aldrig blive trætte

Af et saa skjønt og saa ædelt Syn!

(De Dansende og Omstaaende adspredte sig og forlode Scenen, Nogle gaae hen til Boutiquerne.

Selim og Jusuf komme ud fra Husset.)

Susuf.

Nu vil jeg sige dig Farvel og takke
 For den Fortjeneste, du har mig skaffet
 Hos denne Kjøbmand — ja, han er vel Kjøbmand?

Selim.

Det troer jeg neppe.

Susuf.

Men de svære Pakker
 Og Kasser, vi har maattet bære for ham,
 Hvad er der da i dem?

Selim.

Det veed jeg ikke.
 Og hvad bekymrer det vel os?

Susuf.

Nei, nei!
 Der har du ganske Ret. — Nu da, Levvel!
 Vi skal iasten videre. Ifald jeg
 Ved Veilighed igjen kan tjene dig,
 Saa stol kun paa mig, Kammerat!

Selim.

Tak, Tak!

(Susuf gaar. Mahmud Akeslan kommer ud fra
 Huset.)

Mahmud.

Hvem var det, der gif bort?

Selim.

Den Mand, der hjalp os,

Han, Kurderen.

Mahmud.

Var han en Kurder?

Selim.

Ja —

Det funde godt man høre paa hans Maal.

Mahmud.

Hvad troer du, jeg har brudt mig om hans Maal!
Men han var stærk og hurtig, gjorde Nytte.

Selim.

Sandt nok — dog har jeg havt et Øie med ham.
De Folk fra Kurdistan, der streife om,
Er ikke stort paalidelige.

Mahmud.

Bah!

Jeg savner Intet. Alle mine Sager —
Og de er af Bærdie, kan jeg forsikre —
Er pakket ned i stor Format; dem rasper
Man ei saa let. Om nogle Timer læsses
Det Hele paa Kameler, og vi bryde
Os lidt kun om din Kurders lange Fingre.
Jeg har en Trop af velberedne Folk
Til Følgeskab, med gode Vaaben Alle.

Selim.

Af, I er lykkelig! I, som kan reise
 Langt ud i denne skønne, vide Verden,
 Besee dens Underværker, hine sjeldne
 Og mærkelige Ting, hvorom man læser.
 Alt dette skuer I med egne Dine.
 Fremmede Stæder, fremmede Landes Skikke
 Og deres Sprog og egne Klædedragt,
 Alt dette tør I gjøre Jer bekendt med.
 Thi jeg har tænkt, I reiser langt herfra.

Mahmud.

Just ikke langt, tre, fire Dages Reise.
 Men du kan troe, mit Erind det er vigtigt,
 Af stor Betydning. I min Haand er lagt,
 Det kan jeg sige reent ud, Liv og Død.

Selim.

Det vil jeg gjerne troe. — Ja, det er Lykke!
 Besidde saadan Magt, det er først Liv!
 Det er det værdt at leve for. Usalig
 Er Den, der fødtes i en ringe Stand.
 Han er, som en af vore Digtere siger,
 Et Træ, der tørres hen og snart gaaer ud,
 Fordi der ei gaae Kilder til dets Rødder.

Mahmud.

Du læser vore Digtere? Ei, ei!
 Saa du kan læse?

Selim.

Ja. En gammel Mollah,
Der mærkede min Lyst dertil, har lært mig
At læse og at skrive.

Mahmud.

Ei, at skrive!

(Affibes.)

Det er, naar jeg skal ærlig være, næsten
Meer end jeg selv kan. (Svit.) Ja, min Søn, din
Stand

Er ringe; men, naar man forstaaer sin Kunst,
Saa kan man skrive sig ret nemt iveiret.

(Affibes.)

Min Bedstefar, imellem os, var Skrædder,
Og min Papa var accurat det samme.

(Svit.)

Nu, Selim, jeg maa bort. Du har betjent mig
Med Flid og Ærlighed. Der har du femten
Sølvmonter —

Selim.

Herre, jeg har kun betinget

Mig tolv.

Mahmud.

Lad gaae! De tre kan gaae i Kjøbet.

Selim.

Jeg takker Eder. J er ædelmodig.

(Man horer et Raab, og seer endeel Folk rende over Pladsen.)

Mahmud (farer sammen).

Hvad er det for en Støi? Skaf mig at vide,
Hvorfor man render der.

Selim.

Paa Diebliffet. (Gaaer.)

Mahmud.

Selim har Ret, min Stilling er saa prægtig,
At hvis Propheten selv mig vilde skubbe
Iveiret, kunde han ei gjort det bedre.

Jeg seer, jeg seer, at jeg vil stige
Fra Trin til Trin, og i en Fart.
I Sultan Murads Rige
Er jeg iblandt de Første snart.
Man skjælver, naar jeg kommer,
Studerer saa mit Aasyns Træk,
Og seer i mig med Skræk
Den strenge Dommer.
Jeg bliver Pascha, det er vist,
Og med hans Almagt jeg befaler,
Tilfidsst — o Himmel! — ja tilfidsst
Jeg bliver Pascha af tre Hestehaler!
Selv Reis Effendi bukter
Sig dybt, naar han mig seer.

Kilarfschi Baschi lader som han leer,
 Naar jeg Zecchiner fra ham plukker. *)
 Som Herster af en heel Provinds
 Befaler jeg, og æres som en Prinds!
 Ingen tør knye,
 Den Tappreste hæver,
 Naar min Røst jeg hæver.
 For min Brede maae Alle flye.
 Vil Noget mig hindre,
 Han bliver flux et Hoved mindre.
 — Som Herster af en heel Provinds
 Befaler jeg, og æres som en Prinds!

(Gaaer den indtrædende Selim imøde.)

Ku, Selim, sig, hvad var der saa paafærde?

Selim.

Ei, det er den forunderligste Sag,
 Hvis Mage jeg har aldrig hørt. Sand Mulloch,
 Udraaberen — I kjender ham maaskee,
 Det er en lystig Fyr — han gaaer omkring
 I Byen med en mægtig Kurv paa Rakken
 Og byder den tilsalgs for tredive
 Sølvpenge —

*) Kilarfschi Baschi, en høi Embedsmand i Seraillet.

Mahmud.

Nu?

Selim.

Men denne Kurb er lukket
 Fast og omhyggeligt, og sælges kun
 Paa den Betingelse, at ei den aabnes
 Før man har bragt den til sit eget Hjem.
 — Der er en Støi, en Latter og en Spørgen — —

Mahmud.

Na, det er Snyderi! det er et Kneb,
 For paa en god Maneer at blive af
 Med Noget, Ingen kjøbte, hvis man saae det.

Selim.

Man kan dog ikke vide —

Mahmud.

Jo, det kan man.
 En Vare, der er god, den lægges frem.

Selim.

Men Noget, synes mig, maa stikke bag det,
 Jeg mener . . . noget . . . noget Underfuldt,
 En selsom Gaade, noget Usædvanligt . . .

Mahmud.

Nei, noget ret sædvanligt, og især
 Her ved Bazaren: pure Snyderi!

(Gaaer.)

Selim.

Nu, Mahmud har vel Ret. Men ligesuldt —
 Jeg kan ei slippe Tanken: denne Kurb
 Er Gjemmestedet for en sjelden Skat,
 En Herlighed, der kan med Gæt befrie mig
 For al min Nød — (seer ud.) Der kommer han
 igjen!

O, hvis jeg turde byde! Men jeg Stakkel!
 (Blander sig mellem de Kommende.)

Anden Scene.

Selim. — Sand, Udraaberen, og en Sværm af alle slags
 Folk.

Sayb

(med en stor, rummelig Kurb paa Ryggen).

Kommer og kjøber! Gaaer ikke forbi!
 Tredive Sølvpenge! Slet ikke Mere!
 Kjøber min Kurb med Alt, der er i!

Chor af Folkesværmene.

Hahahaha! Ja, hvad er deri?
 Derpaa vi Alle just speculere.

Sayb.

Det faaer I at vide,
 Naar I slaae til og kjøber itide,

Choret.

Na, gaae du din Vej!
Ratten i Sælken kjøber vi ei.

Sayb.

Kommer og kjøber! Stoler paa Lykken!
Ellers, jeg spaaer, den vender Ter Ryggen.

Selim (affides).

Ja, han har Ret! Hvis blot jeg kunde —!
Ingen kan vide hvad Lykken vil unde.

En gammel Kjøbmand (til Sayb).

Kurven er lukket.

Sayb.

Men i dit Hjem
Tør du den aabne.

Kjøbmanden.

Hm! — du forlanger?

Sayb.

Tredive Sølvpenge.

Kjøbmanden.

Vil du ha'e fem?

Sayb.

Tredive, Herre!

Choret.

Hahaha! fem!

Ingen besnærer du, Ingen du fanger!

Sayb.

Kommer og kjøber! Gaaer ikke forbi!

Tredive Sølvpenge! Slet ikke Mere!

Kjøber min Kuro med Alt, der er i!

Choret.

Ja, hvad er deri?

Hahaha! Nei, du vil os fixere!

(Sayb og Folkesværmen tilligemed Selim forlade Scenen.)

Tredie Scene.

Abdul Henkar, Livlægen, kommer hastig og i urolig Bevægelse ind.

Recitativ.

Det er forgjæves!

Jeg frygter, at det ei vil lykkes.

Man leer, man spotter ham, men Ingen

Har Lust at indgaae en saa mislig Handel.

Hvad skal jeg gribe til? Om lidt er Alt for sildigt!

Allah maa staae mig bi!

O, hellige Prophet! dit Navn
 Lovprises eens af Drot og Hyrde,
 Tag i din naaderige Favn
 Den dyrebare Hyrde!
 Slaae om den dine Engles Vagt,
 Og løst den høit paa Frelsens Vinge!
 Lad ingen skjændig, fjendtlig Magt
 Til Undergang den bringe!

(Gaaer til Baggrunden og seer ud.)

Fjerde Scene.

Abdul Hekkar. — Selim.

Selim (forbybet).

Nei, det er intet plumpt Bedrageri!
 Det er en Gaade, Alle, som mig synes,
 Maae fristes til at løse. (Bliver Lægen vaer.) Der er
 Lægen,
 Ham vil jeg spørge. Abdul Hekkar, veed jeg,
 Er en skarpsindig Mand. — Tilgiv mig, Herre —

Hekkar

(der endnu seer ud).

Hvad vil du?

Selim.

Jeg forstyrret Eder vist —

Seyfar (kommer frem).

Nei, nei! Hvad vil du mig?

Selim.

Jeg vilde spurgt . . .

Ja, I har sagtens hørt, hvad Sayd berhenne
Falbyder . . . Kurven mener jeg —

Seyfar.

Savist —

(Affbes.)

Hvad, om en ringe Mand som han —? Ham har jeg
I al Fald i min Magt. (Høit.) Hør, Selim, siig mig,
Boer du endnu hist i det lille Huus,
Der støder op til Apotheket?

Selim.

Jo.

Seyfar (affbes.).

Der er en spærret Indgang fra hans Huus
Til Apotheket; det var gunstigt for mig —
(høit.)

Nu, tael, hvad vil du mig?

Selim.

Hvad mener I

Om denne Kurv, der raabes ud?

Seyfar (forstfende).

Om Kurven?

Selim.

Jeg er som reent forheret. Var jeg rig,
Jeg kjøbte den paa Stedet.

Heyfar.

Nu, saa kjøb den.

Selim.

J spotter mig. Sandtnok, for tredive
Sølvpenge saaer man den. Men al min Rigdom
Er femten.

Heyfar.

Stakkels Selim! Naar din Lyst
Er virkelig saa stor, saa lad os To
Da være halvt om Tingen. Der er femten —

Selim (skamfuld).

Nei, Herre, nei! Af den Grund var det ikke
Jeg spurgte . . .

Heyfar.

Ja, men jeg er just som du
Nysgjerrig og gad kjende Sammenhængen.
Kjøb Kurven, skynd dig! Bring den hjem til Dit
Dg — (affibes.) Man maa ikke see mig, naar
den kjøbes.

(Høit.)

Jeg selv maa gaae og see til en Patient;
Gaae derfor du! Men Get maa du mig love:
Lad Ingen være hos, naar Kurven aabnes,

Dg ingen Fremmed see hvad der er i den,
Før jeg er kommen. Hush, at vi er halvt —

Selim.

Det skal jeg ikke glemme. Dg forresten
Skal Alting punktlig see som I har ønsket.
— Nu, tusind Tak! Ak, Herre, I har gjort mig
Saa glad som jeg har ikke været længe.

(Stynder sig ud.)

Seyfar

(seer ud efter ham).

Der løber han — nu naaer han Sayd — det lykkes!
Han kjober — han har Kurven alt paa Ryggen.

(Kommer frem.)

Det kan gaae godt endnu; jeg stoler paa ham.
Bed Allahs Bistand river jeg fra Ulven
Det rige Bytte, den alt snapped' efter.
— Nu maa jeg søge Udgang til Haremet,
Før at erfare hvad der gaae for Rygter.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Selim, med Kurven paa Ryggen, efterfulgt af en Folkesværm,
meest af den lavere Klasse.

Chor af Sværmen.

Hei, Selim! pas paa!

De kostbare Skatte

Af Kurven kunde dratte.

Selim.

Vil I bort! Vil I gaae!
 Jeg gad vidst, hvad Jer rager,
 At Kurven jeg tager.

Choret

(der viger for ham og igjen nærmer sig).

Hahaha! — Hei, Selim, pas paa!

Selim.

I funde den jo faae,
 Naar I vilde betale.

Choret.

Nei, vi er ikke gale!

Selim (affbes).

Jeg maa liste mig fra dem;
 Jeg maa hurtig til mit Hjem!

Choret.

Hei, Selim, pas paa!
 De kostbare Skatte
 Af Kurven funde dratte!

Selim.

Vil I bort! Vil I gaae!

Choret (som før).

Hahaha! Hei, Selim, pas paa!

(Selim trænger sig ud gennem Sværmen, der forfølger ham.)

Sjette Scene.

Selims fattige Bolig. Ved Siderne af Bærelset nogle Hynder og Skabe; forresten henstillede Kasser og deslige. — Indgangen er tilvenstre. Midt i Baggrunden en lukket Dør, der ikke falder meget i Dinene.

Selim træder ind, skydende Kurven forsigtig gennem den lave Sidebør og omtrent til Midten af Bærelset.

Selim.

Jeg frygted' halvveis, Døren var for snæver;
Dog gif det. — Nu en Kasse her ved Siden,
Hvor vi kan lægge Kurvens Herligheder,
Og saa et Hynde dér for Abdul Heykar.

(Sætter en høj Kasse hen ved Kurven og et Hynde nærmest Kassen. — Kommer igjen frem, tørrende Sveden af Panten.)
Den Tour var drøi. Et Held, at jeg fik Bistand
Af Politiets Folk mod Sværmen.

Altfaa,

Nu tør jeg aabne Kurven og faae Bished,
Hvori den skjulte Skat bestaaer. — Ja, Bished!
Og om jeg nu bedrog mig? Hvis dens Indhold

Var ikke værd at løftes op fra Gulvet?
 Saa var jeg snydt, og Alt hvad jeg idag
 Har suurt erhvervet, var gaaet fløiten. — Hm!
 Naar En, der er saa lærd som Abdul Henkar,
 Er halvt om Kurven, og kan troe derpaa,
 Tør jeg vel med. — Men jeg vil vente noget,

(Sætter sig paa et Synde.)

Vil give Tid. Er ikke Taalmod's Dyd
 Indstjærpet alle Moslemis? Hvor skjønt
 Udtaler sig Propheten i Koranen:

„I Troende . . . (springer op.) Nei, vente kan
 jeg ikke!

Og eengang skal det skee. Velan, frisk Mod!

(Beseer Kurven.)

Den er forsvarlig lukket. Disse Baand
 Kan ikke løses; de maae stjæres over.

(Stjærer nogle af Baandene over, men farer tilbage.)

Hvad var dog det? Der var i Kurven Noget,
 Der rørte sig — bestemt! Hvo veed, maaskee
 Der er et vildt, et farligt Dyr derinde,
 Der dræber mig. — Et Dyr?

(Nærmer sig igjen Kurven og lytter.)

Det troer jeg ikke,

Bevægelsen er svag. Maaskee en Mand,
 Der i uhyre Størrelse sig hæver

Dg knuser mig med Enden af sin Finger.
 — Holdt! holdt! Forsigtig vil jeg være. Først
 Jeg aabner Laaget ganske lidt; og mærker
 Jeg noget Galt, saa smækker jeg det til,
 Og binder Baandet fast igjen som før.

(Skjærer Resten af Baandene over og aabner Laaget lidt og seer ind, men lader det igjen falde og styrter frem.)

O, alle gode Aander!
 Muhammed! har du sendt mig
 Fra Paradiset en af dine Huris?
 Mit Syn er blændet! Skal mit fattige Hjem
 Forklares af en Herlighed som denne?

(Nærmer sig igjen og slaaer Laaget heelt op.)

Hun sover! hun bevæger sig i Søvne,
 Som om hun vilde reise sig, men kan ei.
 En Rem om Livet holder hende, seer jeg.
 Ifald jeg løste den — ja, jeg vil vove . . .

(Løser Remmen.)

Nu er hun fri — og hun slaaer Diet op.

(Fjerner sig noget.)

Syvende Scene.

Selim. — Leila.

Leila

(reiser sig i Kurven).*)

Recitativ.

Hvor er jeg? Himmel, mon jeg drømmer?

(Kaldende.)

Ahesfa! Zobeïde! Af, hvor er I?

Hvor kommer jeg i dette usle Rum!

Selim.

Du er hos Selim i hans ringe Bolig.

Leila.

Og spærret inde! Skynd dig, hjælp mig ud!

(Selim hjælper hende ned, idet han lader hende stige paa Kassen og derfra paa Gyndet.)

Og hvem er du? Hvo bragte mig herhid?

Selim.

Jeg er en fattig Mand. Jeg købte Kurven

Hist ved Bazaren,

Og aned' ikke hvad der var deri.

*) Hvis Fremstillerinden ikke ønsker at sidde i Kurven under det Foregaaende, kan Kurven være forsynet med en bevægelig Bund eller uden Bund og rykkes hen over en af Gulvets Falblemme, og hun behøver da først nu at stige op fra Theatrets Underrum.

Leila.

O, Rædsel! Blev jeg folgt!
 Og folgt til dig, til Udsæthed og Armod!
 Hvo har formastet sig, hvo turde vove —?

(Standsende; affbes.)

Af, jeg erindrer . . . Bee mig! Var det muligt!

(Til Selim.)

Og nu vil du befale? Din Slavinde
 Skal lystre dig? Ei sandt, det er din Mening?
 Men viid, at det er mig, der vil befale!

Selim.

1.

Hersterinde! End jeg ikke veed,
 Om du kom fra Ushets Rige,
 Om fra Dschinnistan du daled' ned,
 Alle gode Engles Rige.
 Men en Lov er mig dit Bud, din Tale.
 Ingen uden du skal her befale!

2.

Get kun veed jeg: denne mørke Braa
 Binder Klarhed af dit Die.
 I min Ringhed kan jeg let forstaae,
 At for dig jeg maa mig bøie.

(Anænde.)

Lael kun! Naar din Fløitestemme lyder,
Selim gjerne, Selim henrykt lyder.

Leila

(Der under Sangen har sat sig paa et Hynde og grædt, men tilskdfst
noget formildet hørt til).

Reis dig! Jeg faaer vel troe dig. Jeg vil haabe,
At jeg hos dig har Intet at befrygte.
Men kan hos dig jeg finde Hjælp og Forsvar?
Naar jeg forfølges, staaer det i din Magt
At holde Faren fra mig?

Selim.

At, jeg veed ei!

Kun dette tør jeg love, at saa længe
Der er en Gnist af Liv i mig, skal Ingen
Forgribe sig paa dig.

Leila.

Og troer du da,

At du kan sørge for mig som du bør?
Jeg har i lang Tid Intet nydt, jeg lider
Af heftig Tørst; hvad har du i dit Huus?

Selim (forlegen).

At, jeg har Intet — men jeg kan vel skaffe . . .
Alt hvad jeg eied' gav jeg ud, dengang
Jeg købte Kurven. Men jeg vil gaae ud —
Jeg haaber, at man vil mig borge Noget.

Leila.

Saa prøv derpaa.

Selim (affides).

Nu maa jeg lukke Døren
 Slaas, som Abdul Hekkar har befalet.
 Ja han vil undres, naar han seer, hvad Kurven
 Har indeholdt — ja, Hekkar vil forundres!
 (Gaaer.)

Ottende Scene.

Leila. — Siden Abdul Hekkar.

Leila.

O, jeg Elendige! Til ham er bunden
 Min Skjebne! Hvad kan jeg mig vente!
 Et sorgfuldt Liv, og intet Haab om Frelse!

1.

I, skjønne, lyse Dage
 I min Faders Borg!
 Forbi min Grindring I drage
 Og volde mig Sorg.
 Af, som en Plante blev jeg rykket
 Fra min Rod af en grusom Haand.
 Mit unge Liv er overskygget
 Af en usalig Mand.

2.

Min Vængsel Eder søger,
 Mine Søstres Chor!
 Men Savnet min Dval forøger!
 Hvor er Eders Spor?
 Nu, da fra Eder jeg er skillet,
 Er mit Liv som en ængstlig Drøm;
 Kun dér sig speiler Eders Billed
 I mine Taarers Strøm.

(Døren i Baggrunden gaaer op, og Høfkar viser sig paa Tærskelen.)

Høfkar.

Leila!

Leila.

Hvo kalder mig?

Høfkar.

Din Ven,

Glad ved at vi kan samles her igjen.

Leila.

Høfkar! min faderlige Ven!

O, Trøst og Lys i Sorgens Nat!

Saa er jeg ikke længere forladt!

Høfkar.

Min Datter! fat kun Mod!

Propheten ei sit Barn forlod.

Hans Englestarer komme
 I Nødens Stund til Forsvar for de Fromme.

Leila.

Han sender dig at staae mig bi!

Seyfar.

O, Held mig, at jeg seer dig frelst og fri!
 Min Sjæl har lidt, min Mand var kuet
 Af Rædsel, mens dit Liv var truet.

Leila.

Nu er du her, nu er jeg frelst og fri!

Begge.

Saa, lad os Frelsen haabe!
 Til Ham, der var fra evig Tid,
 Til Ham, der hersker i den mindste Draabe,
 Til Ham vi trøstigt fæste Lid!

Leila.

Men nu fortæl, hvordan har du erfaret,
 At jeg er her?

Seyfar.

Jeg selv har sørget for,
 At du blev bragt herhid.

Leila.

Har du? Forklar mig . . .

Du kom jo op til mig for kort Tid siden,

Fortalte mig med Skræk, mit Liv var truet,
Jeg maatte bort. — Nu mindes jeg kun dunkelt —

Heyfar.

Ik, der var intet Dieblif at spille!
Din Død var alt besluttet af vor Sultan.

Leila.

Min Død? af ham? Jeg blev jo hædret af ham.
Jeg var paa Slottet til hans Datters Selskab.
Ja, lige da du kom, var der et Bud,
Hun længtes efter mig —

Heyfar.

Ik, og hos hende
Stod Døden alt beredt til dig!

Leila.

O, Himmel!

Heyfar.

Vel sandt, vor Sultan kaldte dig til Slottet,
Men kun som Gidsel for din Faders Troskab.
Alt længe har man frygtet Osman Pascha,
Har troet, at han, der mægtig er og tapper,
Hemmeligt pønsed' paa at gjøre Oprør.
Hans gamle Fjende, Storvesiren, stadig
Arbejder paa hans Undergang. Din Fader
Har derfor paa en Omvei skaffet mig
Livlægeposten hos vor Sultan —

Leila.

Ja,

Du er min Faders Ven, du er ham tro.

Seyfar.

— Mistænkt af Ingen skulde jeg see til
 At forske ud de Raad, der lagdes op;
 Og da jeg boer paa Slottet, faldt det let.
 Men nu imorges blev jeg, i al Stilhed,
 Kaldt til vor Sultan. Han forlangte af mig
 En Gift, en stærk, der hurtig kunde dræbe.
 Det turde jeg ei nægte. Men en Stræk,
 En Anelse mig greb — jeg forsked' efter,
 Og en Fortrolig i Seraillet tilstod,
 At Giften var bestemt til dig.

Leila.

Til mig!

Seyfar.

Forsærdet gif jeg op til dig — Padiſchas
 Livlæge, veed du, nægter man ei Afgang.
 Der stod en Kurv, man fører Barer i
 Og andre Sager, udenfor dit Kammer.
 I den jeg satte dig —

Leila.

Du satte mig?

Og uden at jeg mærked' det?

Heyfar

Huff paa,
 At dengang du blev angst ved mine Ord,
 Lod jeg dig lugte til en lille Flaske —

Lilla.

Jeg husker — ja!

Heyfar.

Det var et Opiat,
 Der bragte dig paa Stedet i en Dvale.
 Den kunde vare, vidste jeg, to Timer;
 Her gjaldt det altsaa om at være hurtig.
 Ved tvende af Seraillets Folk blev Kurven
 Sat paa en Bør og bragt til denne Forstad.
 Folkene gif, og jeg var ene med dig,
 Fortvivlende, og uden at jeg vidste,
 Til hvem jeg turde vove at betro dig.
 Man vilde frygte for saa stort et Ansvar,
 Maaffee forraade dig. — I denne Nød
 Nedlagde jeg i Allah's Haand din Skjebne.
 Jeg lod en Mand fra Pladsen hyde Kurven
 Tilsalgs paa den Betingelse, at først,
 Naar Kjøberen kom hjem, den turde aabnes.
 Jeg stoled' paa, at hemmelig jeg kunde
 Gaae med ham og bemærke, hvo der kjøbte.

Leila.

Saa derved er det skeet, at jeg blev bragt
Til dette Huus?

Heyfar.

Ja — Ingen vilde byde;
Kun Een, Lastdrageren, den fattige Selim,
Han havde Lyst og Mod — lidt hjalp jeg til —
Og ham var jeg tilfreds med. Jeg har kjendt ham
En Tid, og veed, at man kan stole paa ham.

Leila.

Men er det da din Billie, jeg skal blive
I dette Huus?

Heyfar.

Nei, du maa bort herfra,
Endnu iaften. Jeg har Folk derude,
Der følge med dig, og jeg tænker, Selim
Kan tage med, til Forsvar underveis.

Leila.

Ik, Heyfar, kunde du ei følge med mig?

Heyfar.

Desværre, jeg maa blive, maa erfare,
Hvad Planer man har for imod din Fader.
Naar du, hans Datter, var bestemt til Døden,
Saa frygter jeg, hans Lod er ikke bedre.

Leila.

Nei, nei! saa bliv!

Heyfar.
Der kommer Selim — stille!

Niende Scene.

De forrige. — Selim. — Siden nogle af Heykars Folk.

Selim

(der bærer en Krukke og noget Brød, træder ind, men standser forbausset ved at see Heyfar).

Hvad? I er her? Min Dør var lukket i.

Hvordan er I da kommen ind?

Heyfar (pegende).

Igjennem

Den Dør, du seer. En anden Gang om dette.

— Hvad har du dér?

Selim (til Leila).

Alt hvad jeg kunde skaffe,

En Krukke Mælk, lidt Brød — —

Heyfar (til Leila).

Lad dette staae!

Der bliver sørget for dig. — Hør nu, Selim!

Dig maa jeg tale med. Erindrer du

Bort Kjøbmandskab?

Selim.

Bort Kjøbmandskab?

Heyfar.

Nu ja,

Vi skulde være halvt —

Selim

(fløer sig bag Dret).

Om! — Abdul Heyfar!

Er Eders Mening, vi skal være halvt
Om denne himmelske Aabenbaring dér?

Heyfar (alvorlig).

Ja, Selim, vi skal være halvt, vi To,
Halvt om at frelse hendes Liv fra Døden.

Selim.

O, hellige Prophet! Er hun —

Heyfar.

Zaften

Vil Politiets Formand og hans Folk
Igjennemsøge hvert et Huus, hver Krog
I denne Forstad. Hvis han træffer hende,
Da er hun Dødsens. Zeila har fortalt mig,
At hun er Datter af en fornem Mand,
Og det er han, til hvem hun nu skal bringes.
Og du er Den, hvem vi betroe den Lykke
At være hendes Fører. Jeg skal nøie
Betegne dig den Bei, du har at tage
Indtil du naaer et Karavanserai;
Dér skal hun afleveres til dets Eier.

Selim.

Og jeg? Hvad skal saa jeg?

Heykar.

Hvis du har Lyst,

Saa vender du tilbage til dit Hjem.
Naar Alt gaaer lykkeligt, saa tør jeg love
Dig en Belønning over din Forventning.

Selim.

Alt, en Belønning! Og fra dette Syn,
Fra denne Herlighed maa jeg mig stille,
Og for bestandigt! Men i Grunden har jeg
Bed ærligt Kjøb erhvervet hende. Siig da,
Om det er ret og billigt, Abdul Heykar —

Heykar.

Min Søn, betænk, jeg har din halve Ret.
Den giver jeg op, i den Tro, jeg vinder
Derved en Plads engang i Paradiset
Og Synet af dets Huris.

Selim.

J har Ret —

J handler smukt, og jeg . . . jeg vil som J.
Jeg fattige Menneſte, hvad ſkulde jeg
Med ſlig en Herlighed? Alt, jeg kan ydmyg
See op til hende ſom i lyſe Nætter
Man ſeer til Maanen og til alle Stjerner.
Men naae dem og beſidde dem, af nei!
Det kan man ikke.

Heyfar (til Leila).

Nu maae vi see til
Ihast at træffe Anstalt til din Vandring.

Leila

(Der under det Foregaaende har søgt Hvile paa et Synde).
At den vil blive tung! Men jeg skal gjensee
Min Fader, alle mine Vejesøstre;
Det er min Trøst.

Heyfar.

Og snart jeg følger efter,
Og samles med min Ven og min Beskytter.

Finale.

Selim (affides).

Ja, tung mig falder denne Vandring!
Hvert Skridt, vi tage,
Vil mig fra hende drage;
Hvert Skridt mig truer sorgfuld med Forandring.

Leila og Heyfar.

Ja, tung mig (os) falder denne Vandring!
Hvert Skridt, vi (de) tage,
Kan mig (dem) i Farer drage;
Hvert Skridt kan true sorgfuld med Forandring.

Heyfar.

Men Allah priset være!
Han frelste dig fra Døden,
Han vogter dig med sine Engles Hære.

Leila.

Ja, Allah priset være!
Han frelst mig o. s. v.

Selim.

Ja, Allah priset være!
I Pligten ufortrøden
Jeg hendes Veie vil betrygge.

Kan jeg begjære nogen større Lykke!

(Heykar aabner Døren i Baggrunden, og nogle af hans Lyende, Fatme, tre, fire andre Fruentimmer og fire sorte Slaver, træde ind, alle hørende paa forskjellige Sager, som de, indtil de gaae, kunne lægge fra sig.)

Lyendet

(buffende ideligt med forslagne Arme).

Abdul Heykar! Wise Mester!

Alting har vi rettet ud.

Er der Mere, du befaler,

Vi skal lystre dine Bud.

Fatme

1.

(Bringer Leila et langt Slør, som hun befæster, dog saaledes, at det ikke bedækker Ansigtet).

Her er Sløret! See, det rækker

Fra din Isse til din Fod.

Slørets Folder dig bedækker.

Bær da kun ved freidigt Mod!

2.

(Fører hende en Silkekaabe.)

Tag nu Kaaben! den bestjærmer
Dig mod Veiens varme Støv,
Indtil atter du dig nærmer
Kildens Væld og Palmens Løv.

Heyfar, Zeila og Selim.

Hold over os, du mægtige Beværer!
I Trængsler og i Nød din Haand!
Dg styrk os med din Aand
I Farer,
Du Retfærd's Gud, Ustydigheds Forsvarer!

Lyd det (som ovenfor).

Abdul Heyfar! Bise Mester!

o. s. v.

Anden Act.

Første Scene.

En Palmelund. I Baggrunden en Kilde med Rødværk og Bænke. Endeel Qvinder, og blandt disse Mirjam, vasse og banke Løi ved Kilden. Siden Jusuf og endeel Kunder.

Chor af Qvinderne.

Vi banke, vi tvætte
Til Klaptræets Klang.
Vi muntre vort Arbeid med Sang,
Med en Sang vort Arbeid vi lette.

Ved Morgenens Gry

Vi forlade vor By.

Før Solen høiere stiger,
Hver Dag vi Koner og Piger
Muntert begyndte vor Dont paany.

(De fare Alle frem til Forgrunden, lytte og see ud.)

Hvem kommer der i Fart, tilhest?

Det er Susuf og hele hans Skare.
 Stille! det er en farlig Gjæst!
 Hen til vort Arbeid, det tjener os bedst.
 Imod ham man maa sig forvare!

(De begive sig igjen hen til Kilden.)

Vi banke, vi tvætte
 Til Klaptræets Klang, o. s. v.

(Susuf og en Hob Kurdere, alle bevæbnede, træde ind.)

Susuf (til Dvinderne).

Er Mirjam her?

Mirjam.

Her er jeg. Vil du Noget?

(Ogsaa de andre Dvinder nærme sig.)

Susuf.

En rig, en fornem Mand —
 Mahmud Alkeslan er hans Navn —
 Om kort Tid kommer her forbi.
 Han standser her, og bliver her en Stund.

Mirjam.

Heroppe fra man seer et lille Følge,
 Der drager langsomt henad Veien;
 Er det da dem?

Susuf.

Dem er det ikke;

Og de skal gaae i Fred.

Mahmud Alkeslan kan endnu ei sees.

— Skaf mig at vide, hvilken Bei han tager,
 Naar han forlader Jer. Væg Mærke til,
 Hvor mange Folk han har, og om de alle
 Er velbevæbnet.

Og, hvis du kan, saa forst ham ud,

Om Det, han fører med sig paa Kameler,
 Er af Værdie.

Mirjam.

Skalb jeg kan, saa skal det stee.

Susuf.

Du veed, at det er ikke til din Skade.

Men, hvis du stuffer os, da frygt vor Hævn!

Chor af Kurberne.

Affted, og lad os haste,

Og søge Skjul bag Krat og Fjeld!

Naar han forlader Kildens Bæld,

Skal vi os over ham som Ulve faste!

Chor af Dvinderne (afftedes).

Gud naade dem, der haste,

At læbste sig ved Kildens Bæld

Naar hist de naae til Krat og Fjeld,
 Vil han sig over dem som Ulven faste.

(Kurberne gaae. Nogle af Qvinderne gaae ud til den modsatte Side.)

Mirjam.

Nu, det var godt, at de tog bort. Jeg seer,
 Det lille Selskab stiger op ad Høien.
 Det er vist fine Folk; see kun, der sidder
 Et Qvindfolk paa det smukke, hvide Muuldyr.

En Anden af Qvinderne.

Ja, hun er tættilfløret, ung at see til.

Anden Scene.

Qvinderne. — Lilla, Selim (der er bedre, kjendt endnu simpelt klædt), Fatme og det øvrige følge fra Slutningen af første Act, Slaverne bevæbne.

Selim (til Qvinderne).

Kan vi hos Eder faae et Bæger Vand,
 En kjølig Drik fra Kilden?

Mirjam.

Jo, det kan I.

Men tæt bag Kilden er en Plads, hvor I
 Kan bedre finde Hvile.

Selim (til Lilla).

Hvis du vil,

Gaae vi derhen.

Leila

(der har slaaet Sløret tilfode).

Skal vi da blive her?

Selim.

En lille Stund. Den Bei, der ligger for os,
Er ufrugtbar og øde. Her vi maae
Forsyne Lædersækkene med Vand.
Imens kan du, der vel har lidt af Heden,
Forfriskes under Palmetræets Skygge.

Leila.

Men trænger du da ikke selv til Hvile?
Jeg saa dig underveis saa tidt tilfods,
Og altid virksom. Du maa være træt.

Selim.

Men jeg er vant til et besværligt Liv.

Leila.

Nu vel, saa kom!

(De gaae med Følget.)

Mirjam (pegende paa Leila).

Et prægtigt Fruentimmer!

En af Dvinderne.

Og han! Hvad giver du mig da for ham?

(Nogle af Dvinderne komme hastig ind.)

En af de Ankommende.

Der kommer han, den rige Kjøbmand?

En Anden.

Kjøbmand?

Hvem siger Kjøbmand? Det er en Emir,
En Aga . . .

Mirjam.

Ah — han være hvad han vil!
Om saa han er Emir, det gaaer ham stævt.

Tredie Scene.

Qvinderne. — Mahmud Alkeslan. Anstapha. Mirjam.

Mahmud

(kommer ind i Skjænderi med nogle af Qvinderne).

J veed det ikke? Det er Snak!
Jeg selv har hørt det alt af Flere.
Det er Røvere, der her rumstere,
Det er Stimænd, Kjæltringer, forløbent Paf!

Alle Qvinderne (affedes).

Na, hvad han buldrer! hvad han er vred!

Mahmud.

Naa, ud dermed! Fortæl mig hvad J veed!

Qvinderne (undtagen Mirjam).

Vi veed Ingenting! Vi kan Intet fortælle.

Alle (affides og indbyrdes).

Den Taabe! den indbildske Hund!
Han er grov i sin Mund.
Det er bedst, at han løber i Jussufs Fælde!

Mahmud (til Mirjam).

Hvad siger du derhenne? Svar nu du!

Mirjam.

Vi veed det ikke; men det var nok muligt.
Man har jo hørt det før.

Mahmud.

Men det er skjændigt! det er grueligt!
De burde hænges, brændes, bastonneres,
Hver Kjæft iblandt dem ryddes ud,
Ja, Børn og Qvinder massakreres!

Rogle af Qvinderne (affides).

Nei, hvor han striger! Hvor han er vred!

Andre af Qvinderne (affides).

Lad ham strige! Det kommer os ikke ved.

Mahmud (til Mirjam).

Og er det sandt, de plyndre dem,
Der henad Landeveien drage frem?

Mirjam (forundret).

Om de plyndre? Nu maa jeg høre!
Hvad skulde de da ellers gjøre?

Mahmud.

Na Snak! Men er det sandt?

Mirjam.

Ja, naar man ikke hindrer dem deri.

Mahmud.

Hvorledes hindre? Kan man slippe fri?

Mirjam.

Om du kan slippe? Jo —

Læg Bjerget Raf imellem dig og dem,

Saa kan du drage rolig frem.

Mahmud.

Na, hvilket Præt! (Affides.) Jeg kan dem ikke troe!

De er bestemt i Sammenhold med dem.

Dvinderne (uden Mirjam).

Hahaha! det Raad var godt, min Tro!

Læg Bjerget Raf imellem dig og dem —

Mirjam (til Mahmud).

Hvad er det da du fører med dig?

Er dine Sager af saa stor Værdie?

En Kurder overfalder ei omsonst.

Hvad er det? Er det fine Kryderier?

Kostbare Silketøier? dyre Shawler?

Mahmud.

Det kommer Ingen ved. Men jeg og Mit

Skal respecteres — af Enhver! For, seer I,
 Jeg har et vigtigt Grinde. Vor Sultan
 I egen, høi Person har sendt mig —

Mirjam og Dvinderne.

Hahaha!

Mirjam.

Det bryder ikke Kurderne sig om!
 Men er det raske Folk, der følge med dig,
 Og kan du stole paa dem? Er de alle
 Bevæbnet godt? Det er det Eneſte
 En Kurder spørger om.

Mahmud (vender sig fra dem).

Na, gaae Jer Vej!

Dvinderne (affides).

Hahaha! Nei, hvor han er vred!
 Men lad ham! Det kommer os ikke ved.
 Vi la'er os ikke saa let forſtrække.

Mahmud (affides).

Jeg vædder, at de Alting veed,
 Og, hvis jeg turde, jeg ud dem smed.
 De spille med Røverne under Dække.

(Dvinderne forlade leende Scenen.)

Mahmud.

Mustapha!

Mustapha.

Herre!

Mahmud.

Hvad er det du staaer

Og tænker paa?

Mustapha.

Nu, hvis du ei vil vrede,

Jeg tænker paa, om ikke det var bedre,

At Sultans Orinde blev omtalt mindre.

Det skal nok holdes skjult, saa vidt jeg veed.

Mahmud.

Na, disse Svindsfolk, hvad har de Forstand paa . .

Men giv mig nu et Raad. Ifald der skeer

Et Overfald af dette Pal, hvem skal saa

Anføre vore Folk? Kan ikke du?

Mustapha.

Om jeg —? O, Mahmud, du har stor Forstand!

Du veed, jeg er din Skriver. Hvis den mindste

Af mine Fingre bare blev forvredet,

Hvem fik du saa at staae dig bi med Pennen?

Mahmud (heftig).

Men hvem skal da? De Folk, der er os givne,

De løbe fra mig, strax, hvis der er Ingen,

Der holder dem i Dreene, forstaaer

At commandere dem.

Mustapha.

Men jeg forundres!

Du spørger, hvem? Hvem Anden uden du
Er værdig denne Post? Og mon ei dette
Har ogsaa været Storvesirens Mening?

Mahmud.

Maaffee — det har det vel. (Affbes.) Han er en
Slyngel,

Men til mit Uheld har han Ret. — Jeg selv —?
Nei, Skrædderblodet stikker i mig. Jeg
Vil være fri for denne Vre. (Gøit.) Kom nu!
(De gaae.)

Fjerde Scene.

Leila. Fatme. — Siden Selim.

Leila (seer sig om).

Men hvor er Selim?

Fatme.

Vil du tale med ham?

Leila.

Om jeg vil tale med ham! Jeg maa vide,
Hvor han er henne. (Aftaalmodig.) Er han nu gaaet bort!
Jeg vilde spurgt ham —

Fatme.

Han har altid travlt.

Hans Lige findes ikke! Som han sørger
For dig og for os Alle!

Leila.

Ja, det gjør han!

Ham kan man stole paa, som Hekkar sagde.

Fatme.

Ja, og du skulde vidst, hvor han gjør Opsigt
Blandt alle Qvinder her, hvordan de tale!

„Han burde være det som Mahmud er“

Det raaber Alle paa.

Leila.

Ja, de har Ret!

Fatme.

Der kommer han!

(Selim træder ind.)

Leila (til Selim).

Hvad er det for et Taarn,
Man seer herfra, langt borte?

Selim.

Det er Taarnet,
Der hører til Moskeen i en Landsby.
Hvis jeg maa føre dig, saa skal jeg vise —

Leila.

Ja, vent! Jeg saae, du talte før med ham,
Den Fremmede —

Selim.

Med Mahmud?

Leila.

Kjender du ham?

Selim.

Ja, fra Galata. Jeg og nogle andre
Lastdragere bar Byrder for ham, dengang
Han skulde reise.

Leila

(kort, vender sig fra ham).

Saa?

Selim.

Jeg vilde viist dig
Moskeen hisset . . . (vil tage hendes Haand.)

Leila (heftig).

Rør mig ikke! Gaae kun!

(Selim gaaer.)

Leila (affbes).

Lastdrager — ja, det er han — Arbeidsmand,
Det veed jeg jo. Hvad er der at forundres . . .!

(til Fatme.)

Har du den Luth, som Heykar gav os med?

(Fatme rækker hende Luthen.)

1.

J spørge mig, Veninder!
Hvorfor jeg er bedrøvet,
Hvorfor med mine Taarer
Jeg standser Eders Øst;
Om hemmelige Fjender
Mig har min No berøvet,

Om Hadets Pii! mig saarer
 Og skjælver i dette Bryst.

2.

Af, elskede Veninder!
 Hvor kunde jeg forklare
 Den længselsfulde Smerte,
 Der sukker i mit Bryst!
 Af alle mine Fjender
 Kun een mig bringer Fare;
 Han sidder i mit Hjerte
 Og taler med sagte Røst.

3.

I, Toner, der bevinge
 Mit Savn, mit Suf, min Klage,
 Mens hid og did I svaie,
 Søg I min tause Ven!
 De Suf, jeg ei kan tvinge,
 I Karavaner drage
 Paa ubekjendte Veie,
 Og ikke jeg veed, hvorhen!

(Sun og Falme gaae.)

Femte Scene.

Mahmud og Selim træde ind.

Mahmud.

Jeg siger dig, det er mig kjært, vi træffes;
 Og med Fornøielse jeg seer, din Stilling
 Er bleven bedre. Det var strax min Mening,
 Du burde være Meer. Hvad er du nu?
 Du gaaer med Sabel, med Pistol i Bæltet.
 Er du en Krigsmand?

Selim.

Nei, det er jeg ikke.

Jeg bærer Ansvar for det lille Følge,
 Du saae mig med. Og Veien er ei altid
 Saa ganske sikker.

Mahmud.

Har du da isinde

At gjøre Modstand?

Selim (studer).

Om jeg har —?

Mahmud.

Jeg mener

Naturligviis imod en Overmagt.

Selim.

Man maa forsøge —

Mahmud.

Rigtigt! Ja, jeg mærker,

At du har Hjertet paa det rette Sted.
 See nu, jeg har et Forslag, som jeg gjør dig
 Meest for din egen Skyld og for dit Følges.
 I er' kun faa og I behøve Bistand.
 Hvad, har jeg Ret?

Selim.

Det kan jeg ikke nægte.

Mahmud.

Nu hørte du, at der er Kjeltringpaf,
 Der sværmer om i Egnen — det er galt!

Selim.

Du har jo ingen Nød. Du har en Mængde
 Bevæbnede, der følge dig —

Mahmud.

Ja, stop!

Men disse Folk maa commanderes godt.
 Jeg, seer du, hører til den lærde Stand,
 Og jeg forstaaer det ikke. Men kan du?

Selim.

Maaskee. Jeg var engang et Par Aars Tid
 Med vore Tropper, dengang Sultan Murad
 Med Persien førte Krig; og ofte blev vi
 Sendt ud i mindre Hobe, maatte handle
 Paa egen Haand —

Mahmud.

Men hvad fortæller du!

Bær mig velsignet! Ved Prophetens Skjæg,
 Du er som født og skabt til denne Post.
 Lad mig omfavne dig! Ja, du er Manden!
 — Hør nu! Vi komme siden til en Landsby.
 Der sætter jeg høitidelig dig ind
 Til Commandeur for Folkene. Du faaer
 Min egen Sabel — den er fra Damaskus —
 Og saa en Turban, med en Tjer saa høi!
 (Gaaer.)

Selim.

Der blev en Steen mig lettet fra mit Bryst.
 Jeg var i Frygt, at vi var altfor faa.

Sjette Scene.

Selim. — Leila. — Siden Fatme, et andet quindeligt
 Tyende og de fire sorte Slaver.

Leila (i Bevægelse).

Hvad er det Fatme siger! Har du hørt det?
 At vi er' udsat' for at overfaldes —

Selim.

Jeg tænker, der er ingen Fare.

Leila.

Troer du?

Selim.

Jeg saae paa Veien To af dem, vi frygte.
 De er fra Kurbistan. De kjendes let

Paa deres lange Landser, deres smaa,
Men hurtige Heste. Seer de, man gjør Modstand,
Saa er de hurtige til at vende Ryggen.

(Her kommer Fatme ind med det øvrige Følge.)

Leila.

Men hvor kan vi os sætte mod saa Mange?
Skal ikke Mahmud samme Bei som vi?
Ihald vi bad ham om at følges med ham . . .

Selim.

Det er just dette der vil skee.

Fatme

(nærmer sig fornotet).

Iavist!

Derude blev fortalt, at det er Selim,
Der faaer Befaling over Mahmuds Mandskab.

Leila.

Faaer du?

Selim.

Ja, han har ønsket det.

Trio.

Leila.

O, herligt!

Men du maa ikke mig forlade!

Al, jeg er angst! er ikke vant

Til Kampens Gru. Jeg kan ei færdes blandt

De vilde Folk, der Fredens Lykke hade.

Selim.

Vær ubekymret, Zeila!
Til sidste Stund jeg holder ud hos dig!

Fatme (til Zeila).

Paa Selim kan du stole, Zeila!
Han er os tro, han kjender ikke Svig.

Zeila (til Selim).

Erindre, du er min Beskytter!
Jeg har jo Ingen uden dig.
Det er til dig, jeg mig i Nøden støtter.
Forlad da heller ikke mig!

Selim.

Vær uden Frygt!
Jeg viger ikke fra din Side.
For dig at vaage, for dig at stride,
Det er den Ære, jeg har søgt.

Zeila.

Ja, Selim, jeg paa dig vil lide!
Jeg stoler paa dit Mod.
Jeg veed . . . jeg troer, du er mig god.

Fatme.

Paa ham vi Alle trygt kan lide.
Han er saa kjæf som han er god.

Selim (til Leila).

O, vær kun uden Frygt!
 Hvis Farens Stund sig nærmer,
 Min Arm, jeg haaber, dig bestjærmer.

Leila.

Min Sjæl er uden Frygt.
 Hvis Farens Stund sig nærmer,
 Din Arm, jeg veed, os da bestjærmer.

Fatme.

Her er ei Grund til Frygt.
 Hvis Farens Stund sig nærmer,
 Hans Arm, jeg veed, os da bestjærmer.

Syvende Scene.

De Forrige. — Mirjam og nogle af Qviuderne. — Siden
 Mahmud med Mustapha og endeel af hans Folge.

Mirjam

(til Selim, tagende ham affides).

Er det dit Alvor, du vil reise sammen
 Med ham, den rige Fremmede?

Selim.

Mit Alvor.

Mirjam.

Tag før en anden Bei. Der gaaer en anden

Syd om vor Landsby. Er det klogt at blande
Sin Skjebne med en Fremmeds, nu især
Med En, der trækker Alles Dine paa sig?

Selim.

Det har vel ingen Nød.

Mirjam.

Men naar du sidder,
Mens det er Uveir, i et Træ, som Lynet
Slaaer ned i, falder du da ei med Træet?
Hvorfor da ikke stige ned itide?

Selim.

Den Ting kan ei forandres.

Mirjam.

Som du vil.
Jeg har advaret dig. (Afsides.) Det skulde gjøre
Mig ondt, hvis en saa prægtig Karl som han
Og hun, der følger med, kom Noget til.

(Mahmud, Mustapha og endeel af Følget træde ind.)

Selim (til Leila).

Der kommer Mahmud. Nu skal vi afsted.

Almindeligt Chor.

Nu bryder Toget op,
En tillidsfuld, en samlet Trop.

Ensomme Veie, der er uden Ly,
 Betræde vi (de) paany.
 Kamelen traver i det dybe Sand;
 Den flinke Rytter,
 Der for at speide gaaer foran,
 Er vor (deres) Beskytter.

Mahmud.

Ja, mine Folk er' kjække,
 Og Lykken er mig god.
 Min lille Skares Mod
 Forjager Røverne, de frække.
 Vi skal slaae dem ned,
 Som Korn dem meie!
 Og ved mig skal den Reisendes Veie
 Erholde — o stolte Tanke! — Tryghed og Fred.

Leila (affbes).

Der er kun Een jeg stoler paa.
 Naar han er ved min Side,
 Da skal jeg Maalet for min Vandring naae.

Selim (affbes).

Med muntert Mod vi gaae.
 Jeg skal for Leila stride!
 Et bedre Held jeg ikke venter paa.

Almindeligt Chor.

Vi drage bort! Vor tappre Skare
 Os vogte skal for Veiens Fare.
 Fat Mod! Viss dig i Kampen kjæf!
 Og Røverne vil flye med Skræf!

Dvinderne (affides).

De drage bort! den tappre Skare
 Dem vogter ei for Veiens Fare.
 Nei, nei! Vær end i Kampen kjæf,
 Jeg veed forub, du flyer med Skræf!

(Alle forlade Scenen.)

Ottende Scene.

En Iuffet Bjergegn. I Baggrunden ved en af Siberne
 en St, der gaaer fraat ned til Scenen.

En halv Snees Kurdere komme speibende og i buffende
 Stilling ind fra venstre Side.

Kurderne.

Lys! Lys! Ingen har mærket,
 Vi stjæl os herop.
 Skynder Jer Alle
 Til Bjergets Top!
 Vi vil lade os glide
 Ud Skraaningens Side.

Sagte vi os liste
 Mellem Bustene frem.
 Det maa bæere eller briste,
 Vi maae ned over dem!

(De see ud til venstre Side.)

— Stille! de komme!
 Jeg seer dem deromme,
 En foroven Trop!
 De styrte herop —
 Lad os flye, lad os flye, før de komme!

(De skynde sig ud til høire Side. Strax efter kommer fra venstre Side en Afdeling af Mahmuds Folk og ile over Scenen i Baggrunden efter dem. Paa samme Tid vise sig Leila, Fatme, og det andet quindelige Tyende, ledsagede af Selim*) overst oppe paa Stien, og komme ned paa Scenen. — Siden Mahmud.

Leila.

At, er vi sikke her?

Selim.

Vær uden Frygt!

Det første Angreb har vi flaaet tilbage.

(Mahmud kommer ned ad Stien.)

*) der nu bærer den i femte Scene omtalte Turban og Mahmuds Sabel.

Mahmud.

Vi er forlorne! Dette Kjæltringspaf
Det samler sig igjen.

Zeila (til Selim).

Du frygter ikke?

Selim.

Nei, dette Sted er let nok at forsvare.
Det har en vanskelig, en snæver Dpgang.
De Faa, der listede sig op, dem har vi
I dette Dieblif forjaget;
Og nu er Pladsen vor.

Mahmud.

Saa siig os da, hvad har du nu betænkst?
Al min Bagage staaer bernebe, mine
Kameler og mit Gods —

Selim.

Det er min Agt,
Ifald de rykke frem paant, at gribe
Dem an i Ryggen . . .

Mahmud.

Ja, men kan du det?
Og naar det ikke lykkes, naar de styrte
Herop og myrde os —!

Selim.

Det vil ei see;

Det tør jeg svare for.

Mahmud.

Na, du vil svare!

Jeg bliver ødelagt!

Leila (affbes).

Hvor han er feig,

Han, der er rig og fornem! Og hvor Selim
Er uforsærdet!

Mahmud.

Jeg maa op igjen,

Og see, hvor det staaer til.

Leila (affbes til Fatme).

Gaae med berop,

Og giv mig Underretning.

Mahmud (til Selim).

Kom saa du,

Og angrib dem, som du har lovet,

Og massakreer dem Alle!

(Han og Fatme gaae op ad Stien.)

Leila

(til Selim, der ogsaa vil gaae).

Vent, jeg vil tale med dig. Du vil atter

For min Skyld styrte dig i Farer. Tag
 En Amulet, min Moder har mig givet,
 Og bær den. Den er kraftig, den vil styrke
 Dit Mod i Nød og Trængsler.

Selim.

O, Leila! ingen Amulet vil styrke
 Mit Mod som du!
 Ifald din Brede kan min Sjæl formørke,
 Dit Smil er Klarhed for min Hu.
 Ja, troe mig kun, din Mildhed er en Magt,
 Der Styrken i min Arm har lagt.

(Gaaer.)

Leila.

I gode Aander, der beskjærme
 Ufskyldighed mod Vold!
 Hold over ham et Skjold,
 Naar Farer og naar Død sig nærme!
 I vogte ham, der strider i sit Kald,
 For Undergang og Fald!

(Enkelte Stub af Geværer høres i Fraastand. Fatme kommer igjen ned ad Skraaningen.)

Fatme.

O, hellige Prophet! de har begyndt
 Igjen at strides, saa det er en Gru!

Leila.

Begyndt — og allerede?

Fatme.

Ja, paa eengang
Kom i Galop den hele Høverfare
Og anfaldt vore Folk.

Leila.

Og Selim, han — ?

Fatme.

Han er jo midt blandt dem, der kjæmpe.
Jeg kunde strax ham kjende paa hans Turban.
Og altid er han forrest —

Leila.

Seg vil op
Og see paa Kampen — af, men jeg er angst!

Fatme.

Der kommer Mahmud.

(Mahmud kommer igjen ned.)

Mahmud.

Na, det gaaer aldrig godt! Det har jeg frygtet!
Det var en Dumhed af mig!

Leila.

Er der Fare?

Mahmud.

Ja, tænk, Kamelerne! de er' jo bundne,
Dg staae saa nær ved dem. Kan det gaae godt?

Leila.

Alt nei, jeg mener os — og dine Folk,
Dg . . . Selim —

Mahmud.

Selim! Hvis det ei var Andet!
Men jeg risquerer jo min hele Velfærd!

Leila.

Kom, Fatme, lad os gaae og selv see ad.

(Hun og Fatme gaae op ad Stien.)

Mahmud.

Saa skal jeg strande, naar jeg troer at havne!
Hvad jeg har samlet Nar for Nar
I dette Nu tilgrunde gaaer,
Dg snappes bort af disse Ravne.
Hør deres Skrig saa nær herved!
Jeg seer dem alt, de lure, de flaae ned!

(Mustapha kommer farende ned ad Stien, fulgt af Leila og Fatme.)

Mustapha.

Victoria! Vi feire!

Mahmud.

Hvad, vi seire!

Mustapha.

Ja, Selim tvang dem til at flye,
 Og Han, der fører an, er gjort til Fange,
 Og Fleer endnu —

Mahmud.

Na, det var prægtigt!
 Lad dem forfølge dem, slaae dem forbærvet —

Mustapha.

Der komme de!

Mahmud.

Ja, disse brave Folk!
 (Selim og endeel af Mahmuds bevæbnede Følge komme.)

Almindeligt Chor.

Vi har feiret! Allah være lovet!
 Han med sine Skarer stod os bi.
 Hine Horder maatte slippe Rovet;
 Og igjen vor Bei er fri!

Tredie Act.

Første Scene.

En af Træer omgivet Plads, i hvis Baggrund et Karavanserai eller en Floi deraf med Indgang viser sig.

En Mængde Rejsende af forskjelligt Slags, deriblandt endeel Pilegrimme, træde ind og forblive under Choret i Forgrunden, paa samme Tid nogle af Mahmuds Folk bære de sidste af hans Kæser og Vaffer ind i Karavanseraiet. — Siden Mahmud og Anstapha.

Chor af de Rejsende.

Vær hilset, skønne, styggefulde Sted;
 I høie Palmer, værer hilset med!
 Fra Veien drager Vandringsmanden ind
 I Eders Ly med et bevæget Sind.

(Ankende.)

Vær takket, Allah! Du os ei forlod,
 Naar Heden matted' ud vor Haand og Fod.
 Til Hvilens Palmelund, af Medhuk rørt,
 Har du igjennem Vandringen os ført.

(Med et Udbrud, idet de reise sig.)

Selam aleikum! Skjønne, kjøle Sted!
I høie Palmer, værer hilset med! *)

(De afsprede sig til forskjellige Steder. Nogle gaae ind i Huset.
Mahmud Alkeslan og Mustapha komme dernæst ind fra
hoire Side udenom Bygningen.)

Mahmud.

Ja, saavidt kom jeg da. Her skal jeg hvile
Tilgavns mig ud. Jeg kan nok trænge til det.

Mustapha.

Det tør jeg ikke raade dig. Du veed,
At der er knap en Miil fra dette Sted
Til Osman Paschas Residens. De Folk,
Der boe i dette Karavanferai
Som Opsynsmænd, afhænge kun af ham;
Thi det er ham, der holder det vedlige.
Hvor let kan der gaae Bud til Residensen
Og give ham et lille Bink.

Mahmud.

Pasfar!

Vi har jo udbredt her, at jeg er Kjøbmand,
Og at de Ting, jeg fører med, er Varer.

*) Dette Chor er en Paraphras efter et Chor i den polemiske
Comedie „Hundrede Kar“.

Mustapha.

Men troe de det? Man er opmærksom paa det.
At føre Alt det med, var det nødvendigt?

Mahmud.

Nødvendigt! Men jeg venter jo at sættes
I Osman Paschas Sted — ja, for det Første
Indtil en anden Pascha bliver valgt.
Men dermed, veed man jo, kan Ar gaee hen.

Mustapha.

Nu vel, saa lad dem troe, at du er Rjebmand.
Men ligesuldt, det er mit Raad, (med Eftertryk) og
næsten

Jeg turde sige, Storvestrens med,
At du begiver dig paa Beien strax.

Mahmud (affides).

Ja, jeg har faaet ham med som min Spion;
Det veed jeg nok. (Høit.) Seer du, min Ven
Mustapha,

Det er just ikke nemt at løbe til,
Det Grinde, Divanet har mig givet.
Vor Sultan sender mig til Osman Pascha.
Jeg skal høitidelig ham overrække
Den Silkesnor, der puster ud hans Livslys;
Og jeg skal sige ham med tørre Ord:

„Det er forbi med dig, min gode Mand!
 „Klæng dig nu op med denne keiserlige,
 „Af syvfold Silke tvundne Snor — med mindre
 „Du heller seer, at En af mine Folt
 „Beviser dig den Tjeneste.“ Til Osman,
 Den mægtige Pascha, skal jeg sige dette!
 At han skal boie Nakkén for mit Budskab,
 At han skal kuffes til at ende Livet
 Med Silkesnoren, dette skal jeg vente!
 Na, det kan løbe koldt mig ned ad Ryggen!

Mustapha (affides).

Det har jeg længe tænkt mig vilde komme.

(Svit.)

Behageligt er vel dit Vrind ikke.
 Men du har jo et talrigt Mandskab med dig;
 Og man har stolet paa din Conduite,
 Dit Mod —

Mahmud.

Hvad hjælper det mod Osman Pascha?
 Engang tilforn er just det Samme hændt ham.
 Hvad skeete? Han lod Den, der bragte Snoren,
 Og To, der fulgte med ham, strangulere,
 Og paastod, Ingen havde været hos ham.
 Men ved utrolige Bestikkelser
 Kom han igjen i Raade.

Mustapha.

Denne gang

Han kommer knap i Raade. Man har brudt
 Aldeles med ham. Samme Dag vi reiste
 Blev Osmans Datter dræbt ved Gift paa Slottet.

Mahmud

(Slaer Hænderne sammen).

Hans Datter dræbt! og dette veed han?

Mustapha.

Nei;

Endnu han fikert veed det ei.
 Men derfor er det vigtigt, at du tager
 Strax affted.
 Jeg bliver her og vogter dine Sager.

Mahmud.

Nei, holdt, Mustapha! du maa følge med.
 Naar jeg skal gaae, saa maa du med;
 Og ved min Side maa du blive,
 Naar vi ham Silkesnoren overgive.

Mustapha.

Behøves det?

Mahmud.

Det mener jeg — (spottende) og næsten
 Jeg turde fige, Storvesiren med.

Mustapha (affides).

Han er en Ræv! en bundløs Ræv!
Jeg er vel nødt til mig at føie.

Mahmud (affides).

Jeg fanged' ham, den snu Arabat!
Nu tænker jeg, han skal sig bøie.

Mahmud.

Men, seer du, Storvesiren selv
Har aabnet mig en Udvei.
Hvis jeg som Embedsmand ved Hoffet
Kan blive mistænkt af den kloge Pascha,
Saa har han tilladt mig, ja har mig paalagt,
At jeg i mit Sted vælge skal en Anden,
Og give ham min Myndighed og Magt.

Mustapha (forstræffet).

En Anden, siger du, en Anden?
O Mahmud, er det mig du tænker paa?

Mahmud (haanlig).

Paa dig?

Mustapha.

Saa, mener du, at jeg skal gaae
Til Osman Pascha, hvis du selv ei maa?

Mahmud.

Men er du fra Forstanden?
 O, min Mustapha! kan du ei forstaae,
 At jeg kan vælge hvem jeg lyst,
 Men mindst af Alt — en Kryster.

Mustapha (ivrig).

Nei, det er rigtigt! Nei, det kan du ikke!

Mahmud.

Den, jeg i mit Sted vilde stikke,
 Jeg maatte stole paa.

Mustapha.

Ja, det er sandt!

Mahmud.

Din Tapperhed, paa den jeg stoler ikke.

Mustapha (affbes).]

Saa lidt som jeg paa hans.

Mahmud.

Men det er ikke sagt, jeg ta'er en Anden.
 Jeg vil sondere først Terrainet, see,
 Om Noget hos vor Pascha har mig mistænkt.

Mustapha.

Ja, rigtigt! Af den Mening er jeg med.

Mahmud (spottende).

Dg derfor kan jeg ikke, som du tænkte,
Saa lige tage strax afsted.

Mustapha.

Nei, nei!

Der har du Ret! Det kan du ei.

(Affbes.)

Han er uduelig. Gif jeg med ham,
Sag kunde sige til mit Liv god Nat.

Mahmud (affbes).

Saaledes skal man handle med det Kram!

Der fik jeg ham saa smidig som en Kat.

Nu er jeg Herre og kan raade.

Han er afhængig af min Raade!

Mustapha (affbes).

Propheten see til Den i Raade,

Der er med ham, naar han skal raade!

(Mahmud gaaer tilhøre om Huset, idet Selim kommer fra
selve Karavanseraïet.)

Unden Scene.

Mustapha. — Selim.

Selim.

Har din Herre

Betænkt at reise snart fra dette Sted?

Mustapha.

Det veed kun Allah — i det Mindste jeg
Veed hverken, om han bliver eller reiser.

Selim.

Troer du, at jeg fik Lov at følge med Jer,
Hvis han drog videre? Jeg har nok Lyst
At see mig om i Verden.

Mustapha.

Spørg ham selv.

Ifald han vil, saa kan du godt gaae med os.

(Gaaer.)

Selim (ene).

Hjem vil jeg ikke. Jeg har hidtil været
Tilfreds med mine Raar og i min Bolig.
Men naar jeg nu kom hjem — i dette Rum,
I dette fattige Kammer steg hun op
Af Kurven som et uforklarligt Væsen,
Et underfuldt og fra en bedre Verden.
Jeg vilde søge hende — for mit Syn
Hun vilde staae bestandigt — og forsvinde,
Og lade mig alene med min Kummer.
Nei, jeg vil ud og tumle mig, vil glemme.
Stort Andet har jeg ikke nu tilbage.
— Der kommer hun — ja, for at stilles fra mig.

Tredie Scene.

Selim. — Leila og Fatme, der komme ud fra Karavanseraiet.
(Den sidste forbliver i Baggrunden.)

Leila.

Jeg søgte dig. Du tager jo ei bort
Forinden du har sagt Farvel.

Selim.

Af nei!

Skjøndt jeg, som en saa ringe Mand, vel neppe
Har Ret til, her at søge dig til Afsked.
Hvad man har paalagt mig, det har jeg udført,
Har overgivet dig med Heykars Brev
Og med hans Ring til Opsynsmanden her.
Nu er der Intet meer for mig at gjøre.

Leila.

Men du har udført hvad der var dig paalagt,
Med Trofskab; og med Fare for dit Liv
Har du forsvaret mit. Jeg veed, at Heykar
Vil nok belønne dig som du fortjener.
Men tag, som Tegn paa et erkjendtligt Sind,
Af mig, nu da vi skilles, denne Kjæde.

Selim

(knælende, idet hun hænger Kjæden om ham).

O, Leila! din Huldsalighed, der hidtil

Var mig en Lykke, nu, da vi maae skilles,
 Er den for mig en Kilde til min Smerte.

Dit Smil, din Tale,
 Din liflige Stemme,
 Dit Aafsyns Mildhed bliver min Dval.
 Det Syn, jeg skued',
 Jeg kan ikke glemme,
 Det Syn, der al min Rolighed stjal.

Leila (affides).

Af, disse Ord! Min Sjæl ved dem
 Er Sorgens Bytte!
 Men til hans Klage tør jeg ikke lytte.
 Min Pligt mig kalder til mit Hjem.

(Til Selim.)

Min Ven! ved Taalmod Smerterne formildes.
 Endnu dig venter mangt et Held.
 Med gode Onsker, nu vi skilles,
 Dig giver Leila sit Farvel.

Selim.

Farvel! Vær takket for den Tid,
 Vi paa vor Vandring fulgtes ad herhid;
 For hver en Morgenhilsen, mildt mig bragt,
 For hvert et Blik, hvori din Sjæl var lagt,
 For hvert et venligt Ord, du har mig sagt.

Eiheller du forsmaae med mit Farvel
Den ringe Selims Dnsfer for dit Held.

(Gaaer bag om Huset tilhoire.)

Leila.

(Der bliver staaende i Forgrunden, uden at vende sig).

Ah, Fatme, er han gaaet?

Fatme.

Isald du vil,

Jeg kalder ham tilbage.

Leila.

Nei, ah nei!

(Hestig.)

Hvor falder det dig ind? Han skal jo gaae.

Hvad kommer Selim mig ved? Troer du, jeg —

(stanser.)

Fatme.

Forsynd dig ikke! Det er ham vi skyldte,

Ah vi er' komne frelste her til Steedet.

Leila.

Ja, det er ham vi skyldte det! Kun hans

Udholdenhed og Mod! Skal jeg da blues,

Naar jeg med Smerte seer ham drage bort?

1.

Jeg veed, at I mig dable!

I lure og I speide,

For hvem mit Hjerte banker.

Kan ikke Kjæthed able?
 Hvi vil I da bebreide
 Mig Arme mine længsfulde Tanker!

2.

Åh, lad mig eensom klage!
 Lad mig med Taarer lette
 Mit Hjerte, naar jeg lider!
 Med Uret I mig plage,
 Min Sorg I ei kan gjætte,
 Og Ingen vide kan, hvor haardt jeg strider.

Fatme

(kommer hurtigt hen til hende).

Vær ikke meer bedrøvet! Der er Selim;
 Han kommer sikkert herhen.

Lilla.

Selim? Nei,
 Jeg vil ei see ham mere! Skynd dig, kom!
 (De gaae ind i Bygningen.)

Fjerde Scene.

Mahmud, Selim og siden Anstapha, alle fra Siden om Bygningen.

Mahmud.

Har du forstaaet mig, Selim? Du er adspredt —

Selim.

Jeg har forstaaet dig, Mahmud. Al den Magt,

Vor Sultan dig har givet, faaer nu jeg.
Men vil man troe mig?

Mahmud.

Troe dig? Naar du kommer
Med femogthve Ryttere, der alle
Er' fuldt bevæbnede, og alle lystre
Dit mindste Bink. Na, siden den Affaire
Med Kurderne beundre mine Folk dig!
De sammenligne dig med Helten Rustam.

Selim.

Men Osman Pascha, siger man, er mægtig.
Hvis han nu ikke lystrer, hvis han lægger
Din Silkesnor om min Hals —

Mahmud (affides).

Au, der kom det!

(Høit.)

Hvor kan du troe! Det skulde Osman vove!
Og naar du sendes til ham fra vor Sultan!
Det har man aldrig hørt!

Selim.

Det var dog muligt.

Mahmud.

Vist ikke! — See, du faaer Firmanet med —
(Tager et sammenlagt, omhyggeligt indsvøbt Pergament frem.)
Befalingen, vor Herfers faste Billie.
See, med hans Navnetræf forgyldt derover.

Det lystrer Alle, Alle maae det lystre.
 Og desforuden, du skal vise dig
 I Glands og Bærdighed for ham. Du faaer
 En Raftan af mig, aa, en Raftan, Selim,
 Hvis Mage du bestemt har aldrig seet.
 Naar saa du træder dristig frem for Osman!
 — Og dristig er du; derfor har jeg valgt dig —
 Og puffer paa Firmanet, saa pas paa,
 Saa falder han i Støvet.

Selim.

Nu, velan da!

Jeg tilstaaer, at mit Sind er ikke frit for
 Uergjerrighed; jeg tragter stadig efter
 At rives ud af denne dunkle Stilling,
 At komme frem i Verden.

Mahmud (ivrig).

Det vil skee!

Det er den rette Bei, at komme frem paa.

Selim.

Nu ja, maaskee! — Saa er der ifkun Get:
 Jeg maa i Genrum tale her med Jusuf,
 Med ham, vi tog til Fange.

Mahmud.

Ham? den Kjæltring!

Der i Galata spioneerte hos mig?
 Hvad vil du ham?

Selim.

Det faaer du nok at vide.

Mahmud.

Nu, godt! (Vinker ud, Mustapha træder ind.)

Mustapha! bring os Jusuf ud

Med to Mand Vagt. (Mustapha gaaer.) Og saa vil
jeg gaae hen

Til Folkene, beordre dem at holde

Sig færdige. Du maa paa Stedet bort.

(Gaaer til høire Side af Suset.)

Selim (ene).

Hvis det var tænkeligt, hvis Mahmuds Vrind

Mig gav en Udsigt til en bedre Stilling

Og førte mig lidt nærmere til Leila —!

Al, det er sagnetens tomme Drømme. Dog

I Nøden hænger man sig ved et Halmstraa.

Femte Scene.

Selim. — Jusuf, ført ind af to Mand Vagt og med bundne
Hænder. (Fra venstre Side af Suset.)

Selim (til Jusuf).

Træd nærmere! (Til Vagten.) Hold I Jer kun der-
henne.

Jusuf.

Skal jeg i Sandhed troe, du vil som Mahmud,

Vil udlevere mig til Dyrigheden?

Selim.

Dg om jeg vilde? Var det ei din Hensigt
At plyndre Mahmud til den sidste Hvid?

Jussuf.

Den Daare, er han bedre værd? Vi To
Har været Kammerater.

Selim.

Det er sandt,
Men ikke, naar du gif paa Plyndring.

Jussuf.

Selim!

Huff paa den Dag du drog til Kilden op
Med nogle Qvinder og med sorte Slaver.
Jeg laae i Skjul med mine Folk og lured'
Paa Mahmud. Da vi saae Jer komme, vilde
De Andre tage dette Bytte med.
Men jeg, der kjendte dig, jeg fik dem fra det.
Dg nu vil du forraade mig?

Selim.

Giv Tid!

Maaskee der er en Udvei til din Frelse.
Mahmud har givet mig en Commission,
Der er lidt farlig. Han — ja, jeg skal siden
Forklare dig — kun dette nu: han agter
Med Magt at tvinge Osman Pascha til —
Nu til at søie sig. De Folk, han har,

Kan ei forslaae dertil. Men jeg vil give
 Dig og de andre Fanger frie, paa Vilkaar,
 At I og saa en Snees af eders Landsmænd
 — Du veed nok, hvor de findes her i Egnen —
 Gjør fælleds Sag med os.

Jussuf.

Med denne Haandfuld

Troer du at kunne tvinge Osman Pascha?
 Saa kjender du ham ei.

Selim.

Man maa benytte

En Omvei, en og anden List. Ved Mod
 Og Dristighed bli'er Meget sat igjennem

Jussuf.

Det er vel saa; og prøve kan man altid.
 Saa lad det blive da ved den Accord:
 Af mine Landsmænd skal et Antal støde
 Til Eder underveis.

Selim.

Og du og Dine,

Her kan jeg stole paa?

Jussuf.

Som paa dig selv.

Selim.

Gaae ind med Folkene. Jeg kommer efter
 Og løser Eders Baand.

(Jussuf gaaer med Bagten bag om Huset tilvenstre.)

Sjette Scene.

Selim. — Mahmud (fra høire Side af Huset).

Mahmud.

Alt er parat, og mine Folk i Sæden.

Man venter kun paa dig.

Selim.

Saa vil jeg gaae.

Mahmud.

Tøv lidt! — Her er Firmanet. Gjem det godt.

Den skønne Raftan, jeg har talt om, faaer du

Derude hos Mustapha, og hos ham

Det Allervigtigste: en langlig Kasse,

Hvori den røde Silkesnor forvares,

Og med vor Sultans store Segl paa Laaget.

Og saa Farvel! Propheten være med dig!

Selim.

Jeg takker dig for Ønsket.

(Gaaer.)

Mahmud (ene).

Ja, der gaaer han!

Igrunden var det bedre, jeg gif selv.

Men var jeg kommen godt derfra? jeg tvivler.

Besiren sagde til mig: „Mahmud, dig,

Dig vil jeg vælge; du er klog og listig.“

Nu vel! Det Klogeste, jeg kunde gjøre,

Var just, jeg tog en Anden i mit Sted.

(Seer ud.)

Der ride de, og i Galop! Det gaaer
Som gif det til et lystigt Bryllup.

(Kommer igjen frem.)

Godt!

Lad ham nu ride! Om en lille Time
Lør jeg nok følge efter med Mustapha.
Og mærker jeg, at Alt er gjort, saa kommer
Jeg selv, og saa — ja det er Verdeus Gang —
Saa høster jeg, hvor han har saaet — haha!

(Vender sig om.)

Der kommer Rejsende. Hvem kan det være?
Ei, Abdul Heykar, Lægen hos vor Sultan!

Syvende Scene.

Mahmud. — Abdul Heykar med et Par Tjenere eller Slaver;
siden flere af hans følge.

Heykar

(ved Ugangen, høire Side af Huset).

Hold Eder færdige! Maaffee vi snart
Maae videre. (Træder frem; affides.) Men hvem er
det jeg seer?

Mahmud Alkeslan her! Han staaer i Gunst
Hos Storvesiren. Hvad vil han?

Mahmud.

Velkommen!

Det glæder mig at see dig ved din Ankomst.

Seyfar.

Det glæder ogsaa mig at see dig, Mahmud!

Mahmud.

Er det som Læge du er reist hertil?

Seyfar.

Ja, ganske rigtig. Nogle Miil herfra
Boer en Emir, og han er syg. Men du,
Hvad bringer dig, Seraillets Embedsmand,
Til dette Sted? For Intet er det ikke.

Mahmud (med Eftertryk).

Jeg har et Grind her, et vigtigt Grind.

Seyfar.

Det vil jeg troe. Det er bekjendt for Alle,
At du er Storvestrens høire Haand.

Mahmud (selvbehagelig).

Det kunde gjerne være.

Seyfar.

Sikkert har du
Et Grinde hos Osman Pascha.

Mahmud.

Truffet!

Du traf det paa en Prik!

Seyfar.

Maaskee du bringer
En Cres-Raftan til ham fra vor Sultan.

Mahmud.

Nei — hahaha! — nei, Abdul Seyfar, vore
Raftaner kan vi bruge bedre.

Seyfar.

Allah!

Hvad siger du! Der gaaer et Lys op for mig!
Paschaens Stjerne daler. Da jeg reiste,
Da mumlede man om, at Sultan Murad
Var meget vred paa ham; hans Død var vis.

Mahmud.

Det veed man allerede?

Seyfar.

Er da Rygtet

At stole paa?

Mahmud.

Saa vist som her du seer mig.

Seyfar.

O, Mahmud, du er uden Spørgsmaal Den,
Vesiren har betroet den Ære.

Mahmud.

Hm!

Seyfar.

Hvem uden du? Til hvem har Storvesiren
Den Tillid som til dig?

Mahmud.

Ja, Abdul Heykar,
Man har betroet mig denne Sag. Bent her
En Dag endnu, saa faaer du Nyt at høre.

Heykar.

Men hvor er' dine Folk? Du har dog vist
Et stærkt Commando med dig.

Mahmud.

Ja, det har jeg.

Dem har jeg sendt forud, i mindre Hobe,
I største Stilhed — du forstaaer — haha!

Heykar (affbes).

Det er din Lykke; ellers havde her
Min Dolk paa Stedet truffet dig.

Mahmud.

Men siden
Indfinder jeg mig, og naar mindst jeg ventes.

Heykar

(affbes, til En af sit Følge).

Lad flux de Andre komme, og med Baaben.

(Den Tiltalte gaaer.)

Men sliig, hvad er det, man bebreider Osman?

Mahmud.

Veed jeg det? Eller er det Noget, jeg
Mig skal bekymre om? Hans Time slaaer.
Det var bestemt fra Ewighed; og jeg
Er nu et Nedskab til hans Død. Som hiint

Var ogsaa det fra Ewigbed bestemt.
Behøver jeg at vide Meer?

Heyfar

(Hvis bevæbnebe Følge imidlertid er traadt ind og efter et hemmeligt Bink af ham bagfra har nærmet sig Mahmud).

Nei, Mahmud!

Og dersom jeg nu er et Redskab til
Din egen Død, behøver du ei heller
At vide Meer. (Til de Bevæbnebe.) Tag fat paa ham
og bind ham!

(De Bevæbnebe omringe og gribe Mahmud.)

Mahmud.

Men, Abdul Heyfar! er du fra Forstanden!
Hvor tør du vove —

Heyfar.

Lie!

Mahmud.

En Embedsmand!

En Ben af Storbefiren! (Vil rive sig løs.) Slip
mig løs!

Heyfar.

Lie, siger jeg. Husk paa, at Alle
I dette Huus er Osmans Undergivne.

Mahmud (som før).

Nei, I skal slippe! Hjælp! Mustapha!

(Endeel Folk af begge Rion komme deels fra Indgangen til Bygningen, deels fra Siden.)

Ottende Scene.

De Forrige — De ankomne Folk. Siden Leila og Fatme.

Chor af de Ankommende.

Hvorfra dette Skrig?

Hvordan! Er Mahmud en bunden Fange!

Han, der er anseet og rig!

Mahmud.

Rom mig til Hjælp mod denne lumske Slange!

Han overfalder mig med Svig.

(Endeel af Choret nærmer sig Mahmud.)

Seyfar (til Choret).

I Osman Paschas Navn! Han er min Fange.

Og Ingen vove frækt at nærme sig!

Choret.

(der trækker sig tilbage med ærbødig Bøining).

Vi veed, at vi maae lystre dig.

Det er vor Pligt; det kan du forlange.

(Leila træder ud af Bygningen, fulgt af Fatme.)

Leila.

Heyfar, du her!

Heyfar.

Min Datter! Elfte Datter!

Saa du er kommen lykkelig hertil!

Leila.

Hvad er der skeet? Hvad har hiin Mand forbrudt?

Heyfar.

Al, Leila, han er udsendt for at bringe

Din Fader Døden!

Leila.

Mahmud, han er udsendt —!

Heyfar.

Jeg skal forklare dig — Nu maae vi bort.

Naar jeg har Mahmud bragt i fast Forvaring

Hos Opsynsmanden, tage vi herfra.

Din Fader maa erfare,

Hvad han kan vente sig. (Til de Bevæbnede.) Før

I ham ind!

Mahmud

(der igjen vil rive sig løs).

Til Hjælp! Er Ingen her, der mig befrier?

Heyfar (trækker sin Dolk).

Tie! eller du er Dødens Mand!

Mahmud.

Jeg tier.

Seyfar og Seila (affides).

Hvad kan endnu os hælde!
 Naar faaer min Frygt en Ende!
 Os Allah maa bevare!
 Vi selv formaae det ei.

Mahmud (affides).

Det Uheld skal mig hælde!
 Det blev tilsidst min Ende!
 Jeg faldt i denne Snare.
 Mig hjælp min Klogskab ei!

Choret.

Ulykken let kan hælde;
 Og Magten faaer en Ende.
 Ham Allah maa bevare!
 Ham hjælp hans Rigdom ei.

(Mahmud føres bort af de Bevæbnede.)

Seyfar. Seila. Chor.

Har han forbrudt sig, maa han falde!
 Den Dom skal fældes over Alle,
 Der vandre Brødens Veie.

(Alle forlade Scenen.)

Fjerde Act.

Første Scene.

En stor og pragtfuld Sal hos Paschaen. I Baggrunden og paa Siberne Synder. Et ophøiet Sæde til Siden for Paschaen.

En Mængde unge Fruentimmer komme dansende hen mod Forgrunden enten fra Salens Baggrund eller ind fra Siberne. Nogle af dem ledsage Dansen med Instrumenter. — Siden Osman Pascha, Badig og nogle Slaver.

Chor

(mens der danses).

Under Klokkespillet's Klang
 Til de muntre Tambouriner,
 Og ved mine Søstres Sang
 Ind i denne Dans jeg triner.
 I min Sjæl med Velsøst trænge
 Tonerne fra Cithrens Streng.
 Fløitens Røst
 Gyder Attraa i mit Bryst.

Svinger Eder rundt i Dansen!
 Den, som svæver let og fri
 Os forbi,
 Række til Belønning vi
 Blomsterfrandsen.

(Osmán Pascha og Sadig træde ind, fulgte af nogle Slaver, og see til, mens Sangen og Dansen eller en Deel deraf gjentages.)

Paschaen.

Det kan jeg lide. Eders Dans er smuk,
 Og Sangen har behaget mig. Fasten,
 Naar jeg har spist, I danse skal paany.
 Men sætter Jer nu hen!

(Choret tager Plads i Salens Baggrund.)

Hvad troer du, Sadig,
 Om disse Tidender, os Heykars Tilbud
 Har bragt imorges? Ha, fordømt skal være
 Den Stund, jeg lod min Leila reise fra mig!
 Men hun blev loffet fra mig, jeg var blændet
 Af en saa uhørt Vre, man beviste
 Min Datter og mig selv. Og nu, hvor skjændigt!
 Med Gift hun skulde dræbes! — Men jeg haaber,
 At denne Troløshed vil blive hævnnet.

Sadig.

Hvis Kaimafan tog Mod til sig —

Paschaen.

Just han!

Som Gouverneur for Byen har han Tropper
 At raade over, og hans Bud man Iyster.
 Sultanen gaaer i Barndom; han maa styrtes!
 Hans Brodersøn maa sættes i hans Sted.
 Og Storbefiren —

Sadig.

Ja, din gamle Fjende!

Paschaen.

Jeg bryder mig en god Dag om hans Fjendskab!
 Pas paa, jeg vipper ham endnu fra Posten.

Sadig.

Hvad skriver os da Høykar om din Datter?

Paschaen.

Han skriver, at hun næsten ved et Under
 Er frelst, og at en Mand, der har hans Tillid,
 Ledsfager hende til mig. Efter min
 Beregning kommer hun idag. Idag
 Er een af mine lykkelige Dage.
 Jeg veed, hun kommer. Allah være priset!

Sadig.

Paa Høykar kan man stole.

Paschaen.

Om man kan!

At jeg fik ham til Læge hos vor Sultan,
 Det var en Mesterstreg, det tør jeg sige.

(Fornøiet.)

Beed du, hvordan jeg bar mig ad — haha!
 Jeg selv holdt mig bestandig udenfor det.
 Først blev han Læge hos en hellig Imam,
 Og ham cureerte han. Det gjorde Opsigt.
 Saa fik jeg ham, men underhaanden, anbragt
 Hos Musti. Nu er Musti incurabel,
 Men vilde gjerne bilde Verden ind,
 Han var cureert; han raabte paa en heel
 Mirakelkuur! Og saa blev Heyfar strax
 Livlæge hos vor Sultan — hahaha!
 Fra den Tid har han spioneret for mig,
 Mæst i Haremet, hvor han har sin Gang;
 Og dér, hos Sladdersøstrene, der er det
 Man hører Nytt. (Vender sig om.) Hvad er der
 nu iveien?

En Slave

(der er kommen ind).

Der er derude nogle Folt, jeg troer
 Gesandter —

Paschaen.

Hvad? Gesandter? Badig, gaae!
 Forhør dig hvad det er. (Efterat Badig er gaaet.)
 Amine, syng mig

En Sang — syng hvad du vil — nei, syng om
 Leila,
 Om Frastands Smerte, om mit Savn, min Sorg.

(I det den Tilstalte vil træde frem, kommer Sadig ind igjen.)

Sadig.

Det er Gesandter fra den Kurderstamme,
 Der boer i Paschaliket. De er' komne
 For at betale Skatten.

Paschaen.

Hvad? De komne?

J eet Nar har de nægtet at betale;
 Nu komne de! — Der kan du see: idag
 Er een af mine lykkelige Dage.
 Hent dem kun ind! (I det Sadig vil gaae.) Nei,
 bliv! — Derude stod
 En fattig Kone, da vi kom. Hvad vil hun?

Sadig.

Hun beder dig om Naade for sin Mand.

Paschaen.

For Hassan? ham, som jeg har dømt tilbøde?
 Der bliver Intet af!

Sadig.

Men Meget taler
 Til Bedste for ham. Hvis du vil benaade —

Paschaen.

Men jeg benaader ikke. Paschas Domme
Er uforanderlige. Har jeg dømt ham,
Saa er' hans Dage tallte; han maa døe!
— Naar, lad dem komme!

(Sætter sig paa det ophoiede Sæde. Sadig Iuffer Døren i
Baggrunden op for de Indtrædende.)

Anden Scene.

De Forrige. — Selim, Jusuf og fem, sex Andere, alle i
vide, grove Burnus'er, træde ind og hen for Paschaen under dybe
Boininger. To af Folget blive ved Indgangen.

Paschaen (til Jusuf).

Dig jeg skulde kjende.

Det var nok dig, der nægted' at betale
Den Skat, der skuldes mig.

Jusuf.

Ja, det var mig.

Men nu staaer han (pegende paa Selim) i Spidsen
for vort Folk;

Og han har raadet os at give efter.

Paschaen (til Selim).

Bær mig velkommen! Du har meer Forstand
End dine Landsmænd, og du har min Naade.
Giv nu til ham (pegende paa Sadig) den Sum, vi
før har aftalt.

Selim.

Mægtige Pascha, undskyld mig! Saavist
Som Det, jeg overbringer, er bestemt
For dig alene, kan eiheller Andre
Modtage det end du.

Paschaen (vreb).

Hvad skal de Omvøb —?

Saa kom dermed!

(Selim rækker ham et lille, langligt, udsmykket Skrin.)

Er Skatten her?

Selim.

Ja, Pascha!

Den Skat, som Møll og Røst kan ei fortære.

Paschaen.

Hvad? Med vor Sultans store Segl paa Laaget!
Hvor kommer det paa Skrinet?

Selim.

Viid, det sendes

Fra din og min Behersker.

Paschaen.

Det?

(River hurtig Daandene fra Skrinet og aabner det; tager
forfærdet Silkesnoren op, men lader den strax igjen falde ned i
Skrinet.)

O, Himmel!

Ja, det er Silkesnoren, der mig sendes!

(Sætter Skrinet hen og kommer frem i Forgrunden.)

Selim

(der har kastet sin Burnus, viser sig nu i en kostbar Kaftan med tilhørende Insignier).

O, Pascha! dine Dage ere talte!

Fra Divan og vor Sultan kom

Den strenge Dom.

Dit Paschalik en Anden skal forvalte.

Dog end vor Herskers Raade du erkjende:

Du selv med denne Snor dit Liv tør ende.

Chor

(af Fruentimmerne og Paschaens Slaver).

Mig griber Angst! For disse Ord jeg gruer!

Med Død og Undergang han truer!

Paschaen

(der hidtil har staaet bedøvet, farer op).

Saaledes vover du at tale?

Hvo gav dig Ret dertil? Hvem er da du?

Selim

(rækker ham Pergamentet).

Saa læs Firmanet, og erkjend min Ret!

Paschaen.

Det er Bedrageri! Divanet sender
Ingen Firmaner med forløbne Kurder.
Kald Bagten ind og hug dem ned tilhobe!

Selim.

Spar din Befaling! Mine Mænd
Har overvældet Bagten — dit Palads
Har vi besat — og see kun! Salen alt
Er opfyldt af Bevæbnede!

(En Mængde Bevæbnede, dels Kurder, dels af Mahmuds
Folk, trænge ind og besatte Salen.)

Paschaen.

Ha, er der ingen Frelse!

Selim (med stærk Stemme).

Pascha! knæl!

Dg bøj dit Hoved for vor Herskers Bud!

Paschaen (knælende).

Jeg bøier mig! Til en barmhjertig Gud
Jeg overgiver Liv og Sjæl!

Chor

(af Fruentimmerne og Slaverne).

O, Skræk og Jammer!

Et Lyn ham rammer!

Hans Magt og Vælde
Et Ord tør fælde!

Selim (til Paschaen).

Et Par af mine Mænd dig fører ind.
Det er dig tilladt, at en Imam hentes
Som Trøster i din sidste Time.

Tredie Scene.

De forrige. — Abdul Hekkar. — Siden Leila.

Hekkar

(fra en Sidedør, baner sig Vej hen til Paschaen).

O, hvilket rædsomt Syn!
Saa kom jeg dog for sildigt!
Min Ven og min Belgjører!

Selim.

Abdul Hekkar!

Din Blods er ikke her.

Hekkar (overrasket).

Hvordan? Er du

Fuldbyrder af Divanets Villie!

(Affedes.)

Og det er mig, der sendte ham hertil!

(Leila iler ind fra samme Sidedør og omfavner knælende
sin Fader.)

Leila.

Min Fader! — Skal i Smertens Stund din
Datter

See dig igjen!

Selim (affbes).

Ak, Leilas Fader! Hun hans Datter!

Høyfar.

O, Selim! hvis jeg tør dig raade,
Fuldbgyrd ei denne Dom!

Selim.

Tael ikke saa!

Jeg handler kun som efter Bligt jeg maa.

Høyfar

(løfter Leila op).

Kom, Leila! anraab du hans Raade!

Leila

(nærmer sig Selim og gjenkjender ham forbauset).

Hvad seer jeg! Du er kommen
Med dette skræffelige Bud!

Selim.

Jeg er et Redskab kun, der bringer Dommen.

Leila.

Og du kan fordre, den skal føres ud?

O, Selim! du har sagt, at du vil lyde
 Hvert Bink af mig, hvert Ord —
 Kan du nu mig, kan du min Bøn forskyde?

Selim.

Nei, Zeila! smertelig meer end du troer,
 Er mig din Bøn. Mit Liv jeg vil dig give;
 Men denne grumme Pligt jeg tro maa blive.

Paschaen (affides).

Har jeg hørt ret? Er der endnu et Haab?

(Reiser sig, henvendt til Selim.)

Hør mig! Tre Dage kun forund mig,
 Indtil jeg har retfærdiggjort
 Mig for en falsk Beskyldning i Divanet.
 I den Tid du besætte kan Paladset,
 Afvæbne mine Folk, og holde mig
 I streng Forvaring.

Selim.

Men dertil er mig ikke givet Magt.

Zeila.

O, ved din Godhed for mig! giv dog efter!

Paschaen.

Saa hør endnu: Skald du vil dig føie,

Da lover jeg dig her høitidelig
Min Datters Haand.

Selim.

Hvordan? Din Datters Haand!

Leila.

Ja, Selim, frels min Fader,
Riv sønder Dødens Baand,
Og Leila rækker dig sin Haand,
Taknemmelig jeg rækker dig min Haand,
Min Omhed aldrig dig forlader!

Selim.

(Kjæmpende med sig selv).

Af, Leila! hvis jeg kunde — nei!
Den Lykke maa forsvinde!
Mit Ord, mit Løfte mine Hænder binde —
Jeg kan det ei!

Leila. Seyfar med Fruentimmerne og Slaverne.

{ Han hører ei vor bange Røst,
Dg ubevæget er den Strenges Bryst!
Selim (affedes).
{ Mig ængster deres bange Røst!
Men af, jeg hærde maa mod den mit Bryst!

Paschaen, Leila, Seyfar og Chor som ovenfor.

Run Een har Magten, Een kun sender
Os Frelsen i vor Nød.

Til ham vi hæve vore Hænder,
Der hersker over Liv og Død!

Selim, Jusuf og hans Folge.

Run Een har Magten, Een kun sender
Ham Frelsen i hans Nød.

Men fra hans Hoved Intet vender
Divanets Dom, hans visse Død!

(Man hører en utydelig Støi ved Døren i Baggrunden.)

Selim.

Hvad er det for en Tummel? (Til Jusuf.) Gaae,
see ad!

Fjerde Scene.

De forrige. — Mahmud Alkestan.

Mahmud (endnu ved Døren).

Nei, stands mig ikke! Jeg maa ind!

J kjende mig — J er jo mine Folk.

(Kommer frem og holder et Paptir iveiret.)

Frels Osman Pascha! Han skal ikke døe!

Hvor er du, Selim!

Selim.

Osman ikke døde?

Mahmud.

Nei! (Voter sig dybt for Paschaen.) Mægtige Pascha,
hør din Tjener,

Der kaster sig i Støvet for din Fod.

I dette Dieblif jeg fik et Brev

Fra Kaimafän, fra Gouverneuren.

Hør det Utrolige: Vor Sultan Murad

Er affat, og hans Brodersøn er Sultan.

Paschaen.

Hvad siger du? Bliv ved!

Mahmud.

Dg Storvesiren

Er styrtet; Ingen nævner meer hans Navn.

Han agtes som det Skarn, jeg træder paa.

Men du, o mægtige Pascha, du er kaldet

Til Storvesir.

Paschaen, Leila, Seyfar og Paschaens Undergivne.

O, hvilken Lykke! Frelsen sendes

Bed Allahs Naade til os ned,

Dg Angst og Stræk til Glæde vendes!

Paschaen.

Vær takket, Mahmud, for din Efterretning!

(Til Selim.)

Nu har-du hørt hvad der er skeet. For længe
 Har jeg mig fundet i dit Overmod.
 Hvis Livet er dig kjær, forsøi dig bort!

Mahmud.

Tavist, forsøi dig bort! forsøi dig bort!

Selim.

O, Pascha! mindes du det Løfte,
 Du nys høitidelig mig gav:
 Din Datters Haand —?

Paschaen.

Hvordan? Du vover, Uøling?
 Bort! hvis min Dolk ei ende skal dit Liv!

Selim.

Nei, Osman! Uøling er jeg ikke!
 Jeg har kun gjort min Pligt. Men du forglemmer,
 At jeg endnu har Magten i min Haand.
 — Jusuf! bemægt dig ham (pegende paa Mahmud)
 og vogt ham vel!

(Mahmud gribes af nogle Kurdere.)

Mahmud (gjør Modstand).

Hvad, Selim, din Beskytter —?

Selim.

Hvis han ikke
Er taus, saa hug ham ned!

Mahmud (forstræffet).

Nei — jeg er taus!

(Han føres ud af Susufs Folk.)

Selim.

Pascha! du seer, dit Liv er i min Haand.

Leila, Seyfar og Paschaens Undergivne.
O, Skræk! han har os i sin Magt!

Paschaen (affædes).

Han har mig i sin Magt!

Selim (til Paschaen).

Hør mig, og viid, det er mit sidste Ord.
Jeg og mit Mandskab ville vente her
I trende Døgn; og hvis du da benaades,
Da er du fri. Til Gjengjæld jeg forlanger,
At Leila bliver min.

Paschaen.

Jeg offerer ikke
Min Datter til en ukjendt Eventyrer.

Leila.

Al, Fader, han har frelst mit Liv.
Mit Hjerte har han vidst at vinde.

Feyfar (til Paschaen).

Hør ogsaa mine Bønner! Giv
Til Selims Kjærlighed dit Minde!
Ham er det, der vort Bud
Med Trost og Har ført ud.
Ham er det, der forenede dig atter
Igjennem Flugtens Farer med din Datter.

Paschaen (til Selim).

Var det i Sandhed dig?

Selim.

Det veed din Datter.

Paschaen.

Belan da! Hidtil jeg forstod
At sætte Priis paa Mænd af Mod.
Dig vil jeg til min nye Stilling binde.
Tag Leila: Osman giver dig sit Minde.

Slutnings-Chor

(mens Selim og Leila taknemmelige bøje sig for Paschaen).

Ja, det er Frelsen, der os er sendt

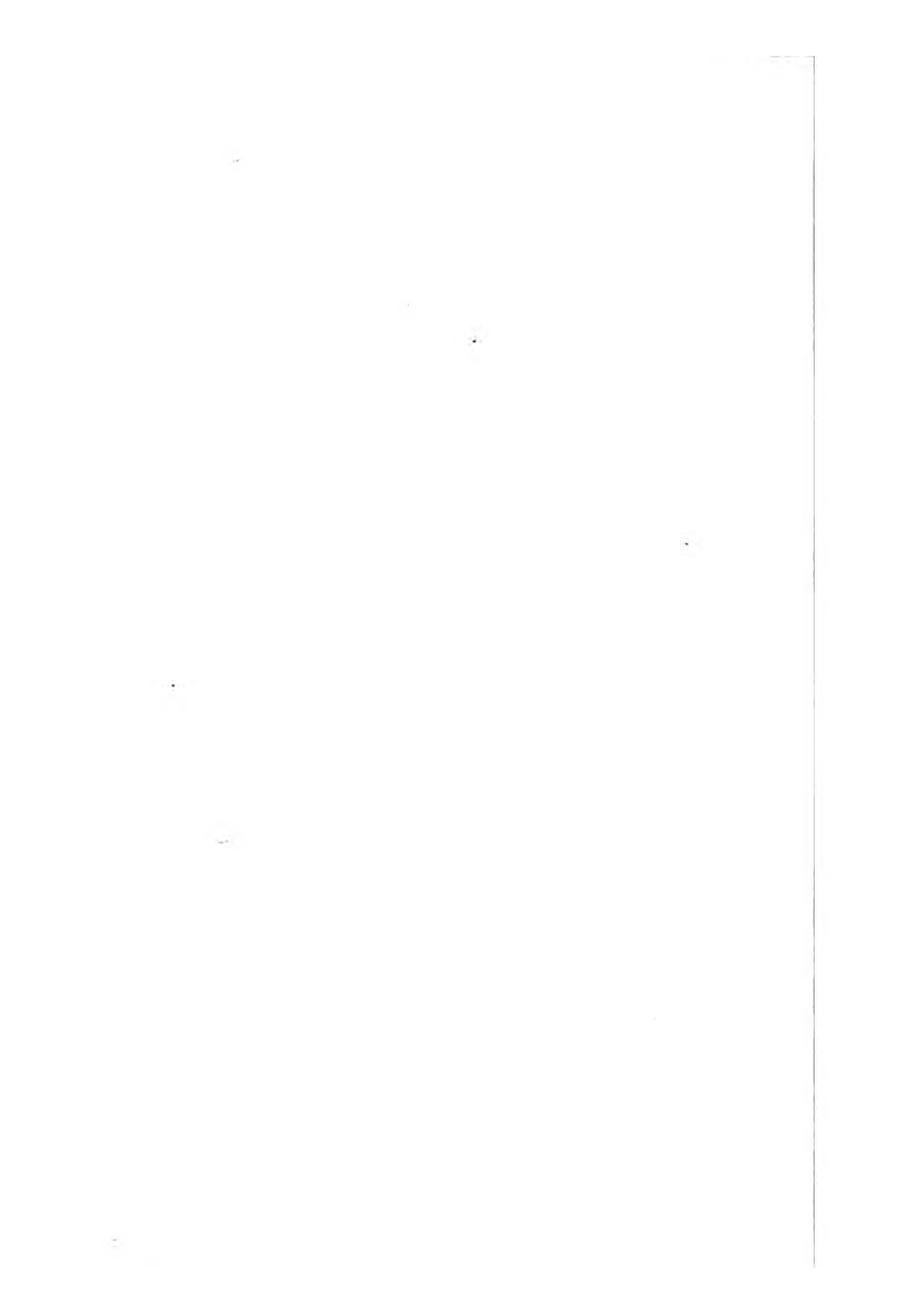
Ved Allahs Bud!

Ved ham, ved en barmhjertig Gud

Er Skræk og Angest til Jubel vendt.

I disse Haller atter træde

Med Fredens Palmer Lyst og Glæde!

Et Herreselskab,

Bystspil i to Acter.

Opført første Gang paa det kgl. Theater den 18de September 1869.

Personerne.

Holm, Jægermester.

Fru Holm, hans Kone.

Emilie, deres Datter.

Fruken Therese, Holms Søster.

Edvard, Kammerjunker, hans Neveu.

Alfred Thomsen.

Første Herre.

Anden Herre.

Mortensen, gammel Gartner hos Holm.

Første Tjener.

Anden Tjener.

Handlingen foregaaer paa Holms Gaard, en 5, 6 Mil
fra Kjøbenhavn.

Første Act.

Have; tilhøre en Veranda eller anden Indgang til Hovedbygningen.

Første Scene.

Fruen og Emilie sidde ved et Bord med et Haandarbeid. Therese, der sidder hos dem, spiser Frugt af en lille Kurv.

Emilie.

Her er et velsignet Sted at sidde og arbeide. Men vi faae vist ikke Lov til at være her ret længe.

Fruen.

Det troer jeg heller ikke. Men vi kan jo blive indtil vi jages herfra.

Emilie.

Er det da saa nødvendigt, naar man har Herreselskab, at Husets Damer ikke engang maae lade sig see?

Fruen.

Det siger i det Mindste din Fader.

Therese.

Dg deri siger han sandt. Skal det være Herreselskab, saa maa det være Herreselskab; og saa kan der ingen Damer komme.

Emilie.

Men vi har jo aldrig havt det tilforn.

Fruen.

Vi vel ikke; men din Fader har et Par Gange i den senere Tid været inviteret til saadanne Selskaber i Omegnen, og var ganske indtaget deraf. Nu skal vi ogsaa følge denne Skif, og imidlertid maae vi stakkels Fruentimmer sidde og kuffelure for os selv, uden at nyde Godt af al den Herlighed.

Therese.

Men, bevares, faae vi ikke Noget at spise?

Fruen.

Na ja, det tænker jeg nok, og omtrent det Samme som de Andre. Men vi maae nøies med vort eget fattige Selskab.

Therese.

Naa! — ja det skal vi nok komme ud af. Men Middagsmad forlanger jeg.

Anden Scene.

De Forrige. — Jægermester Holm (i Uniform).

Holm.

Er det nu ikke ærgerligt, Mathilde! I dette

Dieblit fik jeg Brev fra Carlsen, at han ikke kan komme.

Fruen.

Det var slemt. Men Selskabet bliver jo endda stort nok.

Holm.

Javist, men saa . . . ja, Ulykken er, at saa blive vi Tretten tilbords, og du veed nok, at det har Mange overmaade meget imod.

Fruen.

Det er jo en taasjet Overtro. Skal man bryde sig derom?

Holm.

Man skulde vel ikke. Men, som Folk er fleest, kan de dog ikke rive sig løs derfra. Jeg veed iforveien, at det vil fordærve Stemningen ved Bordet.

Fruen.

Det kan jeg virkelig ikke troe.

Therese.

Jo, det har min Broder Net i. Om det ogsaa er Overtro, man skal ikke være ligegyldig derved. Man kan aldrig vide, hvad det er godt for.

Fruen.

Jeg i det Mindste veed det ikke.

Holm.

Det er ikke derpaa det kommer an. Men det

hindrer ganske bestemt den Eystighed, den frie, muntre Tone, jeg havde gjort Regning paa. Det Fortræffelige ved disse Herrefelskaber er just, at man føler sig saa ugenert, at man paa en Maade lever sin Ungdom, sit Gargonliv om igjen. Og det kunde nu let forpurre.

Therese.

Men kan man ikke hitte paa et Raad? Kunde ikke En af Herrerne sidde ved et lille Bord for sig selv, men i Nærheden af de Andre?

Solm.

Na, Passiar!

Fruen.

Hvem skulde det være? Den Eneeste, vi kunde bryde det, var Edvard; og troer du, han vilde finde sig deri?

Therese.

Edvard! En af Kongens Kammerjunkerere! Nei, det gik rigtignok ikke an. Hvad er det han kalder sig paa sine nye Bisitkort? Gentilhomme de ma chambre de la Majestet le roi.

Solm.

Ja, det er et Indfald, vi ikke kan tænke paa. Men hør nu, Mathilde, I maae vist snart bryde op.

Fruen.

Saa snart du giver os et Bink, skal vi trække

os tilbage til de inderste Bærelser og rulle Gardi-
nerne ned, for at Ingen af Jer skal geraade i Skræk
ved at faae Die paa En af os.

Holm.

Na, vist ikke! Naar I blot holder Jer inde
hos Jer selv, eller paa et andet Sted i Haven.

Tredie Scene.

De Forrige. — Kammerjunkerens (fra Huset). — Siden en Tjener.

Kammerjunkerens.

Men hvad er det man fortæller mig derinde,
Onkel! Carlsen kommer ikke, og vi har blot inviteret
ham for at undgaae det fatale Antal af Tretten ved
Bordet. Har Onkel tænkt paa en Anden i hans
Sted?

Holm.

Nu, i det sidste Dieblik! Kan du skaffe Nogen,
jaa værsgod!

Kammerjunkerens.

Noget maa der tilforladelig gøres. Jeg siger
det ikke for min Skyld. Men jeg veed bestemt, at
der er Flere af de Indbudte, der ville føle sig me-
get ubehagelig berørte af denne Omstændighed, ja
maaſkee strax reise sig fra Bordet.

Holm.

Han siger det ikke for sin Skyld! Det var jo

dig, der udtrykkelig erklærede, at du vilde heller renoncere paa den Fornøielse end sidde Tretten tilbords.

Kammerjunkerens.

Jeg? huffer Onkel ikke fejl?

Solm.

Nei, saamænd gjør jeg ikke. Du tilføjede, at du kjendte en meget beklagelig Begivenhed i den Anledning.

Kammerjunkerens.

Det er fuldkommen sandt, og det kan nok gjøre En betænkkelig.

Solm.

Ja, nu vil jeg ind og see til vore Anstalter. Jeg har faaet en fortræffelig Sherry, hvori du og de Andre kan fyller Jeres Betænkkeligheder ned.

(Gaaer ind i Husset.)

Kammerjunkerens.

Kan Damerne ikke give os et godt Raad? Hvad siger du, Emilie?

Emilie.

Naar du er ængstelig, saa skulde du ikke tage Deel med i Selskabet.

Kammerjunkerens.

Ængstelig er jeg ikke. Det er Noget, din Fader har sat sig i Hovedet.

Therese.

Edvard har ganske Ret. I hans Sted vilde jeg ogsaa være ængstlig.

Kammerjunkerens (ærgelig).

Men Tante hører jo —

Fruen.

Edvard behøver just ikke at være ængstlig. I saadanne Tilfælde giver man efter for et utydeligt Indtryk, som man ikke kan blive Herre over. Det Beklagelige er, at denne Overtro kan afstedkomme Ulykke. Under en Sygdom kan man bilde sig ind, at man er det udkaarne Offer, og ved denne Indbildning virkelig blive det. Og hvad er saa det Hele? Efter hvad jeg engang har hørt, nærer man paa en af vore mindre Der den Overtro, at man ikke tør sidde Tolv tilbords uden at Een skal døe inden Aarets Ende. Der sidde de altsaa med største Rolighed Tretten tilbords.

Therese.

Det kan man ikke regne. Der har de ikke bedre Forstand.

Fruen.

Der er hverken Forstand i det Ene eller i det Andet. — Naa, Børn, nu vil jeg, som Holm siger, gaae og see til vore Anstalter. Kom du med, Emilie. Vi maae dog sørge for, at Therese faaer Middagsmad.

(Sun og Emilie gaae.)

Therese.

Naa, Edvard, bliver nu Bordet arrangeret for vore Gæster, som du har ønsket det.

Kammerjunkerens.

Ja, langt om længe har jeg sat igjennem, hvorledes Ketterne og Vinene skal følge paa hverandre. At sætte Champagnen frem mod Slutningen, er godt for Bourgeoisiet; det er ikke rigtig gentilt. Onkel er i det Punkt gammeldags.

Therese.

Men lad mig nu see ret paa dig. Du har jo din nye Uniformstjole paa. Ja, den stikker i Dinene. Hvad har Emilie sagt om den?

Kammerjunkerens.

Hun har ikke engang lagt Mærke til den, hvad jeg fandt meget besynderligt. Man pleier dog altid at lade et Ord falde.

Therese.

Men siig mig nu, vil du idag gjøre Alvor af det med Emilie?

Kammerjunkerens.

Det er min faste Beslutning. Jeg har en Efterretning at bringe, som jeg nok troer skal virke paa Onkel.

Therese (nysgjerrig).

Hvad er det for en Efterretning?

Kammerjunkerens.

Det skal Tante nok faae at vide.

Therese.

Siig mig det heller nu.

Kammerjunkerens.

Undskyld — det er Noget, man ikke saaledes kan tale om.

Therese.

Jaja, saa vil jeg give Tid.

Kammerjunkerens.

See nu, naar man betragter Sagen ganske ligefrem diplomatisk — og det falder mig naturligt, da jeg, som Tante veed, agter at gaae den diplomatiske Vej — saa er Chancerne mig ganske gunstige. For det Første har jeg Tante til min Allierede. Og Emilies Moder har jeg ogsaa paa min Side. Hun har altid haft Æstime for min Person. Onkel haaber jeg bestemt at kunne vinde. Det kommer altsaa kun an paa, om ikke Emilie vil gjøre mig Knuder.

Therese.

Vist ikke nei, det gjør hun ikke.

Kammerjunkerens.

Ja, jeg veed ikke, hvori det ligger, men i den senere Tid har hun forandret sig, ikke været saa — saa opmærksom, saa imødekommende som før og som jeg paa min Ære havde Grund til at vente.

Therese.

Na, naar hun mærker, det er Alvor, saa giver hun nok efter. En ung Mand som du, der allerede er — hvad er det nu du kalder dig paa dine nye, smukke Bisitkort? Gentilhomme de la Majestet . . .

Kammerjunkereren.

Gentilhomme de la chambre de sa Majesté.

Therese.

Rigtig. Du kunde jo gjøre Forbring paa enhver ung Piges Haand.

Kammerjunkereren.

Uden at rose mig selv troer jeg ogsaa, at min Stilling og min Person ere saaledes, at hun kan være bekjendt at indgaae en Forening med mig.

Therese.

Men kunde du ikke hitte paa Noget, som gjør et godt Indtryk paa Pigeboern, og som man kan vinde dem med?

Kammerjunkereren.

Ja, hvad skulde det være? En Present?

Therese.

Ogsaa det. Men hun er ellers en stor Slitmund, og slytet Ingefær holder hun saa meget af. Kan du ikke faae Noget fra Kjøbenhavn? Vi kan alle saa godt lide det.

Kammerjunkerens.

Derpaa skal det ikke komme an. (Farer op.) Men jeg staaer her og glemmer reent . . . Onkel har jo tilladt mig at tage en Anden i Carlsens Sted. Jeg vil strax gaae ind til Jer og skrive et Par Ord til Inspecteur Fritz. Det er mig en utaaelig Tanke, at vi skal være Tretten tilbords.

Therese.

Troer du da, at han kan komme?

Kammerjunkerens.

Hvis han faaer mit Brev, saa kommer han. Han rider en Hest fordærvet for at være med ved et godt Middagsbord. (En Tjener kommer ud fra Huset.) Der er vel Ingen arriveret endnu af vore Gæster?

Tjenerens.

Nei, Hr. Kammerjunker, det er endnu for tidligt. Herren bad mig blot see ad, om Alting var i Orden herudensfor.

Kammerjunkerens (til Therese).

Lad os saa skynde os.

(De gaae.)

Tjenerens.

(idet han sætter Stolene i Orden).

Her er nok Alting som det skal være. Et Par Stole kan man altid sætte ud siden. — See saa!

(Vil gaae ind.)

Fjerde Scene.

Tjeneren. — Alfred Thomsen (fra Baggrunden).

Alfred.

Tøv lidt, gode Ven! — Er Jægermesteren tilstede?

Tjeneren.

Ja, tilstede er han. Men dersom De ønsker at tale med ham, saa er det vist bedre at vælge en anden Dag.

Alfred.

Hvorfor det?

Tjeneren.

Vi skal have stort Selskab idag.

Alfred (affbes).

Au! Det var dumt! (Hoit.) Saa kan man nok hverken faae Jægermesteren eller Husets Damer i Tale.

Tjeneren.

Jo, Damerne nok. Det er et Herreselskab. Hvis De ønsker det, skal jeg melde Dem hos Fruen.

Alfred.

Nei, det var især Jægermesteren, jeg ønskede at tale med. — Ja, saa vil jeg ikke opholde dig længere.

(Tjeneren gaer.)

Melde mig hos Fruen? Ja, det saae jeg meer end gjerne. Men hvormed skal jeg, der er ganske ubekjendt her i Familien, introducere mig! Det Grinde, jeg vil bruge som Paaskud hos Jægermesteren, skal heller ikke føre mig langt. Jeg vil i min Onkels Navn søge Underretning om hans nye Planteskole, og venter mig saa en høflig Invitation til at blive i det Mindste idag. Men det kan gjerne være, at han selv slet ikke veed Bessed dermed og viser mig til Gartneren. — Med Alt det er det ikke saa uheldigt, at Damerne ere overladte til sig selv idag. Kunde jeg som tilfældigviis faae Die paa En af dem, og fremfor Alt, hvis jeg saae et Glimt af hende, hende, hos hvem mine Tanker har dvælet i saa lang Tid; hun kjender mig, og hun — ja, jeg Stakkel, hvem siger, at Emilie — Emilie hedder hun! Saa lykkelig er jeg, at jeg veed det! Saa Meget erobrede jeg dog hiin Aften! — Men hvem siger, at hun endnu erindrer sin Balcavalleer fra i Vinter! (Seer sig om.) Der kommer Nogen — og det er vist en af Husets Damer. Jeg kunde strax gjøre et Forsøg. Med lidt Driftighed kan maaskee Lykken staae mig bi. Damerne har et blødere Sind og ere altid bedre at komme tilrette med.

Femte Scene.

Alfred. — Therese (fra venstre Side).

Therese

(uden strax at see Alfred).

Der kom ganske bestemt en fremmed Herre, og det maa være en af vore Gæster. Jeg er dog nysgjerrig efter at see, hvem det er af dem.

Alfred

(efter en ærbødig Silsen).

Fruen vil undskylde, at jeg tager mig den Frihed —

Therese

(farer forbausset tilbage ved at see ham).

Hvad behager?

Alfred.

Jeg siger, Fruen vil undskylde —

Therese.

Men du min Gud og Skaber! det er jo Dem . . . Dem — hvad er det nu De hedder?

Alfred.

Alfred Thomsen.

Therese.

Savist. Men hvad vil De her? Hvor tør De lade Dem see her?

Alfred.

Ja, jeg er rigtignok ikke bekjendt her i Familien; men jeg antog . . .

Therese.

Ikke bekjendt? Jo, De er kun altfor godt
bekjendt.

Alfred.

Men, bedste Frue —

Therese.

Na, jeg er ikke Frue —

Alfred.

Men, høistærede Frøken, De tager vist feil...

Therese.

Gjør jeg? Stod jeg ikke hos og var hele
Tiden Bidne til Deres mageløse Dpførsel paa
Ballet hos Kammerherre Skow i Kjøbenhavn? Saa
jeg ikke, hvordan De handlede med en Søn af Ge-
heimraad Lilie? hvordan De først overfusede ham
med Uartigheder, og saa — jeg ryster endnu, naar
jeg tænker derpaa — og saa slog ham paa Dret.

Alfred (affbes).

Nu kjender jeg hende. Det var den ældre
Dame, der fulgte med Emilie. Det er da et
skammeligt Uheld!

Therese.

Ja, nu tier De stille, nu, De mærker, at man
kjender Dem.

Alfred.

Men, høistærede Frøken, naar De var tilstede,

saar veed De jo ogsaa, hvorfor jeg kom i Klammeri med den unge Lillie.

Therese.

Fordi De, reentud sagt, er et brutalt Menneske, som man skal tage sig iagt for. De husker vel, at Alle som Een dengang raabte paa, De skulde forlade Selskabet, eller som man egentlig meente, at De skulde kastes paa Døren.

Alfred.

Desværre, det husker jeg nok. Jeg blev jo ogsaa nødt til at gaae, uagtet al min Modstand.

Therese.

Og derfor siger jeg Dem, at vi kan heller ikke tillade Dem at komme her. Vi skal have fiint Selskab, af reputeerlige Folk, der ikke ere vant til saadanne Optøier, og man kan ikke vide, hvad De kan hitte paa.

Alfred.

Men hvor kan De tænke Dem —!

Therese.

Om Dem kan man tænke sig Alting.

Alfred.

Tør jeg da ikke retfærdiggjøre mig? De maa jo selv bedst vide —

Therese.

Jeg veed ikke Andet end at De maa befrie os

for Deres Nærværelse. Hvis ikke, er jeg nødt til at kalde paa min Broder, Jægermesteren. Vi har ikke Brug for Folk, der slaae Arme og Been itu paa deres Medmennesker, og uden engang at gjøre Forskjel paa, enten det er en Søn af en Geheimraad eller af en Pottemager.

(Gaaer tilvenstre.)

Alfred.

Ja, jeg er kommen net op at age! Hun talte jo til mig, som var jeg den værste Renommist. Skulde Emilie nære de samme Tanker om mig? Saa var alt Haab ude! Men hun i det Mindste maa jo kjende Sammenhængen. — Nei, nu vil jeg mindst lade mig vise bort. Jeg skal tvinge dem til at høre min Retfærdiggjørelse. Jeg maa see til, jeg kan faae et fornuftigt Menneſke fat, En, man kan tale med. Den gamle Frøken var jo en Kantippe.

(Gaaer ud i Baggrunden.)

Sjette Scene.

Therese. Fruen. Emilie (fra venstre Side).

Therese

(der gaaer foran, seer sig om).

Nei, han er ikke mere her. Jeg har ganske rigtig faaet ham fjørt paa Døren.

Fruen.

Men, Therese, du er jo som i Oprør. Fortæl os nu ordentlig, hvad der er skeet.

Therese.

Kan du ikke huske, Mathilde, at jeg i Slutningen af Vinteren, mens vi opholdt os i Kjøbenhavn, engang fulgte med Emilie paa et Bal. Du var dengang upasselig.

Fruen.

Jo, det var hos Kammerherren.

Therese.

Ganske rigtigt. Paa det Bal var ogsaa Geheimraad Lilies, Fruen, den ældste Datter og Sønnen. Nu stod jeg kort førend en Dands skulde begynde et Stykke fra Emilie og fornøiede mig over, at den unge Lillie gjorde hende den Ære at converseere hende, og saa seer jeg, at en Herre træder hen til dem og gestikulerer og parlementerer med Lillie, og inden jeg veed et Ord deraf, slaaer han ham paa Dret —

Fruen.

Ja, nå husker jeg, du fortalte det dengang. Det var jo en styg Historie.

Therese.

Der blev et Spectakel i Salen, en Støi og Tummel, som jeg aldrig har seet Mage til, og

Enden blev, at man saa godt som fastede det unge Menneske ud. Hvor jeg kom hen i de Dage, blev der kun talt om denne affhyelige Begivenhed, og overalt blev jeg spurgt, hvordan det var gaaet til. Betænk, en Søn af Geheimraad Lilie, en Mand, der har saa stor Indflydelse hos Kongen, og som Alle har baade Frygt og Respect for.

Fruen.

Men hvem var det fremmede unge Menneske?

Therese.

En Student eller saadan Noget. Hans Navn er Alfred Tønnesen.

Emilie (til Therese).

Hedder han Alfred? (Affbes.) Hvad det er for et smukt Navn! (Høit.) Men, Tante, var hans Tilnavn ikke Thomsen?

Therese.

Thomsen eller Tønnesen — ja, saadan Noget var det.

Fruen.

Men hvad gav Anledning til Skjænderiet?

Therese.

Beed jeg det? Han væltede sig ind paa ham. Det er nok det Rimeligste.

Fruen.

Beed du det ikke, Emilie?

Emilie.

Jeg blev saa angst, saa jeg fattebe det ikke rigtigt. Lillie engagerte mig, men jeg var træt og vilde helst sidde over den Dands, saa jeg bad ham undskyldte mig. Det blev han vred over, og det tog den anden Herre ham ilde op, og saa — saa gav det ene Ord det andet, og saa — Lillie var virkelig uartig, og det var ham, der begyndte.

Therese.

Om han ogsaa begyndte, som jeg ellers aldrig kan troe om en Søn af Geheimraaden, skal man derfor glemme sig saadanne! Paa et Bal kan der let komme Ordstrid og Trætte. Men naar har man hørt om Slagsmaal!

Emilie (affbes).

Tante er ret saa urimelig og uretfærdig!

Fruen (til Therese).

Var det da den fremmede unge Herre, du nu traf her i Haven?

Emilie (hurtig).

Har Tante truffet ham her?

Therese.

Vist var det ham. Jeg kjendte ham strax.

Fruen.

Hvad vilde han da?

Therese.

Det maa vor Herre vide! Jeg blev saa altereret ved at see ham og kom i saadan Bevægelse, at jeg knap kunde sandse. Men jeg sagde glatvæk til ham, at han maatte gaae igjen.

Emilie.

Gud, Tante, hvor kunde du —!

Therese.

Vilde du maaskee, at han skulde yppe Klammeri med en af vore indbudte Gjæster og bringe Strid og Ufred i Huset?

Emilie.

Det behøvede man vist ikke at frygte for.

Fruen

(seer betænkelig paa Emilie; affbes).

Skulde Emilie have Formodning om, at han vilde komme? (Til Emilie.) Dandsede du med ham paa Ballet?

Emilie.

En Dands, og saa inclinerede han nogle Gange for mig.

Fruen.

Og han opførte sig altid smukt og passende?

Emilie.

Det gjorde han rigtignok. Alle Damerne syntes saa godt om ham, lige til dette stygge Skjænderi begyndte.

Fruen.

Ja, det Bedste er dog vel, at vi holde ham idag fra Huset, da vi Fruentimmer ere overladte til os selv. Har han et Grinde, saa maa han komme en anden Gang, naar han kan faae din Fa'er i Tale. (Vinker ud.) Mortensen!

Syvende Scene.

De forrige. — Gartneren.

Gartneren

(med nogen provinciell Dialect).

Kaldte Fruen?

Fruen.

Ja, her har uhlig viist sig en fremmed ung Herre i Haven. Har De seet ham?

Gartneren.

Det var vist ham, jeg saae i Frastand, mens jeg bestjar nogle Træer. Han gif med en rundpullet, graa Hat.

Therese.

Saa var det ham.

Fruen.

Hvis han endnu skulde være her i Haven, og De seer ham, saa maa De sige ham, at der Ingen er at træffe idag, men at han kan faae min Mand i Tale imorgen Formiddag.

Gartneren.

Meget vel.

Therese.

Og hvis han ikke strax vil forlade Haven, kan De fort og godt sige, at den er lukket for alle Uvedkommende.

Fruen.

Men paa en høflig Maade.

Therese.

Det forstaaer sig. Men skulde han gjøre Indvendinger, saa maa De ikke gaae fra ham, før han er ude af Haven; og luk saa Haveporten godt i.

Gartneren.

Meget vel.

Emilie (affbes).

Det er da en Stam af Tante!

Fruen.

Men dog saaledes, at han ikke kan blive fornærmet derover.

Therese.

Det forstaaer sig. Men gjør han sig kralilst, saa kan De gjerne tage et Par Folk til Hjælp og vise ham ud.

Emilie.

Men, Tante!

Fruen (leende).

Nu, jeg vil haabe, at han ikke gjør sig kralilff.
Kom saa!

(Sun, Therese og Emilie gaae tilvenstre.)

Gartneren.

Hvad kan det være for en Regle, der lister sig herind mod Herfskabet's Billie? Det kan da aldrig hænge rigtig sammen med ham. Ja, nu maa jeg see til, jeg kan faae ham til at fortrække. Jeg skal rigtignok være høflig imod ham, men jeg skal dog sætte ham paa Borten; for det var da Meningen. Saa vil jeg gjøre som Frøkenen sagde, og tage et Par af Arbeiderne i Haven til Hjælp.

(Gaaer tilvenstre.)

Ottende Scene.

Alfred. — Siden Gartneren.

Alfred (fra Baggrunden).

Der er Ingen at see og Ingen at høre, uden de Folk, der luge og grave i Bedene. Og jeg har kun denne Dag at raade over. Imorgen tidlig maa jeg igjen hjem til min Onkel, der knap er kommen sig af sin Sygdom. Naar jeg blot turde øine den ringeste Udsigt til at vinde Emilies Kjærlighed. Jeg vil gjerne vente, men jeg maa være vis paa hvad jeg har at haabe. Hun er ikke ugunstig stemt for

mig; det var godt at mærke paa Ballet. Hendes søde Dine, hendes Venlighed — o, jeg har tænkt paa disse Dine, paa hendes venlige Mine lige fra hiin Aften! Og nu er jeg hende saa nær — fra hver Bust, fra hver Allee troer jeg at see hende komme mig imøde, og jeg kan dog ikke naae til hende.

(Gartneren kommer ind igjen.)

Gartneren (affbes).

Guds Død, det er jo en fin Cavalleer. Ja det faaer ikke hjælp. (Til Alfred, med hatten i Haanden.) Med Forlov, Herre! med hvem vil De tale?

Alfred.

Jeg? Med Jægermesteren.

Gartneren.

Han kan De ikke faae i Tale før imorgen.

Alfred.

Ja, det veed jeg; men saa kan jeg maaskee henvende mig til Fruen.

Gartneren.

Hun modtager heller ikke Nogen idag.

Alfred.

Ikke? Kan jeg da ikke træffe Frøkenen?

Gartneren.

Men hun har udtrykkelig sagt, at hun ikke ønsker at træffes af Dem.

Alfred.

Har Frøenen? Frøken Emilie?

Gartneren.

Oh nei! Frøken Therese, Jægermesterens Søster.

Alfred.

Maa! Men saa meld mig hos den unge Frøken. Siig, at en Bekjendt fra Kjøbenhavn udbeder sig den Ære at tale to Ord med hende.

Gartneren.

Men hun er idag lige saa lidt som Fruen at faae i Tale.

Alfred (affedes).

Fordømt!

Gartneren.

Og jeg maa i al Høflighed underrette Herren om, at De nu maa gaae Deres Vej.

Alfred.

Jeg havde nok Lykt at besee Anlæggene i Haven. Det kan jo nok tillades mig.

Gartneren.

Ja, naar De ikke tager det ilde op, saa maa jeg lige nu følge Dem ud af Haven.

Alfred.

Na, Snak! En halv Times Tid kan jeg nok blive her. Jeg er træt og vilde gjerne hvile mig ud paa en Bænk. (Sætter sig paa en af Stolene.)

Gartneren (affbes).

Nu gjør han sig krakilst. (Svit.) Ikke en halv Minut. Og jeg maa i al Høflighed sige Dem, at hvis De ikke vil gaae med det Gode, saa er jeg nødt til at bruge Magt.

Alfred (springer op).

Er det en Maneer! Troer De, at Jægermesteren, der er en liberal Mand, vil billige, at De viser en fremmed Reifende ud?

Gartneren.

Jeg har min bestemte Ordre. Herren maa undskyldes. Men De har allerede været her altfor længe. Nu maa De gaae. (Vinker ud. To Bønderkarle komme ind.) Tag denne Herre ganske lempelig hver under sin Arm og før ham ud gjennem Haveporten.

Alfred

(da Karlene nærme sig).

Har jeg seet Mage! Behøver jeg at taale det! — Afveien, I Tølpere!

Tiende Scene.

De Forrige. - Kammerjunkerens.

Kammerjunkerens (fra venstre Side).

Nu har jeg sendt Brevet til Inspecteuren. Han kan godt komme.

Gartneren (til Alfred).

Er det ikke bedre, at Herren i al Mindelighed lader sig føre ud?

Alfred

(til Karlene, der begynde at tage fat paa ham).

Rør mig ikke, siger jeg. Skal jeg gaae, saa kan jeg gaae alene.

Kammerjunkerens.

Men hvad foregaaer her?

Alfred.

Seer jeg ret? Det er jo vor Kammerjunker. Edvard, kom du mig tilhjælp!

Kammerjunkerens.

Hvad er der da iveien?

Alfred.

Ikke Andet, end at denne gode Mand og hans Drabanter ville jage mig paa Porten.

Kammerjunkerens.

Men Mortensen, hvad skal det betyde?

Gartneren.

Jeg har Ordre dertil, Hr. Kammerjunker!

Kammerjunkerens.

Af hvem?

Gartneren.

Af Fruen.

Kammerjunkerens.

Det maa være en Feiltagelse. Naar pleie vi at formene velklædte Folk Afgang til Haven? (Til Alfred.) Men hvad kan vi takke for den Ære, at vi see dig her?

Alfred.

Jo, det skal jeg sige dig —, deels har jeg et Ærinde hos Tægermesteren. Jeg vilde søge Underretning angaaende hans berømte Planteskole for Naaletræer —

Kammerjunkerens.

Interesserer du dig for deslige Sager?

Alfred.

Det er paa min Onkels Begne. — Og deels ønskede jeg at see Haven, der jo er vidt og bredt bekjendt for sin Skjønhed.

Kammerjunkerens (affbes).

Men jeg faaer et lykkeligt Indfald! Det er altid uvist, om Inspecteuren kommer. Maaskee Alfred — (høit.) Hvor skal du spise til Middag idag?

Alfred.

Det har jeg endnu ikke tænkt paa. Jeg er taget ind i Kroen dernede.

Kammerjunkerens.

Hvis du har Lyst at spise her, og det fortræffeligt, saa skal jeg skaffe dig en Invitation.

Alfred (affibes).

Men det er jo et mageløst Held! (Svit.) Spise her? Men troer du, at jeg som ganske fremmed —

Kammerjunkerens.

Overlad det til mig! Naar jeg indfører dig, kan du stole paa, at du er vel seet. Sagen har ellers en egen Bewandtnis. Vi skulde være fjorten Herrer, men En har bedet sig undskyldt. Vi blev altsaa nu Tretten tilbords. Du kan vel begribe, at jeg er hævet over Fordomme. Men alle Andre er det ikke, og det skal man tage Hensyn til.

Alfred (ivrig).

Det er fuldkommen sandt. Enten det nu er en Fordom eller ikke, saa er det Noget, der virker paa Phantasien, og kan have de allerulykkeligste Følger.

Kammerjunkerens.

Er det ikke sandt? Det er just mine Ord. — Ja, saa bliver det derved. (Til Gartneren, der under det Foregaaende er traadt noget tilbage.) Hør, Mortensen, den Herre bliver naturligviis her. Han har betroet mig sit Grinde hos min Onkel, — en meget vigtig Sag; og jeg skal nu forestille ham. De kan derfor gjerne gaae med Folkene.

Gartnerens.

Ja, naar Hr. Kammerjunkerens vil svare for det, saa har jeg Intet at sige. (Gaaer med Karlens.)

Kammerjunkereren (til Alfred).

Det var dog ikke afveien, om vi gif lidt diplomatisk tilværks. Det kunde være ret klogt, og desuden — det er jeg nu oplagt til; du veed maaffee, jeg vil gaae den diplomatiske Carriere.

Alfred.

Savist, — det er jo bekjendt — men hvad er da din Mening?

Kammerjunkereren.

Vi maae gjøre os lidt kostbare. Er der Ingen her i Nærheden du kjender?

Alfred.

Jo, en halv Miil herfra, Neermanns paa Høistrup — men just ikke meget.

Kammerjunkereren.

Det behøves heller ikke. Du kjender dem vel nok til at vi kan sige, det var egentlig din Agt at tilbringe din Middag dér.

Alfred.

Ja, gjør som du vil. (Affbes.) Edvard er jo en prægtig Fyr, og min Ven. Jeg har hidtil miskjendt ham og holdt ham for et Fæ.

Kammerjunkereren.

Tager jeg ikke feil, saa er det min Onkel, der kommer.

Tiende Scene.

Alfred. Kammerjunkerens. — Holm og to Herrer.

Første Herre (til Holm).

Jeg bryder mig Fanden om saadanne Narrestreger. Men see paa ham derhenne! (Peger paa den anden Herre.) Lige fra Det, han fik det at vide, har han hængt med Hovedet. See til, du kan forandre det.

Holm.

Ja, hvordan?

Første Herre.

Lad din Kone komme med og præsidere ved Bordet som Værtinde. Det gaaer meget godt an ved et Herreselskab.

Holm.

Det gjør jeg, sandt at sige, grumme nødig. Saa kan man ikke rigtig slaae Gjækken løs.

Første Herre.

Na jo, det kan man nok, men fiint!

(Gaaer hen til Kammerjunkerens, der forestiller Alfred for ham.)

Holm (til den anden Herre).

Nu, hvad mener De, kjære Ven?

Anden Herre.

Som jeg alt har sagt Dem: det er mig en

ganste ligegyldig Sag. Men vor gode Ven, der kom ud med os, (peger paa første Herre) ham er det ikke ligegyldigt.

Holm.

Troer De?

Anden Herre.

Han hvistede før til mig, at det smagte ham ikke. Det maatte en god Vært — og det er De, kjære Ven — see til at undgaae. For hans Skyld var det nok værdt at indrette det anderledes.

(Gaaer hen til den anden Gruppe og hilser paa Alfred.)

Holm (affbes).

Jeg tænkte det nok. Igrunden er den Ene som den Anden, Alle ere de ilde stemte over den taasjede Historie. (Til Kammerjunkerens, der nu nærmer sig.) Naa, Edvard, du har jo skrevet til Inspecteur Fritz, fortalte de mig derinde. Var det for at faae ham med ved Bordet?

Kammerjunkerens.

Ja, — men jeg har ellers nu en meget bedre Maade at arrangere denne Sag til Alles Tilfredshed. Den unge Herre, der staaer derhenne, er en intim Ven af mig. Jeg traf ham tilfældigviis her i Haven, hvis fortræffelige Anlæg han havde hørt omtale. Han skulde nu egentlig tilbringe Middagen paa Høistrup, men jeg fik ham overtalt til at tage tiltakke hos os. Onkel maa nu selv invitere ham.

Holm.

Et vildfremmed Menneſke! Jeg veed jo ikke, om han paſſer i vor Kreds.

Kammerjunkereren.

Paa mit Ord, vi kan gjøre det uden mindſte Riſico. Han er en udmærket juridisk Candidat, og kommer i Kjøbenhavn i de bedſte Selſkaber. Dnkel kan være vis paa, at jeg ellers ikke vilde introducere ham.

Holm.

Hvad er hans Navn?

Kammerjunkereren.

Alfred Thomsen.

Holm.

Thomsen? Er han i Familie med Martin Thomsen, der eier Hæſſelagergaard?

Kammerjunkereren.

Det er hans Dnkel.

Holm.

Ja, ſaa kan jeg godt invitere ham.

Kammerjunkereren

(gaaer hen til Alfred og fører ham frem).

Tør jeg foreſtille Dnkel min ſpecielle Ven, Hr. Thomsen?

Holm (med et Haandtryk).

Vær mig velkommen!

Alfred.

Jeg maa meget bede Dem undskyld, at jeg som Fremmed har tilladt mig at betræde Deres Grund.

Solm.

De er mig ikke saa ganske fremmed. Deres Onkel har jeg i forrige Tider havt meget at gjøre med. — Men, hvad jeg vilde sige, jeg seer til Middag nogle gode Venner hos mig. Har De ikke Lyst at være med af Partiet?

Alfred.

Min Ven, Kammerjunkerens, har allerede talt til mig derom. Hvis det kun ikke generer Dem —

Solm.

Ingenlunde. De kommer oprigtig talt som kaldet — ja, Edvard har vel meddeelt Dem, hvori det stikker. Kom, kjære Ven, og De, mine Herrer — (til de andre to Herrer) lader os nu gaae ind. Den truende Sky er trukken bort fra vor Middagshimmel. Vi kan nu gaae tilbords uden Frygt og Bæven. De, Hr. Thomsen, skal sidde hos mig. De er jo vor frelsende Engel fra alle de Ulykker, der kunde ramme os.

(Tager ham under Armen; Alle gaae ind.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Paa Bordet udenfor Verandaen et elegant Kaffeservice, og paa nogle mindre Borde henstillede Kopper, der tilligemed Stole hist og her viser, at Gæsterne have opholdt sig dér. Adskillige Tjenere komme ud fra Huset, rydde op og bære under det følgende Kaffetolet ind. — Siden Fru Holm, Therese og Emilie.

Første Tjener.

Vil du alt det med, der stod paa Buffetten?

Anden Tjener.

Jo. Men hør, kan du ikke sætte et Stykke Brandsekage tilside for mig?

Første Tjener.

Det skal jeg nok, naar der kun Ingen kommer med det Samme.

Anden Tjener.

Hvem skulde komme? Strax efterat Kaffen var drukken, tog de Alle hjem. For jeg skal sige dig,

det var kun et Middags-Selskab; saa har de min Sjæl ikke Lov til at blive tilaften.

Første Tjener.

Der kommer Fruen og Frøken Therese.

Anden Tjener.

Au! Saa god Nat, min Krandsfæge!

(Tjenerne gaar. Fru Holm, Therese og Emilie kommer.)

Fruen.

Men er det paalideligt?

Therese.

Det er baade vist og sandt. Jeg har det fra Gartneren, der har talt med en af Tjenerne.

Fruen.

Hvorledes skulde han, som Ingen af os kjenner, blive inviteret?

Therese.

Jo, Edvard kjenner ham, og det er mig det meest Ubegribelige, at han tog ham i Forsvar, da Mortensen vilde jage ham ud.

Fruen.

Saa har Edvard uden Tvivl faaet ham inviteret for at han kunde træde i Carlsens Sted — (affides, leende) og saa kan jeg forstaae det Hele.

(Emilie kommer.)

Therese.

Har du hørt, Emilie? Den unge, fremmede

Herre, vi har seet her i Haven — hvad er det nu han hedder?

Emilie.

Mener du Alfred Thomsen?

Therese.

Javist. Han var med i Herreselskabet hos os.

Emilie.

Var han? Hvor er han da nu?

Therese.

Ja, nu er' de Alle tagne Hver til Sit. Din Fa'er og Edvard fulgte et Stykke Vej med dem tilhest.

Emilie (affides).

Han er taget bort igjen, og jeg har ikke engang hilst paa ham!

Therese.

Der kommer min Sandten Edvard. Nu skal vi spørge ham. Pas paa, der har været Klammeri ved Bordet.

Fruen.

Troer du?

Therese.

Ja, naar det Menneske har været med, kan man ikke vente sig Andet.

Anden Scene.

De Forrige. — Kammerjunkerens.

Fruen.

Er I allerede vendte tilbage?

Kammerjunkerens.

Hvad de Andre er, veed jeg ikke. Jeg fulgte ikke med dem.

Fruen.

Hvor kom det?

Kammerjunkerens.

Fordi jeg vidste forud, at de som forstyrrede Mennesker vilde ride gennem Tjørn og Krat, og jeg kan ikke sige, jeg havde Lyst til at forbærve min gode Uniformskjole.

Therese.

Deri gjorde du ganske ret. — Men nu maa du fortælle os, hvordan det gik ved Bordet.

Kammerjunkerens.

Meget godt. Der var Intet iveien.

Therese.

Men den fremmede unge Herre var jo med ved Bordet.

Kammerjunkerens.

Ja, hvad saa?

Therese.

Det er jo et farligt Menneske, det var jo ham,

der paa et Bal i Vinter bankede Geheimraad
Lilies Søn.

Kammerjunkereren.

Na javist, den Historie har jeg nok hørt. Den
Lilie er en impertinent Karl, der har godt af at han
engang bliver revset. Ogsaa mod mig har han viist
sig hoven, og jeg har naturligviis feiet ham artig af.

Therese.

Opførte han sig da godt ved Bordet?

Kammerjunkereren.

Hvor kan Tante tvivle? Det er en dannet ung
Mand, der er vant til den bedste Omgang. Jeg
veed meget Saa, der fører sig saa elegant som han,
og, blandt Andet, hvis Klæder sidde saa godt. Flere
af Gæsterne kjendte ham personlig, og Onkel viste
ham megen Opmærksomhed, — ja, det kan jo nok være,
tildeels fordi jeg havde introduceret ham.

Fruen (til Therese).

Saa er han vel ikke saa slem som vi have troet.

Therese.

Da er jeg dog glad ved, at vi nu er sluppen
fri for ham.

Fruen.

Nu, Børn, jeg tænker da, at vi kan uden Frygt
og Fare begive os ind igjen.

(Sun og Therese gaae tilvenstre.)

Emilie.

Det var smukt af dig, Edvard, at du tog den fremmede Herre i Forsvar. Jeg kunde nok vide, at Tante gjorde ham Uret. (Rækker ham Haanden.) Det skal du ret have Tak for.

Kammerjunkerens

(vil, da hun rækker ham Haanden, galant trykke et Kys paa den; hun trækker den tilbage).

Ja, kjære Emilie, bliv ikke vred, at jeg gjør dig opmærksom paa en Ting. Naar en Cavalleer vil kysse dig paa Haanden, saa maa det være dig en Regel, at du tillader det. Det gaaer ikke an at trække Haanden tilbage.

Emilie.

Men jeg kan ikke godt lide det.

Kammerjunkerens.

Alligevel. Det hører til god Tone, og den maa man ikke overtræde. Du kan troe mig, at det er Noget, jeg nøie har studeert. — Forresten behøver du ikke at talke mig paa Alfred Thomsens Begne. Det var for mig en Vressag. Han er en honnet Mand, og skal behandles derefter. Men undskyld nu, at jeg forlader dig. Jeg maa ind og see, om Tjenerne ikke gjør Dumheder. Jeg har paa min Værelse havt Plage nok med dem. Ved du, hvad de har spillet mig for et Puds? Jeg havde udtrykkeligt

givet Ordre til, at Champagnen skulde sættes i Sis og serveres efter Skildepadden. Saa sætter de mig Madeiren i Sis! Er det ikke horribelt?

(Gaaer ind i Huset.)

Emilie (ene).

Hvor kan det være, at Hr. Thomsen — Alfred Thomsen, ja, det er et yndigt Navn! Og Tante har vidst hele Tiden, at han hed saaledes, og har ikke sagt mig det; er det ikke ærgerligt? — Men hvor kan det være, at han er taget bort, uden at hilse paa en Eneeste af os? Na, han har vist for længe siden glemt mig. Men han var dog saa venlig den Aften paa Ballet og . . . og — ja, jeg veed ikke, hvoraf det kom, men mit Hjerte bankede hver Gang han tog mig i Haanden under Dansen. Og naar han saae paa mig — jeg havde aldrig troet, at Nogen kunde see saadanne paa mig som han.

Tredie Scene.

Emilie. — Alfred.

Alfred (ved Indtrædelsen).

Det var en Lykke, at jeg slap fra dem, dengang Inspecturens Hest styrtede. Men nu — (saaer Die paa Emilie) o, min Gud! seer jeg ret!

Emilie (affedes).

Det er ham — ja, det er bestemt ham!

Alfred

(nærmer sig hurtig).

Har jeg virkelig den Lykke at see Frøkenen igjen?

Emilie.

Det forundrer mig, at De, ligesom De saae mig, kunde gjenkjende mig.

Alfred.

O, min Frøken, troer De, at Den, der eengang har seet Dem, formaaer at glemme Dem? Eige fra hiin lykkelige Aften har Deres Billede staaet for mig, og det har været mit inderligste Ønske, engang igjen at mødes med Dem. Men tør jeg smigre mig med, at De har bevaret mig i Deres Erindring? at De engang imellem har tænkt paa mig?

Emilie.

Det har jeg — det har jeg isandhed. De var jo min Forsvarer, da jeg blev tiltalt saa stygt, og det var jo i grunden for min Skyld, at De blev udsat for Alles Mistkjendelse og Uvillie. O, jeg var saa elendig derover! Men hvad kunde jeg gjøre!

Alfred.

Saa maa jeg være glad ved, at jeg dengang blev mistkjendt. Det har forskaffet mig en Plads i Deres Erindring, som jeg maaskee ellers ikke turde gjøre Regning paa.

Emilie (undseelig).

Det meente jeg just ikke . . .

Alfred.

Tænk Dem, hvor uheldig jeg var den Aften paa Ballet. Jeg vidste ikke Andet om Dem, end at Deres Navn var Frøken Emilie Holm. Af hvem De var en Datter, hvor De havde hjemme, var jeg aldeles uvidende om. Paa Ballet faldt det mig ikke ind at spørge derom. Jeg havde kun een Tanke, at see paa Dem. Og i de følgende Dage vilde Ingen af den Kreds have at gjøre med mig; man skuede mig som jeg kunde være en Paria. Og da jeg endelig fik at vide, hvor jeg skulde søge Dem, saa blev min Onkel saa syg, at jeg ikke nænnede at forlade ham. Ellers, kan De troe, havde jeg for længe siden indfundet mig her. — Jeg veed, kjæreste Frøken, at jeg ikke har den ringeste Grund til allerede nu at vente mig Deres Godhed og Belvillie. Men Nøden tvinger mig — jeg er angst for, at det næste Dieblif kan berøve mig et Klenodie, der aldrig vil erstattes mig; De kan troe mig, aldrig! Siig mig derfor, og vredes ikke over min Driftighed, er der Haab for mig, at De engang kan føle lidt Mere for mig end almindeligt?

Emilie (forvirket).

Hr. Thomsen —

Alfred.

O, bliv blot ikke vred paa mig! Ja, det er

skammeligt, at jeg ved vort første Gjenstyn gjør Dem dette Spørgsmaal. Men jeg kan ikke vide, naar det igjen forundes mig at komme herud. Hvis det derfor ikke er Dem for meget imod, saa lad mig skimte, om det saa kun var Tusindedelen af et Haab. O, svar mig!

Emilie.

Hvor kan jeg . . . jeg veed virkelig ikke hvad jeg skal svare — (affbes.) Der er Moder!

Alfred

(der har fulgt hendes Bevægelse).

Ja, der nærmer sig Nogen — en Dame. Er det maaskee Deres Fru Moder —

Emilie.

Ja, det er min Moder — og nu maa De undskyld mig — jeg maa ind.

Alfred.

De er jo ikke vred paa mig?

Emilie.

Nei, jeg er ikke vred — jeg er virkelig ikke vred — men undskyld nu —

(gaaer, tilvenstre.)

Alfred.

Hun er ikke vred! efter Alt hvad jeg vovede at sige! Det er allerede Meget vundet.

Fjerde Scene.

Alfred. -- Fruen (fra Baggrunden).

Fruen.

Er det ikke Hr. Thomsen, den Herre, som vi kunne takke for, at vi blev bragt ud af en slem Forlegenhed idag —?

Alfred.

Den var for mig en Lykke, da den satte mig i Forbindelse med en Familie, hvis Bekjendtskab jeg længe har ønsket mig.

Fruen (affedes).

Det er jo en fin, ung Mand. (Søtt.) Agter De at opholde Dem en længere Tid her i Egnen?

Alfred.

Nei, desværre. Allerede imorgen tidlig kalder min Pligt mig tilbage til Kjøbenhavn. Hr. Bægermesteren har havt den Godhed at tilbyde mig Ophold her paa Gaarden indtil den Tid. Men jeg veed ikke, hvistærende Frue, om det er Dem saa ganske med.

Fruen.

Hvor kan De tvivle?

Alfred.

Jeg frygter for, jeg er kun slet anskreven hos Dem.

Fruen.

Det har De ingen Grund til.

Alfred.

Da har dog Fruens Svigerinde vist ikke givet Dem den bedste Forestilling om mig.

Fruen.

Ja, det maa jeg tilstaae, Therese er meget vred paa Dem, og De veed vel selv, hvorfor.

Alfred.

Ja, jeg veed det, og Alt hvad hun har fortalt Dem, er udentviol Sandhed. Men een Omstændighed sprang hun over. Hun har vist ikke berørt, at hele den ærgerlige Strid opstod ved, at den unge Lillie fornærmede Deres Datter.

Fruen.

Saa?

Alfred.

Da hun ikke vilde dansse med ham, fordi der blev talt om, at han havde druffet vel meget, saa sagde han i en spydig Tone: Frøkenen er dog vist knap et Aar over Deres Confirmation, og De har allerede Damenykker.

Fruen.

Har han sagt det? Det var jo en Uartighed.

Alfred.

Ja, skulde jeg taale det? Jeg satte ham drøit i Kette, og da han nu ogsaa fornærmede mig og endog stødte mig for Brystet med plumpe Ord,

saar — ja, Resten kjender Fruen. Det var Mere end jeg behøvede at taale.

Fruen.

Jeg kan ikke benægte det. Men for Deres egen Skyld vilde jeg dog ønske, at De ikke havde ladet Dem henrive saa meget. Ens Modstander kan fortjene en Tugtelse; men man lider selv, idet man tugter ham. — Ja, tilgiv mig. Jeg har ingen Ret til at give Dem gode Raad.

Alfred.

O, min Frue! jeg sætter stor Priis paa Deres moderlige Raad og Raamindelser. De gjør mig en Gæde ved at ansee mig værdig dertil.

Fruen.

De trænger vist ikke til mine Raamindelser. — Men tør jeg nu spørge Dem, har De allerede seet Dem om i Haven her?

Alfred.

Kun i det nærmeste Partie.

Fruen.

Ja, jeg maa nu forlade Dem. Men Holm kommer vist snart. Han viser Dem nok alle Stedets Mærkværdigheder, hvis der ellers er nogen.

(Gaar.)

Alfred (ene).

Dette Sted har i det Mindste een Mærkværdighed, og for den svinder alle de andre. — Men

hvad skal jeg nu gribe til? Emilie — ja, det er mit Haab, et Haab, jeg ikke kan slippe, at hun har Godhed for mig. Men Forældrene? Hvor tør jeg allerede idag vove at tale til dem om mine Følelser for hende? Kunde jeg blot blive to Dage til! (Vender sig om.) Der kommer Edvard. Han er min Ven og en brav Fyr. Hvis jeg fik ham til at tale min Sag hos Jægermesteren og Fruen? Jeg skal dog prøve det.

Femte Scene.

Alfred. — Kammerjunkereren.

Alfred.

Hør, Edvard, du har idag viist dig som min sande Ven ved at indføre mig i denne fortræffelige Familie. Jeg skylder dig den største Taknemmelighed.

Kammerjunkereren.

Tael aldrig om den Ting! En ung Mand, som jeg har Agtelse og Venstabs for, kunde jeg med god Samvittighed introducere. Min Onkel har ogsaa takket mig for, at jeg traf et saa godt Valg.

Alfred.

Har han? Troer du, det er lykkes mig at vinde hans Godhed?

Kammerjunkereren.

Derom er jeg overbeviist; jeg kjender min Onkel.

Alfred.

Det er mig inderlig kjært. — Men hør, nu kunde du igjen bevise mig en stor Tjeneste, en, jeg vil være dig erkjendtlig for hele mit Liv.

Kammerjunkerens.

Tael kun frit? Du kan være overbevist om, at jeg skal anvende al min Indflydelse, og den er, oprigtig talt, just ikke saa ringe.

Alfred.

Du veed maaskee, at jeg paa det sidste Bal i Vinter —

Kammerjunkerens.

Havde en lille Affaire. Den kjender jeg.

Alfred.

Nu da, paa samme Bal forelskede jeg mig heftig i en ung, elskværdig Dame, jeg dansede med, det yndigste, lifligste Bæsen, jeg endnu har seet. Chariterne hvilede paa hendes Læber, Gratien i alle hendes Bevægelser.

Kammerjunkerens.

Ei, du bliver jo ganske poetisk!

Alfred.

Det er intet Under. Hvad er Poesie Andet end Forelskelse i en Gjenstand, Begeistring over den, og Henrykkelse ved at fordybe sig i den?

Kammerjunkerens.

Nu, lad mig saa høre videre.

Alfred.

Denne unge Dame havde jeg aldrig seet før, heller ikke hendes Familie kjendte jeg, og nu i dette Dieblif er mit Bekjendtskab til dem saa flygtigt, at jeg ikke tør vove at anholde om hendes Haand. Og alligevel er den Tanke mig utaalelig, at jeg ikke engang skulde gjøre et Forsøg. Men her kunde nu din Anbefaling, din Indskyldelse være mig til stor Gavn. Du kjender mig, du kan være min veltalende Advokat.

Kammerjunkereren.

Paa mig skal det ikke komme an. At du ikke er bekjendt i Familien, siger Intet. Med min Recommendation vil du let erholde Udgang i enhver Familie; herpaa har du allerede idag seet en Prøve.

Alfred.

Det er just det, jeg stoler paa: din store Anseelse her i Huset. Jægermesteren og hans Frue kjende mig saa lidt. Men hvis du vilde tale til mit Bedste —

Kammerjunkereren.

Jægermesteren? Men om hvem er Talen? Hvem er den unge Dame?

Alfred.

Frøken Emilie. Har jeg ikke sagt det?

Kammerjunkereren.

Emilie? Men hvor kan du tænke paa hende?

Du, som Ingen kjender her, Ingen har seet for sine
Dine lige til idag — ?

Alfred.

Savist, men derfor skal du —

Kammerjunkerens.

Na, jeg troer paa min Ære, du er ikke ret klog!

Alfred.

Men du var jo selv af den Mening, at din
Indflydelse, og det netop her —

Kammerjunkerens.

Ja, naar jeg vilde være saa gal at anvende den.

Alfred.

Men i dette Dieblif har du jo lovet mig —

Kammerjunkerens.

Vidste jeg, hvem du sigtede til? Hvor kan du
tænke paa en Pige som Emilie, en Datter af en
saa anseet Mand som min Onkel?

Alfred (stødt).

Jo, det bilder jeg mig dog ind. Hendes Faders
Stilling er da ikke saa høi, at jeg nok kan løfte
mine Dine op til ham.

Kammerjunkerens.

Men den Tanke maa du eengang for alle op=
give. Emilie og jeg ere saa godt som opdragne
sammen, og jeg kunde gjerne sige, at vi ere saa godt
som bestemte for hinanden. Hendes Forældre ville
ganste sikkert ikke nægte mig hendes Haand, og hun

selv har uidentivl Forstand nok til at indsee at en Forbindelse med mig kan sikke hende en ærefuld Fremtid.

Alfred (affbes).

Ja, dér har jeg henvendt mig til den Kette! Er det da ikke et Uheld!

Kammerjunkereren.

Det bedste Raad, jeg kan give dig, er at forlade en Familie, hos hvem du med dine Hensigter ikke kan være velkommen. Du skulde tage bort strax; jeg skal nok undskyldte dig.

Alfred.

Ja, Tak! Men jeg vil nok benytte mig af Hr. Holms Indbydelse og blive her til imorgen.

Kammerjunkereren.

Men saa betænk du ikke, at et Ord af mig, af min Mund kan bevirke, at Alle vende dig Ryggen.

Alfred.

Det vil jeg dog først see.

Kammerjunkereren.

Ja, du vil see! du vil see! Du vil snart faae at see, hvad min Autoritet i dette Huus betyder. Der er nu aaben Krig imellem os. Krydser du mine Planer, saa skaaner jeg dig paa min Værelse ikke.

(Gaaer.)

Alfred.

Det er jo som om Alt har sammensvoret sig imod mig! Han og Emilie bestemte for hinanden! Nei, det vil jeg dog ikke haabe! Han udtrykte sig ogsaa med Forsigtighed, med Forbehold. Hvis det var Tilfældet, eller hvis han havde en grundet Udsigt dertil, saa havde den Pralhans, den Mar omtalt det ganske anderledes. Og desuden, en Pige som Emilie kan ikke have Noget tilovers for saadan en Mælkebrødsjunker. Men — de er' opdragne sammen; hvor Meget overseer man da ikke! Alligevel, det er ikke tænkeligt! — Ja, nu er det mere end før nødvendigt for mig at gjøre et Forsøg hos Forældrene. Edvard vil jo lægge alle Karer ud for at komme mig i Forkjøbet. (Sdet han vender sig om.) Der har jeg hele Familien! Maaaskee han allerede har talt med dem, og jeg kan da vente, paa en høflig Maade at vises Døren.

Sjette Scene.

Alfred. — Holm, Fruen, Emilie og Therese komme.

Holm.

Der er jo vor Flygtning. Hvor blev De af?

Alfred.

Hesten gjorde høire om og løb afsted med mig. Den blev sty, dengang Inspecteuren blev kastet af.

Solm.

Det var som Pokkeren! En saa udmærket Rytter som De er! Du skulde see, Mathilde, hvorledes Hr. Thomsen, trods Nogen af os Andre, satte over Grøfter og Gjerder. Jeg har beundret Dem, Hr. Thomsen! De er af mine Folk.

Emilte (affides).

Hvor det er velsignet, at Fader synes saa godt om ham!

Solm.

Men hvor er Edvard? Har De seet Noget til ham?

Alfred.

Underveis saae jeg ham ikke.

Solm.

Ja, han pleier altid at komme bagefter.

Therese.

Han har slet ikke fulgt med dem; han blev her, og det gjorde han meget ret i. Han vilde ikke forværre sine gode Klæder. Han er ikke som visse Folk, der løbe buus paa og uden at agte hvem de har at gjøre med, naar de blot kan faae deres Krig frem.

Solm (leer).

Skal det være en Skofse til mig?

Therese.

Na nei, jeg veed nok hvem jeg sigter til.

Holm (til Alfred).

Men vil De see, hvad jeg har til Dem!

Alfred.

Et Brev? Ja, jeg lod Folkene i Kroen vide, at jeg tog Beien hertil. Det Brev er vist fra min Onkel. (Bryder det.) Det er fra hans gamle Kammer-tjener. Men det er affendt igaar Aftes, og jeg faaer det først nu!

Holm.

Det blev bragt mig ved et Bud fra Holm paa Havregaaard, hos hvem det var afleveret ved en Forverling af Navnene, og hos ham har man vel troet, at det ikke hastede saa meget.

Alfred

(der imidlertid har gennemløbet Brevet; nedstemt).

Ja, det anede mig nok. Brevet paalægger mig, øieblikkelig at tage tilbage til min Onkel. Han er vist bleven syg igjen. Saa maa jeg strax til Kjøbenhavn.

Holm.

Det gjør mig virkelig ondt, at vi saa snart skal miste Dem. De troer ikke, at De kan vente til imorgen tidlig?

Alfred.

Åk nei, jeg bebreider mig nu, at jeg forlod ham. Men en Magt, der var stærkere end jeg selv, drev mig afsted. Jeg maa hjem, saa meget mere som Brevet er forsinket.

Holm.

Jeg tør ikke overtale Dem. Men saa kan De kjøre ned til Kroen med mig. Jeg har et Grinde dernede. Der skal strax være forspændt.

(Gaaer.)

Alfred (affbes).

Nu maa jeg bort! og maa overlade Edvard Pladsen! Han vil jo strax benytte sig deraf. Er det ikke til at fortvivle over!

Emilie (affbes).

Han forlader os allerede! Hvor det gjør mig ondt!

Alfred.

Der er viist mig saa stor Gjæstfrihed, saa megen Venlighed i Deres Huus, Frue, at det er med virkelig Smerte jeg skilles fra dem.

Fruen.

Saa vel Holm som jeg havde gjerne seet, De var blevet her længere. Men jeg kan godt indsee, det lader sig ikke gjøre.

Therese (trækker Fruen tilside; affides).

Lad ham reise! Lad ham reise! Det er bedst for os Allesammen.

Alfred (affides til Emilie).

Jeg er saa ulukkelig, at jeg allerede nu maa nægte mig Synet af Dem. Men tænk paa, hvad jeg har spurgt Dem om, og — hvis jeg tør vove denne Bøn — bestem Dem ikke til Noget før jeg kommer igjen. De vil snart erfare, hvorfor.

Syvende Scene.

Alfred. Fruen. Emilie. Therese. — Kammerjunkereren.

Kammerjunkereren

(træder mellem Alfred og Emilie og seer paa dem begge).

Forskyrret jeg? — Onkel bad mig sige, at han og Vognen vente. Du maa skynde dig.

Alfred.

Saa siger jeg Farvel til Dem Alle! og inderlig Tak for al Deres Godhed imod mig. (Gaaer.)

Therese.

Gud ske Lov, at han gik! Nu kan man dog trække Beiret frit igjen.

Fruen.

Jeg maa lee over din Angst. Det er jo et valfert, ungt Menneſte.

Therese.

Da holdt jeg mig dog i en god Afstand fra ham. Naar han kunde forgribe sig paa en Søn af Geheimraad Lilie, saa er der Ingen sikker for ham.

Fruen.

Na, det har vel ingen Fare!

Kammerjunken.

Ja, i een Ting maa jeg dog give Tante Therese Ret. Naar man kan forløbe sig saa grovt som han den Aften paa Ballet, saa er det altid et Tegn paa Naahed, paa Mangel af god Opdragelse.

Emilie (affdes).

Begynder Edvard nu ogsaa!

Fruen.

Jeg kjender ham saa lidt. Men her, har du jo selv sagt, opførte han sig smukt. Jeg veed heller ikke Nogen, Holm saa hurtig har fattet Godhed for som for ham.

Kammerjunken.

Ja, han kan gjøre sig behagelig, det veed jeg nok. Ved Bordet var han lystig, endogsaa altfor lystig. Men jeg troer dog, man skal lade det beroe ved dette Besøg. Han er ikke af de Folk, der passer ind i vor Kreds. Kommer han igjen, saa lade vi os nægte hjemme.

Therese.

Det er just min Mening. Edvard har ganske Ret.

Emilie (til Kammerjunkereren).

Men det var jo dig, der tog ham saa varmt i Forsvar, og meest for den Aften paa Ballet.

Kammerjunkereren.

Kjære Emilie, du husker feil. Jeg yttrede, at den unge Lillie fortjente en Tilretteviisning, men jeg var langt fra at billige Alfred Thomsens aldeles forkastelige Opførsel.

Emilie (fortrydelig).

Jo, du gjorde; det hørte baade Moder og Tante.

Fruen (affbes).

Det er nok ikke værdt, vi komme for dybt i Texten. (Sitt.) Ja, Børn, nu er vi jo frie for ham; saa er det til ingen Nytte at strides om den Ting. Gaaer du med mig, Emilie? (Gaaer.)

Emilie (til Kammerjunkereren).

Jeg er ret vred paa dig.

(Følger efter Moderen.)

Kammerjunkereren

(da Therese ogsaa vil gaae).

Vent et Dieblif! — Jeg har en meget besynderlig Nyhed at meddele. Veed Tante, hvad den Mossis Thomsen egentlig vilde her paa Gaarden?

Therese.

Var det ikke Planteskolen, han vilde see?

Kammerjunkereren.

Ja, saaledes heb det sig. Men jeg var altfor snu til at lade mig narre af den Snak. Jeg gjennemskuede ham, og kom endelig efter, at han kun var tagen hertil for at frie til Emilie.

Therese.

Oh, du forbarmende Gud! Det er vel aldrig muligt?

Kammerjunkereren.

Det er ganske vist. Hvad der bragte mig paa Sporet var hans Bekjendtskab til Emilie paa Ballet, hvor han jo gjorde sig vigtig og agerede hendes Ridder. Jeg gjorde ham nu nogle smaa, uskyldige Spørgsmaal, der bragte ham i Knibe. Han tilstod Alt, og forlangte endog min Understøttelse.

Therese.

Nei, Eddard, for Himlens Skyld, lad det ikke skee. Jeg faaer intet roligt Dieblif, naar han er her i Huset.

Kammerjunkereren.

Det skal heller ikke skee, paa mit Ord. Jeg fortalte ham ganske tørt, at han kom for silde, at den Dame havde jeg bestemt for mig selv, og gif bort og lod ham staae. — See nu, at der kom Brev til

ham, og at han blev nødt til at forlade os, er en heldig Omstændighed. Men den maa benyttes, og som god Diplomat har jeg allerede lagt min Plan. Emilie aner naturligviis ikke det Mindste om hans Intention; for hende maa den forties. Derimod maa Tante nu for Alvor virke til mit Bedste baade hos hende og hendes Moder.

Therese.

Ja, det kan du stole paa.

Kammerjunkereren.

Saa vil jeg komme efter og endnu idag formelig anholde om hendes Haand hos min Onkel. Den Nyhed, jeg har at bringe ham, vil gjøre et godt Indtryk; og jeg vil da see, om man virkelig skulde give mig et Afslag.

Therese.

Det er der Ingen, der tænker paa. Men det var dog godt, om du kunde vise dig lidt — hvad er det, du kalder det? — lidt diplomatisk mod hende.

Kammerjunkereren.

Tante mener?

Therese.

Kunde du ikke idag skaffe os lidt syltet Ingefær?

Kammerjunkereren.

Det maa jeg opsætte til en anden Gang. Lad

det nu blive ved den Aftale. Det var jo ikke saa ganske umuligt, at vor Lykkeridder kan indfinde sig her igjen om et Par Dage, saa det er bedst, at Alting er afgjort forinden. Jeg kan da med en Reverents forestille ham min Forlovede, og med en fin Bending vise ham Vinterveien. Hahaha! Og paa min Ære, det skal jeg! (Gaaer.)

Therese.

Har jeg nu ikke sagt, lige fra det jeg saae ham, at det Menneffe, denne . . . denne Alfred Truelsen, at han vilde bringe Strid og Ufred her i Huset! Naar han blot ikke kommer tilbage og vælter sig ind paa Edvard og af Jalousie slaaer Arme og Been itu paa ham. Jeg skal dog bede Mortensen om at holde sig her i Nærheden.

Ottende Scene.

Therese. — Emilie. — Siden Fruen.

Emilie.

Fader er vel ikke kommen tilbage endnu?

Therese.

Nei, vi maae vente lidt. Vil du ham Noget?

Emilie.

Na, jeg vilde blot spurgt ham, om han ikke vidste, naar . . . naar — jeg har glemt, hvad jeg vilde spurgt om.

Therese.

Saa lad os To passiare sammen. Der er Noget, jeg kan fortælle dig, som du vist vil blive fornøiet over.

Emilie.

Hvad er det?

Therese.

Jeg har en Frier til dig.

Emilie.

Til mig? Hvor falder du paa det? En, der har friet idag?

Therese.

Justement idag.

Emilie.

Hvem er det da?

Therese.

En kjøn, ung Mand, som baade din Fader og din Moder synes saa godt om, og som ogsaa du, lille Skjelm, synes godt om.

Emilte (affides).

Skulde Tante mene Alfred? (Sait og med undertrykt Glæde.) Na, du har mig sikkert tilbedste.

Therese.

Nei, saamænd har jeg ikke. Han har jo havt de Tanker allerede en Tid. (Der kommer Fruen ind og bliver staaende i nogen Forstand.) Men idag gjør han

Alvor af det og anholder om din Haand hos dine
Forældre.

Emilie (tilbageholdende).

Saa? Hvem mener du?

Therese.

Din Fætter Edvard.

Emilie.

Edvard! Er det ingen Anden!

Fruen

(der træder frem; til Therese).

Vil han virkelig gjøre Alvor af det idag?
Hvoraf veed du det?

Therese.

Han har selv i dette Dieblit sagt mig det.

Fruen.

Hvad mener du om det, Emilie?

Emilie.

Kjære Moder, jeg har ikke Lyft til allerede nu
at binde mig. Jeg er jo saa ung. Jeg vil helst
vente noget.

Fruen.

Men undertiden venter man og betænker sig
saa længe, at der Ingen melder sig.

Therese.

Og hvem kan du ønske dig bedre end din Fætter
Edvard, der er saadan en fin ung Mand og alle-
rede Kammerjunker. Har du seet hans nye, smukke

Bistfort, hvor han kalder sig Gentilhomme de sa Majestét — nei, de ma chambre . . .

Emilie.

Det bryder jeg mig ikke om. Det er ikke en saa stor Karitet at være Kammerjunker. Og Edvard er slet ikke altid som han skulde være.

Fruen.

Ja, mit Barn, han kan nok have sine egne Sider. Dem har vi Alle og forlange, at man skal bære over med dem. Men Grunden i hans Character er, troer jeg, god. Vi kjende ham Alle som en veltænkende, honnet ung Mand.

Emilie.

Nei, Edvard er slet ikke saa honnet. Det var ikke smukt af ham, at han talte ondt om Hr. Thomsen, som han selv iforveien har kaldt sin intime Ven.

Fruen (affbes).

Blæser Vinden fra den Kant! Jeg tænkte mig det nok. (Svit.) Ja, du behøver jo ikke strax at bestemme dig. Nogen Tid til Betænkning kunne vi nok give dig.

Emilie.

Men det hjælper ikke, at jeg betænkter mig; det veed jeg forud.

Therese.

Jeg troer ogsaa, at Edvard ønsker det afgjort

idag. Du skulde kjønt give efter, lille Emilie. Han vil idag tale med din Fa'er, og din Fa'er, veed du, holder heller ikke af Opsættelse.

Emilie (med Laarer).

Men naar jeg nu ikke vil, ikke har Lyst, er det saa ikke Synd at tale til Fader derom?

Fruen.

Ja, græd blot ikke; der er jo Ingen, der tvinger dig. Tør dine Dine og gaae ind; saa kan vi siden overtænke den Sag nøiere.

Emilie.

Ja, søde Moder! men tael du med Fa'er og siig, — jeg kan ikke — det gjør mig ondt, men jeg kan sandelig ikke. (Gaaer).

Fruen (til Therese).

Gaae du med hende, og tael hende tilrette.

Therese.

Men kom saa ind; jeg har Noget at fortælle dig. (Gaaer.)

Fruen.

Det er besynderligt! Med Gæt har Emilie saa Meget imod Edvard. — Men kom der ikke før en Bogn? det var vist Holm — ja, der er han jo!

Niende Scene.

Fruen. — Holm. — Siden Kammerjunkerens.

Fruen.

Nu, min Ven, er vor unge Gæst taget afsted til Kjøbenhavn?

Holm.

Nei, det er han ikke. Da vi kom til Kroen, blev vi begge meget overraskede ved at træffe hans Onkel, der nylig var ankommen.

Fruen.

Han var altsaa ikke bleven syg igjen?

Holm.

Han er ligesaa rask som du og jeg. Efter hvert Anfald af Podagra pleier han altid at befinde sig bedre. — Det er en aparte Patron, denne Martin Thomsen. Det hovede ham ikke, at hans Brodersøn saa pludselig vilde reise uden at omtale Hensigten af sin Reise. Han vilde nu deels straffe ham for hans Mangel af Fortrolighed, deels sætte ham paa en lille Prøve. Han vilde see, om den unge Herre, af Godhed for sin gamle Onkel, var istand til at vende tilbage med usorrettet Sag, og saa lod han det Brev skrive, der blev sendt til os. Da nu hans Brodersøn ikke kom til den Tid, han ventede ham — Brevet var jo forsinket hos os — saa

blev han vred og reiste selv, jeg tænker, for at holde en Sparlagensprædiken for ham.

Fruen.

Hvor er de da nu begge?

Solm.

Den unge Herre venter jeg hvert Dieblif. Den Gamle vilde udhvile sig i Kroen et Par Timers Tid; saa kommer han ogsaa. — Men jeg seer Edvard derhenne. Ved min Ankomst lod han mig vide, at han havde noget meget Vigtigt at tale med mig.

Fruen.

Saa maa jeg vel gaae. Men du fortæller mig nok, hvad han vil dig. (Gaaer tilvenstre, idet Edvard kommer fra Baggrunden.)

Solm.

Min kjære Edvard, hvad Godt har du at bringe mig?

Kammerjunkerens (omstændelig).

Allerførst vil jeg gjøre Onkel opmærksom paa, at jeg ligesaa mine yngre Aar har havt den største Lyst til at gaae den diplomatiske Carriere, baade fordi jeg følte mig ualmindelig oplagt dertil, og tilige antog, at den kunde berede mig den bedste Fremtid. Nu kan jeg idag bringe dig den behagelige Efterretning, at jeg virkelig er bleven ansat det udenlandske Departement.

Solm.

Som hvad?

Kammerjunkerens.

Ja, endnu kun som Volontair. Men det er en bekjendt Sag, at allerede dette er en sikker Vej til Befordring. Og desuden har jeg faaet Løfte, naar et Par Aar er gaaet, at erholde en Post som Attaché ved et udenlandsk Gesandtskab, et Løfte, jeg bestemt kan stole paa.

Solm.

Ja, det er jo ikke at foragte. — Var det Alt hvad du vilde meddele mig?

Kammerjunkerens.

Nei, jeg kommer nu til Hovedsagen. Men du vil indrømme mig, at efter det Anførte ere mine Udsigter hæderlige, og at jeg kan være bekjendt at komme med mit Andragende.

Solm.

Hvad er det for et Andragende?

Kammerjunkerens.

Jeg anholder herved høitidelig om min Cousine Emilies Haand.

Solm.

Saa? Har du hendes Samtykke?

Kammerjunkerens.

Ikke just hendes Samtykke. Men jeg stoler paa

hendes Godhed for mig under vor næsten daglige Omgang. Og, sandt at sige, veed jeg paa min Være ikke hvad hun skulde have at indvende mod mig.

Solm.

Ja, det kan man ikke vide.

Kammerjunken.

I al Fald troer jeg, at et eneste Ord af dig, kjære Onkel, vil virke afgjørende.

Solm.

Men hvis nu dette eneste Ord ikke længere staaer i min Magt.

Kammerjunken.

Du mener —?

Solm.

Hvis jeg havde givet mit Løfte til en Anden?

Kammerjunken.

En Anden, Onkel? Hvem skulde det være?

Solm.

En, du i høieste Grad har interesseret dig for og med Varme anbefalet til mig, din Ven Alfred Thomsen.

Kammerjunken.

Alfred? Har han allerede talt til dig derom?

Solm.

Det var det Allersørste, han gjorde, da vi var' komne op paa Bognen.

Kammerjunkerens.

Og du har givet ham dit Løfte?

Solm.

Paa Vilkaar; kun, naar Emilie deelte hans
Følelser.

Kammerjunkerens.

Men det gjør hun ikke! Det vilde jo være
ubegribeligt.

Solm.

Han mener det dog; og det faae vi nu prøve.

Kammerjunkerens.

Men jeg forbauses! Alfred, der, som du selv
bemærkede, er dig vildfremmed, ham protegerer du,
og mig, din Søstersøn, giver du Afslag!

Solm.

Ja, min kjære Edvard, det er Noget, du for
en stor Deel maa tilskrive dig selv. Jeg har stolet
paa din Anbefaling og fundet, at den unge Mand
fortjente den. Ved et Gjæstebud lærer man ofte
Folk meget hurtig at kjende. Lad det være dig en
Lære for Fremtiden. Du var ængstlig — nægt det kun
ikke! — du var ængstlig for at sidde Tretten tilbords.
Men det var netop den Fjortende, ham, du selv
indførte hos mig, det var ham, der blev dig farlig.

Kammerjunkerens

(i Sindsbevægelse).

Onkel, du vil komme til at fortryde hvad du

gjør. Naar jeg om kort Tid er bleven Attaché ved Gesandtskabet i Berlin, og om nogle Aar er ansat som Minister-Resident ved et eller andet Hof, naar I høre tale om mig, naar mit Navn nævnes i de udenlandske Aviser ved Siden af de største Diplomaters, og ved vigtige, indviklede Forhandlinger, saa vil Onkel fortryde, at man har nægtet mig Emilies Haand. Men, endin, som du selv vil!

(Farer ud.)

Holm.

Han er ikke ret klog! Fortrydes? Na nei, det frygter jeg ikke for, om han saa ti Gange bliver Minister i Udlandet, hvilket jeg forresten først vil see. Det har altid været min Mening, at han og Emilie ikke passede for hinanden. Igrunden har hun nok for det Meste havt ham en Smule tilbedste.

Tiende Scene.

Holm. — Fruen. — Siden Emilie og Therese.

Fruen.

Men, Holm, i dette Dieblif kom Edvard farende forbi mig og udbrød i den største Harm: „Hvad synes Tante? For en Fremmed er jeg bleven tilfidsat!“ Meente han — ja, Therese har lige nu fortalt mig Noget — meente han den unge Thomsen?

Holm.

Ja, han meente ham.

Fruen

(ryster paa Hovedet).

Er det ikke noget voveligt?

Holm.

Ja, Noget vover man altid, naar man gifter sin Datter bort; der er altid Noget af et Lotterispil deri. Men jeg troer virkelig ikke, at jeg her vover saa Meget. Alfred Thomsen har strax behaget mig. Han er af aaben, resolut Character, gaaer ikke og nøler og betænker sig som min diplomatiske Neveu. Ogsaa Flere af Selskabet kjendte ham og omtalte ham meget hæderligt. Jeg troer altsaa nok, at vi kan inblade os med den Frier.

Fruen.

Jeg tvivler ikke paa, at du har overveiet det nøie. — Men nu den gamle Thomsen, hvad siger han dertil.

Holm.

Han synes godt om Partiet. I en Samtale, jeg havde med ham i Cenrum, forklarede han mig, at han agtede at sætte sin Brodersøn i Bei. Det kommer altsaa kun an paa hvad Emilie tænker om den Sag.

Fruen.

Ja, hun har jo for lidt siden med Taarer i

Dinene tilstaaet mig, at han allerede har talt til hende om sin Kjærlighed, og at hun deler den.

Holm (fornøiet).

Saa er der jo Intet iveien. Hvor er hun?

Fruen.

Det er hende, som kommer der.

(Emilie kommer.)

Emilie (til Holm).

Bed Fa'er, at Edvard er fjørt bort?

Holm.

Om et Par Dage har vi ham nok igjen. — Men du seer saa modfalden ud, min Pige! Er du bedrøvet over, at han er fjørt?

Emilie.

Nei, Fa'er, bedrøvet er jeg ikke. Men han var saa vred, og jeg vilde dog nødig gjøre ham imod.

(Therese kommer hurtig.)

Therese.

Men Gud bevares! der kommer han jo igjen!

Holm.

Edvard?

Therese.

Oh nei! Han . . . han — hvad er det nu han hedder? — den Fremmede, der var med i Herreselskabet.

Holm.

Thomsen — ja, der kommer han jo henne i Alleen.

Emilie (ubrydende).

Er han ikke reist, Faer?

Therese (affides til Fruen).

Du kan troe, det er ikke for Intet at han kommer tilbage.

Fruen (leende).

Ja, den Skjelm har vist Noget bag Dret.

Therese (affides for sig selv).

Det er Edvard han vil i Lav med; det vil jeg gjøre min Ged paa. Nu er det godt jeg har givet Mortensen et Bink.

Ellevte Scene.

De forrige. — Alfred. — Siben Gartneren.

Alfred.

Her har De mig igjen, bedste Frue! og endeel mere fornøiet end da jeg nys forlod Dem.

Fruen.

Det kan man see paa Dem. (Lidt skjelmst.) Det er vel Deres Onkels Ankomst, der gjør Dem saa fornøiet.

Alfred (forlegen).

Unægtelig — det følger jo af sig selv — en Mand, der er mig saa dyrebar . . .

Solm (affbes).

Ja, Pokkeren troe ham! (Sitt.) Det kan jeg begribe. Og nu kan vi jo snart vente at see ham her. Skal vi faa i et samlet Familieraad engang imorgen eller overmorgen betænke den Sag, hvorum De talte til mig paa Hendeien til Kroen?

Alfred.

Det forstaaer sig . . . det kan vi jo meget godt, og . . . og — Men De veed, Hr. Jægermester, hvor usigelig jeg længes efter Deres endelige Svar. (Med et Blik paa Emilie.) Hvis De altsaa troer, jeg har Haab —

Solm.

Kom, Emilie! (Lager hende ved Haanden.) Tør jeg da forestille Dem Deres Forlovede?

Alfred.

O, De er en herlig Mand!

Emilie.

Fa'er, er det dit Alvor?

Solm.

Det er mit Alvor — hvis du selv vil.

Alfred.

Emilie, vil De?

Emilie.

Ja — Moder veed det — jeg vil — ja, i Sandhed, jeg vil!

Therese (affbes).

Jeg er nærvæd at blive til Steen! Hans Forlovede!

(Gartneren kommer ind med to Karle.)

Gartneren

(affbes til Therese, uden strax at see Alfred).

Jeg maa melde Frøkenen, at den unge, fremmede Herre igjen lader sig see. Jeg har bragt et Par Karle med, hvis De ønsker, at jeg nu —

Fruen

(med hemmelig Latter til Therese).

Hvad skal Mortensen og Karlene? Du har dog vel aldrig tænkt paa —?

Therese.

Na, vist ikke! (Til Gartneren.) De kan gaae igjen.

Gartneren.

Meget vel.

(Gaar med Karlene.)

Fruen

(affbes og leende).

Det kunde unægtelig tage sig godt ud, om vi begyndte Forlovelsen med at sætte vor Svigersøn paa Porten.

Alfred

(der imidlertid har talt med Holm og Emilie).

Har jeg ogsaa Deres Samtykke, bedste Frue?

Fruen.

Jeg slutter mig til Majoriteten, og haaber at kunne gjøre det med god Samvittighed.

Alfred.

Det er ogsaa mit Haab. — Kjæreste Emilie! ved vort første Bekjendtskab var Skjebnen mig saa god, at jeg kunde træde op som Deres Forsvarer. Tag her mit Løfte: naar og saa ofte det behøves, skal mit Liv være indviet til Deres Forsvar.

Therese.

Hendes Forsvar! Ja, vi forstaae Dem nok!

Solm.

Hvad mener Therese? Hvad forstaaer du nok?

Therese.

Na, hvad jeg mener! Det kan jo et Barn forstaae, at han vil banke Edvard.

(Alle lee, med det Udbrud: Banke Edvard!)

Alfred.

Nei, bedste Frøken! jeg forsikkrer Dem, jeg skal for Fremtiden opføre mig meget artigt.

